

ચેતવણી.

અંકથી પચાસ સુધીની.

કર્તા

પરબ્રહ્મનિષ્ઠ વ્યાસજીશ્રી,
વલ્લભરામ સુર્યરામ.

કે. અમદાવાદ રાયપુર પખાલીની પોળા.

છપાવનાર,

શામ ઝેરવાવરા. તાળે મહુવાના, મોક્ષમાગ્ની મન્ડળ તરફથી
કેશવભાઈ ડાહ્યાભાઈ મોસી.

સર્વે હક કર્તાને સ્વાધીન છે.

અમદાવાદ—ધી "હાલમડ ન્યુઝિલી" પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં,
પરીખ દેવીદાસ હજનલાલે છાપ્ય

આવૃત્તિ ૧ લી.

પ્રત ૧૦૦૦.

સંવત ૧૯૭૬.

સન ૧૯૨૩.

કીંમત ૮ આના.

૨૭૨૦૮

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
ગુજરાતી ઓપીટાઈઝ્ડ પ્રેસ
૧૦૪૮૮
૫૨:૪૨

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કાપીગ્રાંથિત ભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૦૪૮૮ વર્ગાંક

પુસ્તકનું નામ એતપુત્રી

વિષય ૫૨:૪૨

અનુક્રમણિકા.

શીતલણી.	પૃષ્ઠ.
૧ મનુષ્યને પશુના ધર્મ વિશે ...	૧
૨ ઇશ્વર છે એવું સર્વને જાણુ ...	૨
૩ મનુષ્યને દેવું ચહે છે ...	૩
૪ અગ્નિની કેને કહેવાય ...	૫
૫ ધર્મમાં અધર્મ વિશે ...	૭
૬ ઇશ્વર કાચો નથી... ...	૯
૭ ઇશ્વર છેતરાય તેમ નથી ...	૧૧
૮ ઇશ્વરો એક રૂપ છે ...	૧૩
૯ ઇશ્વરોને જુદા જુદા માને છે ...	૧૪
૧૦ મનુષ્યને પશુનો સંવાદ ...	૧૬
૧૧ પશુ યાને મનુષ્યમા ફેર ...	૧૮
૧૨ સંસારમાં પણ પેહેલી જ્ઞાનની જરૂર છે ...	૧૯
૧૩ ઇશ્વર કેવા છે તે વિશે ...	૨૧
૧૪ ગુરૂ પુણિમાની વીધી ...	૨૩
૧૫ નીરાકાર સાકારની શંકા ...	૨૪
૧૬ માયા ને માયાતીત વિશે ...	૨૫
૧૭ નિરંજન નીરાકાર વિશે ...	૨૭
૧૮ અદ્વૈત વિષે. ...	૨૮
૧૯ બ્રહ્મવાદ ખનડન ...	૩૦
૨૦ અદ્વૈતનો વિવાદ ...	૩૧
૨૧ દ્વૈતા દ્વૈતનો સંવાદ ...	૩૩
૨૨ માર્ધક પુર્પાર્થ વિશે... ...	૩૪
૨૩ દ્રશ્યન્તનો સીદ્ધાન્ત ...	૩૬
૨૪ અનુભવ વિનાના વિદ્વાનો વિશે ...	૩૮
૨૫ ફરી અવતાર નથી તે વિશે ...	૩૯
૨૬ ભક્તી ને સંસાર બે વિશે ...	૪૦
૨૭ સદાશુ સુખ સરવે બ્રહ્મે છે ...	૪૨
૨૮ લૌકિક ને અલૌકિક વિશે ...	૪૩

૨૯ ઇશ્વરને લાડ લડાવ્યા વિશે ...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૪૫
૩૦ ઇશ્વર આપણે લાડ લડાવે છે...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૪૭
૩૧ અજ્ઞાની પ્રપંચી અહરથો વિશે...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૪૮
૩૨ ઢોંગી ભગ્નો વિષે ...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૫૦
૩૩ સનાતન ધર્મ વિષે ...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૫૨
૩૪ કળીયુગની કરુણી વિષે	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૫૪
૩૫ જાટ નહિ કરવા વિષે	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૫૬
૩૬ સ્પર્શા સ્પર્શ વિશે ...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૫૮
૩૭ આભડછેટ વિશે ...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૫૯
૩૮ આગલા પુર્વેની રૂઢીએ ચાલવું	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૬૨
૩૯ માયાના ચૈત્વન વિશે	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૬૩
૪૦ ધ્યાન ખરી જવાનું કારણ	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૬૫
૪૧ સ્મરણ કરતાં માયાનું સ્મરણ વિશેષ	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૬૭
૪૨ ગુરૂનો ઉપદેશ સમજ્યા વિના તે વિષે	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૬૯
૪૩ હજારોમાં કોઈ કરી જાણે છે ...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૭૧
૪૪ ઇશ્વરને નીચા કામનો આરોપ...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૭૩
૪૫ કુસંગીનો અનાદર ...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૭૫
૪૬ માયાને ચૈતન્યના જ્ઞાન વિશે...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૭૭
૪૭ ગુરૂઓ પ્રથમ ધણી બતાવતા નથી	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૭૯
૪૮ વૈરાગની પ્રાપ્તિ વિશે	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૮૦
૪૯ મનુષ્યનું કર્તવ્ય ...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૮૨
૫૦ નિર્દય જીવો વિશે ...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૮૩
૫૧ હૈકારેશ્વરની થાળ ...	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૧૪૪	૮૫

બલે કોષ ધનવાન હો, બળવાન હો, વિદ્વાન હો, પુત્રવાન હો, અમલદાર હો, રૂપવાન હો, શુભવાન હો, શિવે તેવો મોહોટો હો, પણ જેનામાં ઈશ્વરી જ્ઞાનને ધ્યાન નથી તે પશુજ છે.

ધણીક ગમે તે પ્રકારના ગર્વથી છટી ગએલા ઈશ્વરી જ્ઞાનથી ને ધ્યાનથી અજ્ઞાન રહે છે. તેનામાં દીનતાને દયા હોતી નથી તેથી તે પોતાનો રોદ્ધ બતાવવા ઘણા મનુષ્યોને સલામોને આજીજી કરાવે છે અને મધરૂમાં બોલે છે, ચાલે છે, પહેરે છે અને બેસે છે. એવાં ધર્મહીનનાં લક્ષણ હોય છે. અને તે લક્ષણો ઉપરથીજ અધર્મ સમગ્રય છે. માટે મધરૂ ન રાખતાં દયા રાખીને દીનતાથી આ સંસારમાં વિચરવું અને આયુષ પુરો કરવો.

દેહીક ધર્મમાં એટલે શરીરના ધર્મમાં રચ્યા મર્યા રહીને આત્મીક ધર્મથી એટલે ઈશ્વરી ધર્મથી રહીત થવું નહીં ને ઈશ્વરી ધર્મમાં સચેત ને જગૃત રહેવું એજ મનુષ્યનો ધર્મ છે.

દરેક માસની દરેક પુનમે વ્યાસજી મહારાજ તરફથી ચેતવણી આપવામાં આવે છે.

સંવત ૧૯૭૮ ના જેઠ સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૨ જી.

મનુષ્ય માત્ર જાણે છે કે જગતનો નિયંત્ર કોણ ઈશ્વર છે. કદા કોણ છરમાં છટી ગયેલો હાલ એમ કહેતો હશે કે ઈશ્વર છેજ નહીં, આપણેજ ઈશ્વર છીએ. એવું કહેનારાને પણ કોઈ તરેહનું સંકટ આવિ પડે છે તે વખત તે એમ કહે છે, કે હું પ્રભુ હું ઈશ્વર હવે તાહારા વિના કોઈ પણ માહારી સાધાય કરનાર નથી. આવા શબ્દોનો વિચાર કરતાં એમ સીદ્ધ થાય છે કે ઈશ્વર છે.

જતાં ઈશ્વરી ધર્મ પાળતો નથી તે કેવળ પશુજ છે. ઈશ્વરી ધર્મ પાળતાં કોઈ પ્રકારનું કાંઈપણ તુકશાન ભોગવવું પડતું નથી. તેમ બોલેને ક્યકવો પડતો નથી. તો પછી શા માટે ઈશ્વરી ધર્મ પાળવો નહીં.

ઈશ્વરી ધર્મ પાળનારા કીયા દુખી થયા ને નહીં પાળનાર કીયા સુખી થયા તે કોણ બતાવશે ?

કદી કોઈ એમ કહેશે કે હરીશ્ચંદ્ર, પ્રહલાદ, સુધન્વા, દ્રુવજી, પાન્ડવો, નરસીંહ મેહેતા ઈશ્વરી ધર્મ પાળતા તે બધા દુખી થયા છે ને તેમના દુઃખની વાતો સાંભળી આપણને ત્રાસ ઉપજે એવા દુઃખી થયા છે.

તેનો જવાબ ભક્તજનોને પેહેલા દુઃખી થયા પણ તે ભક્તોને દુઃખ દેનારા છેવટ દુઃખી થયા છે. ને ભક્તો છેવટ સુખી થયા છે. છેવટ સુધી કોઈ દુઃખી રહ્યો નથી. એવું ઘણાં પુસ્તકોથી જણાય છે. વળી તે ભક્તોનાં નામ હજી સુધી ગવાય છે. એટલે તેમના નામો અમર છે. એજ ભગવત ભક્તોનો પ્રતાપ.

કદી કોઈ કહેશે ભક્તોનાં નામ ગવાય છે, તેની સાથે ભક્તોને દુઃખ દેનારના પણ નામો ગવાય છે. તેથી તેમનાં પણ નામો અમર છે.

જવાબ—ભક્તજનોનાં નામોની સાથે ભક્તોને દુઃખ દેનારનાં નામો રહ્યાં છે પણ તે દુષ્ટ કહેવાય છે. અને પેલા ભક્તો કહેવાય છે. માટે ભક્ત નામ ધારણ કરનાર જીવોને કન્ય છે.

વળી ભક્ત જનેને કોઇ ગાળ દેતું નથી ને અભક્તને એટલે દુષ્ટને સરવે ગાળ દે છે. અને દુષ્ટ કહે છે જુઓ કોઇ ભક્ત કવિએ એક સાખીમાં અભક્તને ગાળ દીધી છે તે જુઓ ?

ને જણે તો હરી જન જણજે, કાં દાના કાં સુર;
નહિતો રહેજે વાંઝણી, મત ગુમાવે તુર.

એ રીતે અભક્તને ગાળ દીધી છે. માટે જી માને ભક્તજન યશ્વંત્ર ઇશ્વરી ધર્મમાં સાવધ રહેવું. તેજ મનુષ્યનો ધર્મ છે.

અરે ભક્તજનો ઇશ્વરે આપણા સુખને માટે કેટલી સાહીત્ય તૈયાર રાખી છે. તેનો બદલો આપણુ વાળતા નથી. તેજ આપણું અજ્ઞાન છે.

ઇશ્વરે આપણા સુખને માટે જળ તેજ પૃથ્વીને વાયુ એ ચાર પદાર્થો આપણી બરદાસમાં મુક્યા છે. તે વગર પછગ આપણને સર્વ સુખ આપે છે. તે સુખ આ દેહના માતા પિતા પણ આપતાં નથી.

જુઓ પોતાની સગી જનેતા જેને આપણું રજેતું ખાવાની આશા છે. તે માતાના ખોળે ઘણીવાર બેસી રહીએ તો તે માતા એમ કહે છે કે આ રંગે આખો દહાડો ખોળામાં બેસે છે તેથી માદારો ખોળો દુખે છે. એમ કહી ખોળામાંથી ઉતારી મુકે છે. પણ આ ખરી માતા પૃથ્વી કે જેને કાંઈ પણ સ્વાર્થ નથી છતાં પોતે આપણો બોળે હરનીશ રાત દહાડો ઉચકી રહે છે. તેમ પૃથ્વી વગર દસ્ત લલચકા વિગેરેની ગમે તેની ગંદકી કરે તો પણ તે સદન કરે છે. તે ખમંડી મુકતી નથી. તે માતાના ઉપકારનો બદલો આપણુ જરાએ વાળતા નથી. તેથી આપણુ કાનગી છીએ. અરે આપણુ ઇશ્વરના ગુનગાર કેટલાબધા છીએ.

વળી પૃથ્વી માતાને કોઈના કોશો મારીએ છીએ ને તેનું અંગ ભંગ કરીએ છીએ તો પણ તે કેવી ક્ષમા રાખી રહે છે. આ ઉપકારનો બદલો આપણાથી કાંઈપણ વળાતો નથી તેથી આપણુ કનજોના દોશમાં પડેલા છીએ. તે દોશ ઇશ્વરી ધર્મ પાળ્યા વિના નાશ થતો નથી.

ખીજુ અગ્નિથી થતો દીનો સુર્ય ચંદ્ર કે તારા વગર પછસ આપણને પ્રકાશ આપે છે તે કેટલો બધો ઉપકાર છે જુઓ કે આપણા પ્રકાશ સાર કોઈને બત્તી કે મસાલ જાલવાનું કહીએ તો તે જાલનાર પડતા માગે છે. પણ અગ્નિ સુર્ય ચંદ્ર કે તારા આપણી પાસેથી કાંઈ લેતા નથી અને પ્રકાશ કરી રહે છે. તેનો પણ બદલો આપણુ વાળતા નથી. શું ને સુર્ય ચંદ્ર આપણા બાપના નોકર ચાકર છે ? નાના નથી. છતાં આપણુ તેનો બદલો વાળતા નથી. તેથી કનજી થઇએ છીએ. અને તે કનજીપણનો દોશ આપણને લાગે છે. તે દોશ ઇશ્વરી ધર્મ પાળવાથી નાશ થાય છે. એવન ૧૯૭૪ ના અસાઠ સુદી ૧૫ એટલે આ ગુરુપૂર્ણિમાં.

ચેતવણી ૩ જી.

ગયા માસની ખીજ ચેતવણીમાં લખ્યું છે કે મનુષ્યને માથે નીત્યાન ચાર પ્રદાર્યોનું ઇશ્વરી દેવું ચઢે છે. પ્રથમ દેવું પ્રથવી માતાનું ને ખીજું દેવું સુર્યાદિક અગ્નિનું એટલે તેજશ્વી વસ્ત્રનું ચઢે છે. એમ બે પદાર્થોનું ઇશ્વરી દેવું સમજાવ્યું છે.

હવે ત્રીજી દેવું વાયુ દેવનું ચઢે છે. તે જુઓને વિચારો—કૃષ્ણ રૂતુમાં તાપથી પવન વિના આપણને ઘણો ગભરાટ થાય છે. તે સમે કોઈ મનુષ્યને કહીએ કે મને પવન નાખો તો તે પવનનો નાખવાવાળો પવન નાંખ્યાની મજૂરી માગે છે. મજૂર પાંખો નાંખતો નથી. અને આ વાયુદેવની રૂતુતી કરીએ છીએ એટલામાં તે વાયુદેવ પવન નાંખે છે. તે વાયુ-દેવની મેહનતનો બદલો કાંઈ પણ આપતા નથી. એવા આપણે ગુણુ ચોર ને કતરી છીએ. તેથી આપણે માંથે વાયુદેવનું દેવું ચઢે છે. તે દેવું વાળવા કંઈ પણ કરતા નથી. તેથી લક્ષ-ચોરાશીના ગર્ભમાં પડી પડીને મહા દુઃખી થઈએ છીએ. નાટો તે દેવાથી છુટવા સારું ધૃધર રૂતુતી નિત્ય કરે તો તે દેવું તેનાથી છુટે છે.

હવે ચોથું દેવું વરુણ દેવનું ચઢે છે. તે જુઓ ને વિચારો. જેટલું જળ જોઈએ તેટલું જળ વરુણ દેવતા આપે છે. જે જળ વિના કોઈ જીવને સાલતુંજ નથી. ને જળ વિના જીવાતું પણ નથી. જળથી અનાજ પાકે છે. જળથી પ્રજ્ઞાદક પ્રવૃત્તિ રહે છે. ને પ્રવૃત્તિ થાય છે. તેમ જીવ માત્ર જળપાન કરે છે. કોઈ નાછ છે હુએ છે. ને ગોખરી ચીન્નેને કાઢી નાંખે છે. એવા ઉપકારનો બદલો જે મનુષ્ય વાળતા નથી તે મનુષ્ય જતા પશુ છે. અને તે પાકો દેવાદાર છે. જતાં દેવું નથી વાળતો તે દેવાળીયોજ છે. તે દેવું પુન્ય-દાન કે ધર્મ એ ત્રણ પ્રકારમાંથી ગમે તે એક પ્રકારે વગાય છે. અને જે નથી વાળતા તેની પાસેથી ચારે મહાભુતના ચારે દેવો ખીન્ને પ્રકારે પોતાનું લેહેણું વસુલ કરી લે છે.

પ્રથમીમાતા ધરતીકંપથી ધર પાડી નાંખે, એમને એમ લાણી લગાડીને પાડી નાંખે. એવે પ્રકારે જેટલાં વરસાનું લેહેણું હોય તે વસુલ કરી લે છે.

તેમ અગ્નિદેવ ઘણા દીવસનું લેહેણું એક દીવસ તેના ધરમાં પ્રગટ થઈ ધરઆરને માલગીશકત બાળી નાંખી લેહેણું વસુલ કરી લે છે.

તેમ વાયુદેવ પવનથી ધરઆર પાડી નાંખે. કાંતો વાથી હાથ પગ કે અંગ રાખી દે છે તેવા દુખથી નૈદ ડોકટરને પાઈસા અપાવી પોતાનું લેહેણું પોતે વસુલ લે છે.

તેમ વરુણદેવ મુશળ ધારે જળ પ્રણી કરી ધરઆર પાડી નાંખે ને સરદીનો રોગ કરી ખર્ચમાં નાંખી દે છે એ પ્રકારે વરુણ દેવ પોતાનું લેહેણું વસુલ કરી લે છે તથાપી અજ્ઞાની જીવો આ બાબતને સમજતા નથી. તેથી સવળા રહી દુધ પીતા નથી ને વાંકા રહી મુતર પીએ છે.

એ રીતે જગતના જીવો સત્સંગ વિના અજ્ઞાન રહી ગયા છે. તેથી પેટ ભરી ખાસણ ખાય છે.

અરે ધર્મસ્તીક બંધુઓ કળીયુગના પ્રવાહિ માયા મોહીત થોડા થાઓ. માયાની લેહેરમાંને લેહેરમાં ન કરવાતું કરો છો ને કરવાતું તે નથી કરતા.

પંચમહાભુતોના પંચ વિશયો તેનું નામ માયા છે. તેવીજ જે પીવાની ભાંગ તેનું નામ પાણી માયા છે. અને તે ઘણા દેશોમાં એમ કેહેવાય છે કે આજ તો માયા બનાવેા. એમ કરી ભાંગને ધુટી તેમા બદામ ખસખસ ખાંડ ડિગેરે નાંખી પીએ છે. પછી તે ભાંગની લેહેર એટલે નિશા ચઢે છે. તે વખત ન બોલવાતું બોલે છે ન ખાવા જેટલું ખાય છે. તે પ્રમાણે ભૌતીક પંચ વિશયોની માયાની લેહેરમાં રાત દીવસ તેનાને તેના

વિચારો ઉત્પન્ન થાય છે. પણ હું જે આ સમજી છું વિચારું છું માયા ચાહુ છું તે હું આ શરીરમાં શી વસ્તુ છું. અને શરીર છે તે હું છું ? કે શરીરમાં સમજનાર જે છે તે હું છું ? એવો વિચાર અજાણી જીવોને જરા પણ આવતો નથી. અજાણી ગમે તેવો અહરથ હો, અમલદાર હો, કે રાજ્યવંશી હો, પણ ઇશ્વરનો અપરાધી છે.

સંવત ૧૯૭૪ ના શ્રાવણ સુકલપક્ષ પુર્ણિમાં.

ચેતવણી ૪ થી.

ગયા માસની ત્રીજી ચેતવણી । છેલ્લા ભાગમાં લખ્યું છે કે, અજાણી, ઇશ્વરનો અપરાધી છે કેમકે જે અજાણી છે એટલે આત્માને પરમાત્માના જ્ઞાનથી રહીત છે. તેનું નામ અજાણી છે. તેવાને ઇશ્વરની બીક કોઈ પ્રકારના હોતી નથી. તેને તો ફક્ત દ્રવ્ય જતું રહેશે. અમલદારી જતી રહેશે રાજ્ય જતું રહેશે અંટવીજ બીક રહેશે. વળી તેને એમ પણ રહે છે કે મદારી પાન દ્રવ્ય છે તેની વિશેષ મેળવું. અમલદારીનો હોદ્દો છે તેવી વિશેષ હોદ્દા મેળવું રાજ્ય છે તેવી વિશેષ રાજ્ય મેળવું. તો કોઈક દીવસ જવાકાળ હોય તે બધા તો પણ કાષ્ટકે પડ્યું રહેશે. માટે વિશેષ મેળવું તો સાઈ એમ સમજી તેની ને તેની ત્રણાનું ચૈત્વન કર્યા કરે છે. એક પળવારે ઇશ્વરનું ચૈત્વન થતું નથી. કદી કોઈને ઇશ્વરી ચૈત્વન કરતો દેખીને દેખાદેખી પોતે માળા ઝાલી એસતા હશે ને મોઢેથી ઇશ્વરનું નામ લેતો હશે. પણ ચૈત્વન તો દ્રવ્યનું ને હોદ્દાનું ને રાજ્યની ખટપટનું ચાલતું હશે. મોટે બળે હાથે માળા ફેરવે પણ ચૈત્વન તો તેજ ચાલતું હશે. તેવા જીવનું નામ અજાણી છે. પણ તેવા અજાણી જીવો ઇશ્વરને છેતરવાની હોશીઆરીનું જ્ઞાન સાઈ રાખે છે. કેવું કે પોતાનો વ્હાલો દીકરો મરવા પડે તે વખત કંગાવ જેવું મોટું કરીને એમ કહે કે હું રજુછોડરાય જે આ દીકરાને મદવાડ મટી જશે તો તમને સવાશેર મગજ ધરાવીશ એવી સવાશેર મગજની બાધા રાખે તે સવાશેર મગજ બાર આનાનો થયો એવી રજુછોડરાયની શી બાર આના. જે ડોક્ટરને જોલાવે તો પાચ રૂપિયા કીના ને આડ આના ગાડી ભાડાના ને આડ આના દવાના.

આતે ડોક્ટર સાહેબ વધ્યા કે રજુછોડરાય વધ્યા. વળી બાધા રાખતી વખત એમ કહે છે. કે મટશે તો સવાશેર મગજ ધરાવિશ નહી મટ તો કાંઈ લેવા દેવા નહી. એવી તો રજુછોડરાયની જોડે પરડણુ કરે છે. અને ડોક્ટર સાહેબની સાથે જરાએ પરડણુ નહી. એટલો બધો ડોક્ટર સાહેબનો વિશ્વાસ અને રજુછોડરાયનો વિશ્વાસ નહી માટે પરડણુ કરે છે.

વાહ વાહરે મનુષ ભાઈ વાહ. ડોક્ટર સાહેબને રોજંદા રોકડાને રજુછોડરાયને ઉધારો. રજુછોડરાયની સાથે સવાશેર મગજ પરડેલો, પણ તે નહી દેવાનો, દેખાડીને પાછો લેવાનો અને ઇશ્વરની સાથે મનુષ કેટલી બધી તાલમબાજી કરે છે. એવા ડગારા મનુષ્યોનું કીચે કાળ ભલું થવાનું છે નહીજ થાય.

વળી કેટલાક તો જગતમાતા જગદંબા તેની બાધાઓ રાખે છે ને એમ કહે છે માતા માહારીમા આ છોકરાને મટશે તો તમારા નિમીત્તના પાંચ બ્રાહ્મણ જમાડીશ. એમ કરતાં છોકરાને મટે એટલે છોકરાનાં માતા પીતા હળી મળીને વીચાર કરે કે, રાખેલી બાધા ક્યારે મુકીશું ? એમ કરતાં નક્કી કરે કે, આપણા બાપની સંવહરી છે તે દીવસે ભેગાભેગી બાધા મુકીશું.

એમ કરતાં સર્વજ્ઞરીતો દીવસ આવે તે દહાડે વિચાર કરે કે, હીયા હીયા પાંચ બ્રાહ્મણને નોહોતશં દેવા એમ વિચારનાં એવો નિશ્ચય કરે કે એકતો મેહોતાજીને નોહતરે દેવું કેમકે છોકરાને જીવ રાખીને ભણાવે. જુઓ આતે નોહોતરે ભણાવ્યા નિમીતતું કે માતા નિમીતતું બીજુ નોહોતરે વૈદને દેવું કેમકે છોકરો માંદો પડે ત્યારે બરાબર ધ્યાન દેખતે દેવા (ઔષધ) આપે. જુઓ આ નોહોતરે ઔષધ નિમીતતું કે માતા નિમીતતું? ત્રીજુ નોહોતરે જોશીને દેવું. કેમકે છોકરાની જનમોતરી કે ગ્રહ જોષ્ટ આપે છે. જુઓ આ ત્રીજુ નોહોતરે ગ્રહ જોષ્ટ નીમીતતું કે માતા નિમીતતું? ચોથું નોહોતરે ગોરને દેવું કેમકે છોકરાને સારૂ કન્યા સાંધી લાવે, જુઓ આ ચોથું નોહોતરે કન્યા નિમિતતું કે માતા નિમિતતું? પાંચમું નોહોતરે આપણો સાખ પાડોશી બ્રાહ્મણ છે તેને દેવું. કેમકે આપણા ફેરો શરો ખાય છે ને આપણાં છોકરાં રમોડે છે. જુઓ આ પાંચમું નોહોતરે છોકરાં રમોડયાંતું કે માતા નિમીતતું? એ રીતનાં પાંચ બ્રાહ્મણો જમોડે. આ રીતે કળીયુગના જીવો માતાની ને પીતાની સાથે દગાઇ કરીને માતા પીતાને છોતરે છે. એમ કરતા છોકરો માંદવાડનો શરી ઉથલો ખાય એટલે તેના માયાપ એમ બોલે કે માતા ને પીતા જોઇ લીધા. કામજ નથી બધું તુટે તુટ છે. કેમકે અમે માતાની બાધા રાખી હતી. એટલે એકવાર છોકરાને મટયું તેથી માતા નીમીતના પાંચ બ્રાહ્મણો જમોડયા. તો પણ આ બીજી વાર છોકરો માંદો પડ્યો. એવું બોલી માતાને માથે નિશીત મુકે છે. અને પીતાની ભુત્ર કાલાડતા નથી એવું આ જમત અજ્ઞાનમય થઇ ગયું છે.

અજ્ઞાન થવાનું કારણ એવું છે કે ધર્માચાર્યો કે બ્રાહ્મણો લક્ષ્મીના ને લાડુના લાડયુ થવાથી ખરું બોલતા નથી. ને શેવકને તથા યજ્ઞમાનને સારૂ લાગે તેવું મીઠું ને જુડે જુડું બોલે છે. જો ખરું ને કડવું વચન બોલે તો, શેવકને બોલું લાગે ને બોલું લાગવાથી બીજા ધર્મમાં જતો રહે ને ગોર મહારાજનું દાન દક્ષણા આપે નહી ને લાડુ ખવરાવે નહી. તેથી શેવકનું ને યજ્ઞમાનનું મન પ્રસન્ન રહે તેવું બોલે છે. તેને લાધે આ જમત અજ્ઞાન થઈ ગયું છે અને અજ્ઞાન થવાથી તે જીવોનું કોઇ કાળે ભલું થતું નથી ને દીવસે દીવસે ભુંડું થાય છે.

વળી લક્ષ્મીના લોભી બ્રાહ્મણો તમોને એમ કહે કે ભાઇ તીર્થે આવ્યા છો તો ગૌ દાન કરો. જો પ્રત્યક્ષ ગાય ન મળે તો સવા રૂપીયાનું ગૌ દાન કરો. સવા રૂપીયાની શ્રદ્ધા ન હોય તો સાત પછસાનું ગૌ દાન કરો એમ કહી ગૌ દાનનો સંકલ્પ કરાવી સાત પછસા છીનવી લે છે. જુઓ બંધુઓ સાત પૈસાનું તો શેર દુધે આવતું નથી તો ગૌ દાન ક્યાંથી વળે નજ વળે. અને ગૌ દાનનો સંકલ્પ કરીને જીભે બંધન થાઓ છો. તેમ સાત પૈસા માટે ગાયના દાનનો સંકલ્પ કરાવી ગૌ દાન લે તે પણ ગૌ દાન લીધાનો બંધન થાય છે, વાદ રે વાદ.

દોહરો—ગોર ગુર સખ લાલયુ, દોનું ખેલે દાવ;

તરે નહી તારે નહી, દોષ પત્થરકે નાહાવ.

યજ્ઞમાન જાણે કે સાત પછસામાં મારે ગૌ દાન થાય છે. ને ગોર જાણે કે મુર્ખ પાદી તે લાભ એટલે જે બે પછસા આવ્યા તે ખરા. અરે બંધુઓ જરા ન્યાયથી વિચારો હાથે કરીને શું કામ ધૃશ્વરના બંધન થાઓ છો. વળી ધૃશ્વર નીમીત ધર્મ જે સ્થળે થાય છે તે સ્થળ તીર્થ ક્ષેત્ર કહેવાય માટે સાંભળો ને વિચારો.

અન્ય ક્ષેત્રે કૃતં પાપં, તિર્થ ક્ષેત્રે વીનસ્યતી;
તિર્થ ક્ષેત્રે કૃતં પાપં, વજ્ર લેપો નભવિસ્યતી.

માટે વજ્ર લેપ જેવાં પાપ ન કરો. તમારા મનથી કરો છો ધર્મ, અને બાંધો છો કર્મ હેરણુની ચોરી કરવી છે ને સોવતું દાન કરવું છે એતે પાપનો બદલો કોઈ કાળે વળે ! નજ વળે.

સંવત ૧૯૭૪ ભાદ્રપદ શુક્લપક્ષ પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૫ મી.

ગયા માસની ચોથી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં લખ્યું છે કે ધર્મસ્તીક બંધુઓ તમે જાણો છો કે કરીએ છીએ ધર્મ, પણ બાંધો છો કર્મ કેમકે જ્ઞાનવાન પુરૂષોના સત્સંગ વિના સવળું સમજાયું નથી. તેથી ધર્મમાં અધર્મ કરો છો જેવો કે ઘણા લોકો તુળશીની માંજરો દેખે છે ત્યાંથી તોડી નાંખે છે. તે માંજરો તોડી નાખવામાં પુન્ય સમજ્યા છે. પણ તે માહા પાપ છે. કેમકે માંજરો છે તે તુળશીનાં બીજ છે. તે બીજ ખરી પડવાથી તેની બીજ તુળશી ફગે છે તેથી તુળશીનો પરિવાર વધે છે તે માંજરો તુળશીનો ગર્ભ છે. તે ગર્ભપાત કરવાથી માહા પાપ લાગે છે તેને તમે પુન્ય માન્યું છે. તેજ અજ્ઞાન છે સુકાએલી માંજરો તોડવી જોઈએ બીજું જગન્નાથજીની યાત્રાએ જાઓ ત્યાં રાંધેલા ચોખા એટલે ભાત તમે તેનો અડેલો ખાઓ છો જો ના ખાધાએ ને શંકા લાવીએ તો મોંદું વાંકું થઈ જાય એમ સમજ્યા છો તેથી પોતાના જાતી ધર્મથી બ્રષ્ટ થાઓ છો. શું બ્રષ્ટ બ્રષ્ટ થવું તે ધર્મ છે કે અધર્મ છે ! જરા ઝીણી બુદ્ધિથી વિચાર કરો. ત્રીજી જગતમાતાના અંચાજી તે આપણી માતા છે. તેથી તેને જગતજનુની કાહો છો. એવી આપણી માતા એટલે મા તેની આગળ ભવાઈ કરો છો, અથવા કરાવો છો તે શું સાચું છે. ના, ના, કેવળ અધર્મ છે. પોતાની માની આગળ ભાંડ બોલીને બળીયારી ચાળા કરવાથી આપણી માનો કોપ આપણા ઉપર કેટલો થાય છે ને કેવા અધર્મી કેહેવાઈએ તો આ જગતજનુની આગળ ભાંડ એટલે અપશબ્દ બોલવા તે અધર્મ ખરો કે નહીં ? અરે અજ્ઞાનીઓ કાંક સઘળું સમજો આપણા બાપ દાદા ધરાધરીની મા તેની આગળ ભાંડ બોલવું અથવા વિશયીચાળા કરવા તે શું ધર્મ છે ? ના, ના, કેવળ અધર્મ છે. ન્યાય નિતીનો વિવેક ને વ્યવહારથી વિચાર કરો. આ તે ધર્મ છે કે અધર્મ છે. ચોથું માતાજીની આગળ અન્ન એટલે બકરાં કે પાકા વધેરાય છે. તે શું ધર્મ છે. ના ના માહા મોહોટો અધર્મ છે. અને એવું સામાન્ય પાપ નથી. તેને વિષે કોઈ કવિએ કહ્યું છે કે—

અન્ન સમો પુન્યજ નહી, જ્ઞાન સમો નહી દાન;

હોંસા સમ પાતક નહી, સત્સંગ સમો ન ધ્યાન.

વળી અહિંસા પરમોધર્મ અર્થે અહીંસીક ધર્મ હોય તેજ પરમ ધર્મ છે. છતાં હિંસા કરવી એતે ધર્મ કે અધર્મ ? અરે બંધુઓ કળીયુગના પ્રવાહો કરીને અધર્મ છે. તેને ધર્મ સમજો છો અને ધર્મ સમજીને જીવ હત્યારો કરો છો. અન્ય સ્થળે એવાં પાપ કરેલાં હોય તે તીર્થક્ષેત્રે એટલે તીર્થ સ્થળે છુટે છે, અને તીર્થે કરેલાં હોય તે કોઈ કાળે

હુટતા નથી. એતો વજ લેપોન ભવિષ્યતી. વળી શ્રી રણછોડ રાયની ભક્તી કરો છો તે રણછોડરાયને મહેણાં મારો છો કે ખીજવો છો ? તમારી ભક્તીના શખ્દોનો જરા વિચારતો કરો. એવું કોહો છો કે જે રણછોડ માંખણ ચોર-વાહરે વાહ તમારી ભક્તીને ધન્ય છે. આપણને કે આપણા આપને ચોર ચોર કહે તેથી આપણુ ખુશી થઈએ ખરા કે ? ના ના વળી શ્રી કૃષ્ણ પ્રભુ માહાન રાગી તેમને અભીચારીના આરોપ રોકો છો. તે શું ધર્મ છે વળી નીચી મજૂરીના આરોપ મુકો છો, જેવાકે કોઇનું ઢાપડું સાંચું કોઇની ઘટ્ટી ખેંચી કોઇની હાનિ કરી આ વીગેરે ઘણીજ નીચી ઉપમાયો આપો છો ને ધર્મ છે. કેવળ અધર્મને રસ્તે ચઢી ગયા છો, તેથી કર્મ બંધન થાઓ છો. કોઇ કહેશે શું એ બધી વાતો ખોટી ખોટી ને ખોટી એતો રચક વચન છે. એટલે હરી વિમુખ જીવોને ઇશ્વર ઉપર રચી થવા કવિઓએ રચક વચન વાપર્યાં છે. તેને અજાનીઓએ ને પોતાના મન ધાર્યાં સ્વાર્થ પાર પડશે એવિ આશાએ એ ઉપમાયોને એટલે તે વાતોને સાચી માની છે. તેમ છતાં એમ માનીએ કે તે વાતો સાચી છે. તો પણ જેને આપણે આપણા ઇશ્વર માન્યા કે માળાપ તુલ્ય માન્યાં તેના નીચાં કૃત્ય ગાવા કે તેના છીદ્રો ઉમેડવા તે સાંદેખાય છે. ના ના એતો ઇશ્વર આપણા ઉપર ગુસ્સે થાય છે.

અરે અજાની ધર્માસ્તીકો તમે જાણો છો કે ધર્મ કરીએ છીએ પણ ધર્મ નથી કરના ને ઉલટાં કર્મ બાંધો છો, જુઓ કોઇ મનુષ્યને રીઝવું હોય છે, તો કેડું કેડું મીઠું ગોલો છો, ને કેવી સારી સારી ઉપમાઓ આપો છો, ત્યારે તે મનુષ્ય રીઝે છે તો આ શ્રી કૃષ્ણ પ્રભુને રીઝવ્યાને બદલે ખીજવ્યા કરો છો તેથીજ દીવસે દીવસ દુનીયાની ખુવારી થવા લાગી છે. અને હજી તો જ્યાં સુધી તમે સવળા ધર્મને મારગે નહી ચઢો ત્યાં સુધી વિશેષ ખુવારી થવાની છે. માટે સત્સંગ કરીને સવળ સમજી સવળા માર્ગે ચઢો.

અરે અજાન ધર્માસ્તીકો તમે એમ કહો છો કે અમારા આપ કાકા કરતા હતા તે કરીએ છીએ. શું અમારા આપ દાદા નોહોતા સમજતા ? ઉત્તર-ના ના કળીયુગ ખેઠો તે વખતે શ્રી કૃષ્ણ પાન્ડવોને તથા વિદુરજીને તથા ઉદાસકને કહ્યું કે સરવે સત્પુરુષો આ સમયમાં દેહ મુક્ત થઈ જાઓ અથવા ગુસ્થ થઈ જાઓ. નહીતો કળીયુગના સપાટામાં આવી જશો અને આ વાત સર્વે સત્પુરુષોને પહોંચાડો એમ કહી શ્રી કૃષ્ણ પ્રભુ દેહમુક્ત થયા. તે પછી સત્પુરુષોએ અન્યા અન્ય સત્પુરુષોને શ્રી કૃષ્ણ પ્રભુનો કહેલો સંદેસો પોહોંચાડ્યો. એટલે ઘણા સત્પુરુષોએ દેહ મુક્તી દીધા ઘણા અરણ્યમાં જતા રહ્યા કેટલાક હીમાલય ગયા તેથી સત્સંગ બંધ પડી જવાથી કળીયુગનો સ્પર્શ થઈ ગયો. એટલે અવળી મતીઓ થવા લાગી. તેમ દીવસે દીવસે વધારે થવા લાગી. કળીયુગ અવળાં આચરણો છે. તેથી અવળું સુખડે ને અવળું ભાસે તેમ સવળ તે અવળું ભાસે તેથી અવળી સમજ ને અવળાં કર્મ કરો છો આ વાત અજાનવાળા ધર્માસ્તીકોની ધ્યાનમાં નહી ઉતરે કેમકે જેને સત્સંગે સમજીને કાર્ય કરવું નથી ને દેખાંદેખી કરવું છે, તેવાની ધ્યાનમાં ગમે તેટલું સમજવો પણ તેને જ્ઞાન આવવાનું નથી. તે વિષે દયારામ ભાઈએ એક પદમાં એમ કહ્યું છે કે જ્ઞાન કદી નહી થાય, સુરખને જ્ઞાન કદી નહી થાય કેહેતાં પોતાનું પણ જાણ. સુરખને જ્ઞાન કદી નહી થાય. તેમ બીજા મહાત્મા પુરુષો પણ ઘણું કહી ગયા છે. છતાં હજી સુધી સવળ સમજતાં નથી તેથી અવળાં કર્મો થાય છે. ને અવળાં કર્મોથીજ આ દુનીયાની ખુવારી થતી જાય છે.

૧ અરે ધર્માસ્તીક બંધુઓ આ ચેતવણીઓ પોતેજ વાંચીને મુકી દેવી તે ઠીક નથી કોઈને પણ વંચાવવી; તે પરાપકાર છે.

સંવત ૧૯૭૪ ના અસ્વીનમાસની શુકલ પક્ષ પુર્ણિમાં.

ચેતવણી ૬ હી.

ગય: માસની પાંચમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે ધર્મ કાર્યમાં મનુષ્યો આટ આટલી ખુવારી થયા છતાં હજી સવળું સમજતા નથી. તેથી દુનીયાની ખુવારી થઈ છે થાય છે ને થશે. માટે હે મનુષ્ય ભાઈઓ સત્સંગ કરીને સવળું સમજો ને બીજાને સવળું સમજાવો તો આ જગતના જીવો કાંઈ સુખી થાય.

જુઓ ધર્મના નામે અવળા કર્મ કરો છો ? તે કર્મને ધર્મ સમજો છો. પણ તે કર્મો સવળાં થતાં હોય તો આ દુનીયાની દીવશે દીવશે વિશેષ ખરાબી થતી જાય છે તે થાયજ નહીં.

જુઓ હાલમાં દીવશે દીવશે અનાકાળ મનુષ્ય મરડી અને વિચીત્ર વિચીત્ર રોગ ઉત્પન્ન થતા જાય છે. તેનું મુખ્ય કારણ એ છે કે આપણા અવળા ધર્મ ને અવળાં કર્મ થયાં છે તેજ છે. આટ આટલું કલ્પેથી પણ અજ્ઞાનથી છવાએલાની આંખો ઉઘડતી નથી ને જ્ઞાન આવતું નથી.

છપો.

મુરખને દો જ્ઞાન, સાન આવે ન કદાપી;
સમજાયો સહુ સાર, તોહયે નવ સમજે પાપી.
કરો કાઠી ઉપાય, રહો ગમે તેમ ખાળી;
પણ પડી જે ટેવ, ટળે ના તેતો ટાળી.
યત્ન કરી સ્થીર પાડીયે, તો પણ જાયે ડગી;
વલ્લભ કહે છે શેઠની, શીખામણુ ઝાંપા લગી.

અરે ધર્માસ્તીક બંધુઓ નાસ્તીકના સંગે અથવા અજ્ઞાની આસ્તીકના સંગે ચઢીને ધર્મમાં ન કરવાનાં કર્મ કરો છો તે મુકી દો. અને પોતાના સ્વારથ સારૂ ઇશ્વરને છેતરો છો તે છેતરવાનું છોડી દો. તમે તમારી યુક્તીથી બાધા આપડીયો રાખીને અને ઇશ્વરને લાલચ આપીને છેતરો છો પણ તે છેતરાય તેમ નથી. કેમકે આપણા દેશનો મનુષ્ય રાજ આપણાથી છેતરાતો નથી, તો ઇશ્વર આખા વિશ્વનો રાજ કેમ છેતરાશે, નહીજ છેતરાય કેમકે ઇશ્વર કાચો નથી. બહુજ પાકો ને પોહોચેલો છે.

કુન્ડળીયા.

કાચો ઇશ્વર કે' નથી, કાચો કાચો નહોય;
છેતરવાના છબ કરો, ખેડો જુગતી જોય.
ખેડો જુગતી જોય, નથી તે જોવો તેવો;
શું આપે હરખાય, માન્યનો ભોગી કેવો.
કાળજડે કુડ કોડ, રીઝવવા માટે નાચો;
કે' છે વલ્લભરામ, નથી ઇશ્વર કે' કાચો.

કાચો ઇશ્વર છે નહી, પ્હોંચેલો પરમેશ;
 દીન બંધુ કે'વા થકી, બંધુ બને નહી બેશ.
 બંધુ બને નહિ બેશ, વેશ કાઢી કહો આનું,
 પણ અંતરનું હિત, નથી તેને તો છાનું.
 આનાનું પત રાખ્ય, કહીને ચાલ્ય તમ જાયો;
 કે' છે વલ્લભરામ, નથી ઇશ્વર કે' કાચો.

કાચો ઇશ્વર કે' નથી, પાકો ને પ્હોંચેલ;
 રાખી કપટ કાળજે, કરો ધરમના ખેલ.
 કરો ધરમના ખેલ, કહો મુખ દિન દયાળુ;
 શું ભગવત છે ભોટ, બોલવે થાય કૃપાળુ.
 મનથી માનો હીક, રામ મળવાને રાચો;
 કે' છે વલ્લભરામ, નથી ઇશ્વર કે' કાચો.

કાચો ઇશ્વર છે નહી, નહી ભોળો કે ભોટ
 સત્ય ધરમ સમજ્યા વિના, મીથ્યા સહુની ચોટ.
 મીથ્યા સહુની ચોટ, કરો સમરણ કે સેવા;
 ઉપરના ઉપચાર, મટે રોગ મહીથી કેવા.
 નિરમળ થઇ ઉપદેશ, જ્ઞાનનો લૈ લે સાચો.
 કે' છે વલ્લભરામ, નથી ઇશ્વર કે' કાચો.

પાકો ઇશ્વર સર્વથી, કાચો નહી ડાન્ચીત;
 જાણે મહિની ખહારની, સાચી કે વિપ્રીત.
 સાચી કે વિપ્રીત, હીત કે અહિત મનનું;
 અંતરયામી એજ, તેજ જાણે તુજ તનનું.
 છેતરવા ઉપાય, દાવ શાવે તે તાકો;
 કે' છે વલ્લભરામ, બહુ ઇશ્વર છે પાકો.

પાકો ઇશ્વર સર્વથી, કર્ગરે રીઝે કેમ;
 જ્ઞાન જરા લેવું નથી, નામે વશ પર પ્રેમ.
 નામે વશ પર પ્રેમ, રીઝે નહી તે કો કાળે;
 આગ બચ્ચાં સહુ નામ, બોલતાં ટાળે ચાળે.
 કયા આરગથી મોક્ષ, જ્ઞાન વળુ દુકર હાકો;
 કે' છે વલ્લભરામ, બહુ ઇશ્વર છે પાકો.

૧૦૪૮૮

પાકો ઇશ્વર જાણુજો, નથી બોટ કે ઢોલ;
 રામ રામ મોઢે કહી, બહુ કફડાવો હોલ.
 બહુ રફડાવો હોલ, ચોટ સાચી નહિ લાગી,
 ભક્તિ કરીને ધીક, વિત કે વસ્તી માગી.
 તે પણ ક્યાં મળનાર, નથી કાચો તે કાકો;
 કે' છે વલ્લભરામ જાણુજો ઇશ્વર પાકો.

પાકો ઇશ્વર જાણુજો, ભુલ નહી તલ ખાર;
 મોક્ષ ઇચ્છ તું તાલારો, મીથ્યા સુખ સંસાર
 મીથ્યા સુખ સંસાર, મોક્ષનો મારગ લેવો;
 જ્ઞાન વિના નહી મુક્ત સમજની સંગત શેવો.
 તે વણુ કોટી કર્મ, કરીને સદુ જગ થાકો;
 કે' છે વલ્લભરામ, જાણુજો ઇશ્વર પાકો.

અરે ધર્મસ્તીક બંધુઓ વૈદ ડોક્ટર કરતાં ઇશ્વરની કીમત તમે થોડી ગણો છો. કેવી તે વાત આગળ કહી ગયા છીએ. તેમ ઇશ્વર પાસે પાત્ર રૂપીયાની બાધા રાખીને લખ્ખો રૂપીયા પેદા કરવા છે. તેમ સવા રૂપીયાની બાધા રાખીને લખ્ખો રૂપીયાનાં છોકરાં છઠ્ઠયાં માગી લેવાં છે. પણ ઇશ્વર એવો ઉંધો વેહેપાર કરતા નથી. કે સો આપીને સાંઠ લે. આપણુ મનુષ્ય એવો વેહેપાર કરતા નથી, તો શું આપણા કરતાં ઇશ્વર અણુસમજુ છે ? ને શું બોટ છે ? નાના એતો આપણા કરતાં ઘણા હોશીઆર છે છતાં તેમને ફાસલાવોછો ને છેતરવા જાઓ છો, પણ તે છેતરાશે નહી નહી ને નહી. કદી ઇશ્વર એક બે વખત વિશ્વાસ રાખીને તમારું ધાર્યું કામ કરશે; પણ જે દહાડે કોપાયમાન થશે તે દહાડે એક પલકમાં અધુ છીનવી લેશે. તે વખત ઘણો પસ્તાવો થશે માટે અત્યારથીજ સમજીને ધર્મ કાર્ય કરો.

અરે ધર્મ બંધુઓ આ ચેતવણીઓ પોતેજ વાંચીને મુઠ્ઠી દેવી તે ઠીક નથી કોઈને પણ વંચાવવી, તે પરોપકાર છે.

સંવત ૧૯૭૫ ના કારતક માસની પુર્ણિમાં

ચેતવણી ૭ મી.

ગયા માસની છઠ્ઠી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે ઇશ્વરને છેતરવાને માટે જે ધર્મ કર્મ કરો છો પણ ઇશ્વર કેવલ કાળે છેતરાવાના નથી.

એક અલપાનંદ માધક સુખને માટે ઇશ્વરની સ્તુતી કરો છો તેમ માનતાઓ માનો છો. એટલે બધા આખડીઓ રાખો છો. તેથી દલટા કર્મ બંધન થાઓ છો.

અરે બંધુઓ ઇશ્વર તે શું લાંચીવો હશે, નાના ઇશ્વર તો માહા સત્યવાદી છે. તેમ પક્ષપાત રહીત છે. છતાં તેને લલચાવાની યુક્તિયો કરો છો, તે તમારી યુક્તી ચાલવાની નથી કેમકે તમે લક્ષ્મીથી લલચાવો છો, પણ લક્ષ્મી તો તેજનીજ છે ને તેમના ચર્ચમાંજ

ત્રી ભાવે રહેલી છે. તે લક્ષ્મીના ચરણની ઉડેલી રત્નોટી તે આ આખા જગતમાં છે. તે રત્નોટીથી શું ધધર લલચાતા હશે. નાના.

આપણુ ધધરને છેતરવાની અને પોતાનો સ્વાર્થ સાધવાની યુક્તિયો કરીએ છીએ તેથીજ આ જગત ઉપર ધધરનો કોપ થયો છે. જુઓ કે ધર બંગલા ને હવેલીયો આપણે અને આપણાં કુટુંબને રહેવા ભોગવવા સાર બધાવેલી અને તે આપણીજ છે. ને તે આપણેજ ભોગવીશું. એવી આપણા મનને મમતા રહે છે. ને રહી છે. તેથી ધધરે પક્ષેગ મોકલી આપણી મમતા સુકાવી દીધી, કેવી કે ચપડી ચપડી અનાજને તાણ્યાં તોષ્યા લુગડાં લેષ લેષ હવેલીઓએ ત્રણ ત્રણ શેરના તાળાં દેષ આડે અવળે વગડામાં ઝુપડીઓ બંધાવરાવી. અને તેમાંજ રાખ્યા ત્યારે આપણને એવી મમતા પેડી કે માદારી ઝુપડી. એવી મમતા છોડાવવા ધણે દેઠાણે ઝુપડીયો સળગાવી દીધી. અને બંગલાવાળા જઈ બંગલે વસ્યા તો તેમને બંગલામાં પક્ષેગ વળગાડયો. એ રીતે ધધરે કોઈની મમતા રાખવા દીધી નથી. છતાં આપણને તે વાતનું જ્ઞાન આવતું નથી. અને પક્ષેગ આવશે ત્યારે ધરમાથી નાશી જઈ બંગલે રહીશું એમ સમજી ધણાંકે ખેતરો લેષ તેમાં રહેવા જવા મકાનો બંધાવ્યા એ રીતે મનુશો પોતાની યુક્તિયો કરવા માડી. ત્યારે ધધરે ટુંટીયા ને તાવ મોકલી અનુભવ કરાવ્યો, કે જ્ઞે જીવડા તું નાશીને ક્યા જઈશ. એવો અનુભવ કરાવ્યો, છતાં આપણુ માહા નહોર અજ્ઞાનથી છવાઈ ગએલા છીએ તેથી સાન જ્ઞાન આવતું નથી,

પ્રથમતો આપણુ ધધરોમાં શંભ વિશમ ભાવ રાખીએ છીએ તેજ માહા મોહોટો અધર્મ કરીએ છીએ. કેવો કે શીવ અને શક્તી સંપ્રદાયના વિષ્ણુપર અભાવ રાખે છે ને વિષ્ણુ અને શક્તી સંપ્રદાયના શીવ ઉપર અભાવ રાખે છે ને શિવ વિષ્ણુ સંપ્રદાયના શક્તી ઉપર અભાવ રાખે છે. એ રીતે શમ વિશમ ભાવ રાખે છે. એજ મોહોટો અધર્મ થાય છે. એવા અધર્મને લીધે પ્રથવી માતા અધર્મનો ખોળં ઉચકી શક્તી નથી, તેથીજ પક્ષેગ અને તાવ ટુંટીયાના રોગે ધણા જીવોના નાશ થવા લાગ્યો છે. કેટલાક યુદ્ધમાં કેટલાક રોગમાં ઉપડવા લાગ્યા છે. તેમ કેટલાક અનાકાળમાં ને કેટલાક મોઢવારીમાં ઉપડી જવાની તૈયારીયો કરી રહ્યા છે. કેમકે ધધરમાં શમ વિશમ ભાવ છે તે માહા મોહોટો અધર્મ છે.

જુઓ કે ત્રીગુણી માયા ત્રણ ગુણના ત્રણ દેવો બ્રહ્મા વિષ્ણુ ને શીવ. તે ચારે ધધરો એકજ રૂપ છે. તેમને એક બીજાપર દ્રેશભાવ નથી છતાં અજ્ઞાના જીવો શમ વિશમ ભાવ ગણીને એક બીજાના ધર્મપર દ્રેશ બુદ્ધિ રાખે છે. તેજ અજ્ઞાન છે. અને અજ્ઞાનથી અધર્મ થાય છે.

જુઓ એક શીવાનંદ નામના સંન્યાસી દોઢસો બસો વરસ ઉપર થઈ ગયા; તેમણે ધધરને એક સ્વરૂપ માનીને આરતીયો ગાઈ છે. તેના છેવટના શબ્દો જુઓ. છેવટ બાજે એમ કહ્યું છે કે-

હર હરી એક સ્વરૂપ, અંતર નવ ગણુશો. અંતર નવ ગણુશો; બોળા બુધરને બજતાં, ભવ સાગર તરશો. ॥ શીવ શક્તીની આરતી જે કોઈ ગાશે ભાઈ જે કોઈ ગાશે; મણે શીવાનંદ સ્વામી સુખ સુખ થાશે.

એ રીતે શ્રીવાનંદ સન્માસી કહી ગયા છે. છતાં અપ્રપચ્છ શીવ શક્તી ને વિષ્ણુમાં એક બુદ્ધિ રાખીએ છીએ તે અધર્મનો મુખ પાથો છે. તે અધર્મે હરીનેજ આ ફનીયાની ખુવારી થવા લાગી છે.

વળી જે પંચમાહાભુત જે મોહોટા દેવ છે તે ઇશ્વરોમાં સમ વિશમ ભાવ નથી રાખતા ને સર્વને સામાન્ય માને છે તે જુઓ ને વિચારો.

જુઓ કે શીવજીની પ્રીય બીલી ને વિષ્ણુની પ્રીય તુળશી, બ્રહ્માની પ્રીય દ્રો, ને શક્તીની પ્રીય નાડાછડી, એટલે કપાસના સુતરની નાડીછડી થાય છે. તે કપાસ એ રીતે ચારે ઇશ્વરોની પ્રીય ચાર વનસ્પતિ છે તે ચારેને સમાન્ય ભાવે રાખે છે. તે જુઓ.

સંવત ૧૯૭૫ ના માગસર માસની પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૮ મી.

ગયા માસની સાતમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગના ઝોમ લખ્યું છે કે બ્રહ્મા વિષ્ણુ શીવ ને શક્તી તે ઇશ્વરાંશી ચારે એક સ્વરૂપ છે, છતાં તેમાં જે પ્રાણી સમ વિશમ ભાવ રાખે છે, અથવા માંને છે તે જીવને માહા મોહોટા વૈશમ્ય દોષ બેસે છે. છતાં અજ્ઞાનથી જવાઈ ગએલા અજ્ઞાની ગુરૂએને એક દેશી જ્ઞાન આપી શીષ્યોને ખુલ્લામાં ખોશી ઘાલ્યા છે. તેમ અંધ અંધાળુ શીષ્યો તે વાત ખરી માનીને વૈશમ્ય દોષના ભોક્તા થાય છે.

જુઓ કે જે પંચ માહાભુત જળ તેજ પ્રથી વાયુ અને આકાશ; તે પાંચે આપણા મનુષ્ય કરતાં માહા મોહોટા છે. અને તે દેવ છે. તે પોતે ઉપર કહેલા ચારે ઇશ્વરાંશીને સરખા માને છે.

જુઓ કે બ્રહ્માની પ્રીય દ્રો. વિષ્ણુની પ્રીય તુળશી-શીવની પ્રીય બીલી ને શક્તીની પ્રીય નાડાછડી. તે નાડાછડી સુતરની ને સુતર રૂનું ને રૂ કપાસનું તેથી શક્તીને પ્રીય કપાસ. એવાં જે ચારે વનસ્પતી રૂપ પ્રક્ષે તે ચારે પ્રક્ષેને પૃથ્વી માતા ઉગના દે છે. તેમ તેને વધવા આકાશ અવકાશ આપે છે. તેમ વાયુ દેવતા ચારેને વા દેળે છે. ને મેઘ રાજા ચારેને જળ સીંચે છે. તેમજ સુર્ય દેવતા ચારેને પ્રકાશે છે. એ રીતે પંચ માહાભુત જે મોહોટા દેવ તે સમ વિશમ ભાવ રાખતા નથી તેમ તુન્યાધીક ગણતા નથી. ઠાપણે જોયા છતાં અને શીવાનંદ સ્વામીની આરતીમાં સાંભળ્યા છતાં આપણુ સમ વિશમ ભાવ રાખીએ છીએ તેથી આપણુ છીએ કાળે કલ્યાણ થવાનું માનો છો ? અરે મનુષ્ય બંધુઓ કલ્યાણ થવાનું તો આધુ રહ્યું પણુ ઉલટુ પાપ બાંધવાનું બતાવ્યું.

અરે ધર્માસ્તીક બંધુઓ કબીયુગના સ્વારથી ગુરૂઓએ તમેને સમજાવીને એક ખુલ્લામાં ખે શી ઘાસેલા છે.

તેથી તમે હરી વિમુખ થયા છો, થાવ છો, ને થશો. કેમકે દ્રષ્ટાન્ત એક પુરૂષને બે સ્ત્રીઓ હતી. તે પુરૂષ સમ દ્રષ્ટીવાળો અને ન્યાયી હતો. તેથી તે બેઉ સ્ત્રીને પોતાના બેઉ ચરણો ચરણ ચંપીન્દ્રી શેવા કરવા સોપેલા. તેમાં જમણો ચર્ણુ જુનીને સોપેલો ને ડાબો ચર્ણુ નવીને સોપેલો, એવામાં એક દીવસ નવી સ્ત્રી કાંઈ કામ પ્રસંગે પોતાને પીછેર એટલે આપને ઘેર ગઇ. તે દીવસે રાત્રીએ બે સ્ત્રીના પતીએ પોતાની પથારીમાં નીંદ્રા લેવા સુષ્ઠ ગયો, તે વખતે તેની જુની સ્ત્રી પોતાને જમણો ચર્ણુ શેવા કરવા સ્વામીએ સોપેલો તે

ચરણ પોતાના ખોળામાં લેઈ આંપવા લાગી. તે આંપના આંપતાં પોતાની શોકને સોંપેલો ઠાભો ચરણ ખાલી બેઠો એવો વિચાર આવ્યો કે આ ઠાભો પગ લેઈ માહારી શોક માહારા સામી છાતી દાદી બેસે છે. તેથી નીત્યાન માહાર જાણુ પીધુ બહુ બળી જાય છે. પણ આજ ઇશ્વર કૃપાએ ને મહારા નશીબે તેને સોંપેલો ચરણ સુનો સુકો તે તેને પીછેર ગઈ છે. તેથી આવે લાગ ફરીને કોઈવાર મળવાનો નથી. એમ વિચાર કરીને તે જુની સ્ત્રી પોતાના ભાગમાં આવેલો સ્વામીનો ચરણ પોતાના ખોળામાંથી પથારીમાં સુકાને ઉભી થઈ. અને એક ખીટીએ બરવી મુકેવી તરવાર લેઈ ઉઘાડી કરી. એટલે તેના સ્વામીએ તેને પુછ્યું કે અરે સ્ત્રી તો તરવાર લેઈને કેમ ઉઘેડી ? એટલે તે જુની સ્ત્રીએ કહ્યું અરે સ્વામીજી આ વાનગાં તમારે ખોડવાની જરૂર નથી. કેમકે માહારી શોક માહારા સામી છાતી દાદીને તેના ભાગમાં આવેલો ચરણ ચાપવા બેસે છે. તે માહારાથી દેખા જમાતું નથી. માટે આજ મને માહારા નશીબે એવો લાગ આવ્યો છે કે તેના વાળો ચરણ સુનો પડ્યો છે. તેથી તે ચરણ આપારે લાગ આવવાથી કાપી નાંખવો છે. કેમકે તે હાલ ત્યારે મને કાપવા દે નહીં.

એવાં સ્ત્રીનાં વચન સાંભળી સ્ત્રી પાસેથી તરવાર છીનવી લેઈને કહ્યું કે હે કમારજી જે તરણ કાપવાને તો તંત્રારી કરી એ તે તરણ માહારો કે તાહારી શોકનો ? સ્ત્રી બોલી તમારો તો ખરો પણ તમે તો તેને આંખી દીધો હતો; તેથી ને તેનો.

પુરશે કહ્યું અરે શંખળી સ્ત્રી, આ ઠાભો ચરણ જમણો ચરણ આ માહારો ઠાભો હાથ જમણો હાથ નાક કાન મુસ્તક અંગ એ સર્વ મળીને આખો એક હું છું. તેનાથી મેં માહાર મુસ્તક કોઈ વખત ત્યાં સ્ત્રીને ચાપવા બોલ્યું હોય તો તે પણ તું કાપી નાંખે કેમકે તું અજ્ઞાન છે. માટે તું માહારા કામની નહી. એમ કહી તેને દાદી સુકી, એટલે પતીએ પોતાના વિમુખ કરી, સીધાંત-એ પ્રમાણે જે જીવ બ્રહ્મા વિષ્ણુ શીવ શક્તીમાં બેદ ભાવ રાખે છે. તેને પ્રશ્નરો પોતાથી વિમુખ કરે છે. અને તે જીવ વૈશમ્ય દોષનો ભોગતા થાય છે. માટે હવર કહેલા ચારે ઇશ્વરોમાં અબેદ બુદ્ધી રાખી સર્વને સમાન્ય માનવાને સમાન્ય જાણવો. જે તેમ નહી જાણ્યો ને નહી માનીએ તો જરૂર નર્કના અધીકારી થવાશે. કેમકે ત્રીગુણી આદ્યશક્તી જે માયા અને માયાના જે ત્રણ ગુણ તે ત્રણ ગુણના ત્રણ દેવ. જે બ્રહ્મા વિષ્ણુ ને શીવ તે ચારે મળીને એક સ્વરૂપ છે. છતાં તેમાં બેદા બેદ માનવો તેજ માહા પાપ છે.

જુઓ માયાની જે આપણી કાયા અને તેમાં રજો સત્ત્વ ને તમે એ ત્રણે ગુણ તથા શક્તી આપણમાં રહેલી છે. તેથી બેદ બુદ્ધી રાખનારને કહીએ છીએ કે પોતામાંથી જે ગુણ કાદી નાંખીને એક ગુણ રાખી જુઓ ત્યારે તો તમે ખરા. નહીં તો ૧૬૫ ઇશ્વરોના દોષી થવા ઇશ્વરોમાંજ બેદ રાખો છો તેથી પાપના અધીકારી થાઓ છો.

સંવત ૧૯૭૫ ના પોસ સદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૯ મી.

જયા માસની આઠમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે ચાર ઇશ્વરોમાં બેદ બુદ્ધિ રાખો છો તેથી પાપના અધીકારી થાઓ છો.

આ ઉપરના વિશયથી એમ કહેવાનું કે કોઇએ ભેદ બુદ્ધિ રાખવી નહી. આ ઉપરથી ઘણાક એમ કહે છે કે અમે ભેદ બુદ્ધિ રાખતા નથી અમે તો સર્વદેવ નમસ્કાર. એટલે સર્વ દેવને નમસ્કાર કરીએ છીએ ને સર્વ સરખાજ માનીએ છીએ.

જુઓ ભાઇઓ જીવ કેવું અસત્ય ખોલે છે જુઓ કે દીવક એક ઇશ્વરનું કરે છે. જો સર્વને સરખા માનતો હોય તો સર્વ ઇશ્વરોનાં સર્વ ઇંકારના દીવક અને સર્વ પ્રકારની કંઠી ધારણ કરવી જોઈએ. નાના એક ઇશ્વરની કંઠી ધારણ કરે છે ને એક ઇશ્વરનું દીવક કરે છે. તે ઉપરથીજ જણાય છે કે એક ઇશ્વરને માને છે ને માંદેથી એમ કહે છે કે અમેતો સર્વને સરખાજ માનીએ છીએ. સમ વિસમ કે તુલ્યાર્થિક માનતા નથી અને જુઓ એ પ્રત્યક્ષ પ્રમાણથી દેખાય છે, કે માને છે એકને અને કહે છે કે સર્વને સરખા માનીએ છીએ. આટલું બધું ઇશ્વરી ધર્મની વાતમાજ જુહું ખોલે છે. એ જીવનું કીચે કાળે કલ્યાણ સંભવે ? નજ સંભવે.

અરે મનુષ્ય ભાઇઓ ધર્મ ચરચામાં જુહું ન ખોલો. ઇશ્વરોમા સમવિશન આવતો દોશ લ્યો છો. તેના ઉપરાન્ત જુહું ખોલ્યાનો વિશેષ દોશ લ્યો છો.

અરે મનુષ્ય ભાઇઓ આપણને જાણે રસ્તે કળીયુગના ધર્માચાર્યે એ ચઢાયા છે. કેમકે આચાર્યોને જુદી જુદી ધર્મની દુકાનો કાઢી રળી ખાવા આ દેવોનું ખવાડી પોતાના માધક સ્વાર્થ સુધાર્યો છે. પણ આપણને અજ્ઞાનરૂપી અંધારો આવેલો છે. તેથી ધર્માચાર્યોએ એકંગી ઇશ્વરોમાં ભેદ બુદ્ધિ કરાવી છે. ને પુરણ પાપમાં પછાડ્યા છે.

એકંગી ને એકસ્વરૂપી ઇશ્વરો છે તેનો ધર્મ પણ એકજ હોય પણ જુદી જુદી દુકાન કરવા એક ધર્મને ભાગી નાંખી જુદા જુદા ભાગ પાડી નાખ્યાં છે. તે વિશે પ્રજ્ઞાન્ત

એક ગુરૂ નીત્યાન બે વિદ્યાર્થીઓને ભણાવે. તે ગુરૂ એક વખત નકીઆ ઉપર ઓઠીગણ દેખ માઠી ઉપર બે પગ લબા રાખી પડ્યા પડ્યા બે વિદ્યાર્થીને મળાવે છે, તે સમે બેક ભણતા જાય છે. ને ગુરૂના ડાબા જમણી બે ચરણ આવતા જાય છે. એવામા ડાબા પગવાળો વિદ્યાર્થી, લઘુશંકા કરવા ગયો. તેવામાં ગુરૂને જના નીકા આવી ગયું; તેની ગુરૂનો ડાબો પગ પોતાના જમણા પગ ઉપર પડ્યો. તે જાંઘ જમણા પગવાળા વિદ્યાર્થીને કોષ ચઢ્યો, કે જે પગ હું ચાપુ છું તે માહારાવાળા પગપર એ ડાબો પગ કેમ પડ્યો. એમ કહી એક ડંડો પડેલો તે લેખ ગુરૂના ડાબા પગપર માર્યો. તેથી ગુરૂ ખમ પાડીને તે ભગી હડ્યા. તેથી ડંડો મારનાર વિદ્યાર્થી ગભરાઈને નાશી ગયો એટલામાં ડાબા પગવાળો વિદ્યાર્થી ગુરૂ પાસે આવ્યો, ને ગુરૂને પુછ્યું કે હે કપાનીધી, શું થયું ? ત્યારે ગુરૂએ કહ્યું કે જો આ જમણા પગવાળો વિદ્યાર્થી તારવાળા ડાબા પગને ડંડો મારી નાશી ગયો. તે સાંભળી ડાબા પગવાળાને ધુસ્સો ચડ્યો તે તેણે બીજો ડંડો લેતાક કે ગુરૂના જમણા પગ ઉપર લગાવી દીધો. એટલે ગુરૂએ જમણી ખુમ પાડી, તે ખુમ સાંભળી ઘણામા ખુસા મારામ ગયા ને ગુરૂ મહારાજને પુછવા લાગ્યા કે શું છે ? ત્યારે ગુરૂએ કહ્યું જા માહારા બે વિદ્યાર્થીઓએ મહારા પગ ભાગી નાંખ્યા. તે સાંભળી લોકો બેક વિદ્યાર્થીઓને પડી માગ્યા ને પુછ્યું કે કેમ તમે બેક જણે ગુરૂના બે પગ ભાગ્યા. એટલે જમણા પગવાળે એમ કહ્યું કે મહારાવાળા જમણા પગ ઉપર આ વિદ્યાર્થીવાળો ડાબો પગ પડી માહારાવાળા જમણા પગને વગાડ્યું, માટે મેં ડાબા પગને ડંડો મારી સીક્ષા કરી

ઐટલે ડાભા પગવાળો કહે મહારાવાળા પગને જમણા પગવાળાએ ડોકા મારી પગ ભાગી નાંખ્યો તેથી મેં એનાવાળા પગને ડોકા મારી ભાગી નાંખ્યો. એ રીતે બેહ વિદ્યા-થિની વાત સાંભળી સર્વેને હસવું આવ્યું.

સીદ્ધાન્ત. એ રીતે ધર્મના બેદો પાડવાથી ધર્મના પગ ભાગી ધર્મના કટકા ક્યાં છે. પણ બેહ પગ એક પુરૂષના છે. છતાં એક બીજાના ધર્મનું ખન્ડન કરી નીંદા કરવા લાગ્યા છો એજ માહા પાપ છે. માટે શ્રમ વિશ્રમ ભાવ સુધી દો.

આપણું ને આ જગતનું ભણું તાકા તો મનુષ્ય દેહ ધર્મો પ્રમાણ છે. તેમ પોતપોતાના વરણાશ્રમ ધર્મ જાળવવો તે મનુષ્યનું કર્મ છે. જો વરણાશ્રમ નહીં સાચવીએ તો આપણામાં ને પશુમાં કાંઈ પણ ફેર સમજવો નહીં. કેમકે કુતરૂં ગધેહું ગાય કાગડા એક ચાટમાં ભેળું ખાય છે. અથવા એક બીજાનું જોરેણું ખાય છે તેથી તે પશુમાં ગણાય છે. જુઓ કુતરા ગધેડા ગાય વીગેરેની વરણો જુદી છે. છતાં ભેળું ખાય છે તેથીજ તે પશુ કહેવાય છે. માટે વરણાશ્રમનો ધર્મ સારી રીતે સાચવો ને સારી રીતે પાળો.

સંવત ૧૯૭૫ ના માહા સુદી પુષ્કિમા.

ચેતવણી ૧૦ મી.

મયા માસની નવમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે, સર્વ મનુષ્યજાતી પોતાના વરણાશ્રમનો ધર્મ સાચવશો ઐટલે પાળશો—તોજ મનુષ્યમાં ગણાશો.

જો વિવેક વડે વિચાર્યા વિના મનુષ્યદેહના વરણાશ્રમનો ધર્મ છોડી દેશો તો વરણશૂંકર કહેવાશે.

તેમ મનુષ્ય દેહના રીત રીવાજ છોડી દેછ પશુના રીત રીવાજે અનુસરશો તો પશુમાંજ ગણાશો.

પશુ કહે છે અરે મનુષ્ય ભાઈઓ અમારું નામ તમે પશુ પાડ્યું છે તેથી તમે ઇશ્વરના અપરાધી છે; કેમકે તમને ઇશ્વરે બનાવ્યા છે તેમ અમને પણ ઇશ્વરેજ બનાવ્યા છે તમારો પંચલુતનો દેહ છે. તેવો અમારો પંચલુતનો દેહ છે. તમારામા ક્ષુધા પીપાશા હસ્ત લલ્લુશંકા સુધી છે તેવી અમારામા સુધી છે. તમારામા આજાસ ભય મૈથુન નીદ્રા વિગેરે સુક્યા છે તેવાંજ અમારામાં સુક્યાં છે એ રીતે સર્વ કાર્યના રીતરીવાજ એકજ છે. છતાં અમને પશુ કેમ કહો છો.

મનુષ્ય કે' છે અરે પશુઓ તમારા રીત રીવાજ અનિતી અવિવેકના ને નિર્લજ્જપણાના છે તેથીજ તમે પશુમાં ગણાયા' છો નહીતો કેટલાક પશુ મનુષ્યમાં ગણવા લાયક છે જેવાં કે માંકડાં તથા કરમાલ વીગેરે વીગેરે ધણાં પશુઓ બે ચરણે ચાલનારાં છે તેમ આગલા ચરણે હાથનું કામ કરનારાં છે છતાં પશુમાં ગણાવાનું ખરૂં કારણ રીત રીવાજથી થયું છે તમારામાં મા, બહેન, દીકરી કે સ્ત્રીનો વિવેક વિચાર નથી. તેજ મોહોટી અનિતી છે.

“તમે એક બીજાનું ખાધેલું ખાઓ છો તેમ એક ચાટમાં ભેગાં ખાઓ છો. તમને વટલ્યોનો કે ન વટલ્યોનો વિવેક-વિચાર નથી, તેજ તમારો અવિવેક છે.

તમારામાં વરણાશ્રમ નથી તેથી તમે વરણશૂંકરમાં ગણાઓ છો તમારામાં રજસ્વળાની કે સુઆગ્રહની આમહછેટ પાળતા નથી. તેથી તમે વરણશૂંકરમાં ગણાઓ છો તમારામાં લગ્ન વિધી

વિવાહવિધી વિના સ્ત્રીઓથી ઘરસ્થાશ્રમ ભોગવો હો તેથીજ તમે પશુ છો તમે વસ્ત્ર વિના પોતાની એથ હાડાડી રાખો છો તેમ ધણાનાં દેખતાં વ્યભીચાર કરો છો. તેજ તમારું નીર્લજ્જપણું છે માટે તમે પશુ ગણાયા છો. તમારામાં મરણ ક્રીયા જે શ્રાદ્ધ સંવચ્છરી તે કરતા નથી. તેમ સુતક વિગેરે ગણતા નથી તે માનતા નથી તેથીજ તમે પશુમાં ગણાએલા છો તમારામાં ધર્મકર્મનો છાંટોએ નથી તેથી તમે પશુમાં ગણાએલા છો, તમારામાં ન્યાત નહી જત નહી વર્ણ નહી ને બધું ભેળાહેળ ચલાવો છો તેથીજ તમે પશુમાં ગણાએલા છો તમારામાં ટાંણા નહી વર્ત વર્તુલા નહી અવસર નહિ એવા રીત રીવાજોથી પશુ જન્મ ને પ્રાપ્ત થયા છો ને પશુમાં ગણાયા છો.

વળી ગયે જન્મે એટલે ગયા મનુષ્યેહે ઉપર કહેલા મનુષ્યના રીત રીવાજો નહી પાળેલા ને પશુના રીતરીવાજો વર્તેલા અને બીજાને પશુના રીતરીવાજો વર્તવાનાં બાપણુ કરેલાં ને બહુજ બોલેલા તેથી તમને અવાચક અવતાર આપેલા છે. તેમ તમારી લક્ષણા પશુ પ્રમાણે વરતવાની રહેલી તેથીજ તમારો જન્મ પશુમાં ઇશ્વરે આપેલો છે. કેમકે જન્મથી જન્મી જેવી કતી તેવી મણી સમે મતી તેમ જેવી મરણ સમે મતી તેવીજ તેની ગતી.

તેથી વેદમાં એક શ્રુતી એમ કહે છે કે, મરણેયામતી સાગતી

અરે મનુશબાઇઓ—મનુષ્યના ધણા કાળથી ચાલતા આવેલા રીતરીવાજોને જે મુકી દે છે ને પશુના રીવાજોને અનુસરવા ચાલે છે. તે મનુષ્ય છતાં પશુ ખરો કે નહી ?

બ્યારે પશુના રીત રીવાજોને અનુસરવા ચાલે છે. ત્યારે તે મનુષ્ય કેમ રીતે ગણાશે. રજસ્વળા સુઆવડ વિગેરેની આભડછેટ નહી પાળનારા પશુના રીવાજો વર્તે તે મનુષ્ય છતાં પશુ તુલ્ય કેમ ન ગણાય ?

પશુઓમાં વરણાશ્રમ પળાતો નથી, એટલે સવે પશુ એક ચાટમાં ભેગા ખાય છે તેમ એક બીજાનું ખાધેલું ખાય છે. તેમાં વટાળ ગણતાં નથી. તે રીતે મનુષ્ય વર્તે તો તે પશુ તુલ્ય ખરા કે નહી.

પશુઓમાં લગ્ન વિધી વીગેરે કીચાગ્તા થતી નથી તેવી રીતે મનુષ્યમાં થાય નહીતો તેને મનુષ્યમાં કેમ રીતે ગણવો ?

પશુઓમાં મણીક્રીયા શ્રાદ્ધ સંવચ્છરી વિગેરે ધર્મો નથી તેવી રીતે મનુષ્યમાં થાય નહીતો પશુની રીત રીવાજો અનુસર્યો તે મનુષ્યને કીયે પ્રકારે મનુષ્ય કહેવો ?

પશુઓમાં ધર્મ ધ્યાન અને ઇશ્વરી જ્ઞાન નથી. તેવી રીતે મનુષ્યમાં હોય નહીતો પશુમાં ને મનુષ્યમાં ફેર શું રહ્યો ? કે તેને મનુષ્ય ગણવો ?

જુઓ મનુષ્યબાઇઓ વર્ણાશ્રમની રીત પ્રમાણે વટલાવાનો ભય રાખી અન્યવર્ણુ એટલે આપણાથી ઉતરતી વર્ણુના ભેગુ ખવાનું નથી અને અન્ય વર્ણુનું ખાધેલું ખાતો નથી તેથી તથા રજસ્વળા સુઆવડ તથા મણીની આભડછેટ તથા લગ્ન ક્રીયા તથા મણી ક્રીયા ટાણાં ટચકાં વર્ત વર્તુલાં નાદાવા-ધોવાં ખાવાં ખવરાવવાં વિગેરેના વ્યવહારો ચલાવવાથીજ મનુષ્ય વર્ગ ગણાયા છીએ.

જો આ રીતના રીત રીવાજો આપણામાં ન કર્યા હોત ને પશુની પેઠે નજ કરતા કર્યા હોત, તો પશુ અને આપણુ મનુષ્ય એક એકજ દામીના સરખાજ ગણાત.

વિચાર કરો, ઉપર કહેલા રીતરીવાજો પ્રમાણે ચાલવાથીજ મનુષ્ય જીવે. માટે મનુષ્ય દેહે વર્ણાશ્રમના રીતરીવાજોને અનુસરતા ચાલશે તોજ મનુષ્ય ગણાશે.

પશુની માફક વટલાવાનો અબડાવાનો ભય નહીં રાખીએ ને લગ્નકીયાનો મર્ણકીયાનો તથા સ્ત્રીમાં તેં માં બેહેનમાં ભેદ નહીં રાખીએ તો મનુષ્યમાં ગણાઇશું નહીં.

માટે મનુષ્યના રીત રીવાજો પ્રમાણે ચાલવું તેજ મનુષ્યનું કૃતવ્ય છે. સંવત ૧૯૭૫ ના ફાગણ સુદી પુર્ણિમા.

— ❦ —

ચેતવણી ૧૧ મી.

ગયા માસની દસમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે મનુષ્યનાને પશુના રીત રીવાજો જુદા છે તે રીવાજો ઉપરથીજ પશુ અને મનુષ્ય જુદાં ગણાય છે. તેમ પશુમાં ધૃશ્વર સંબંધી ધર્મ નહીં ને ધ્યાન નહીં, તેવી રીતે જે મનુષ્યમાં ધૃશ્વર સંબંધી ધર્મ ધ્યાન નથી તે પશુજ છે. માટે હે મનુષ્યભાઈઓ ધૃશ્વર સંબંધી જ્ઞાન મેળવો ને ધ્યાન ધરો તોજ મનુષ્યછો.

જો તેમ નહીં કરતા હોય તેને અમેતો ખે પગનો પશુ માનીએ છીએ.

ભલે કોઇ રાજ્ય બનીને એસાં, અમલદાર થઇને ફરો, ગ્રહસ્થ થઇને ઘોડા ગાડીઓ દોડાવો, પણ જેનામાં જ્ઞાન ધ્યાન દાન દયા અને દીનતા નથી તે કેવળ પશુ છે.

૧ જ્ઞાન એટલે આ ભૌતિક શરીરમાં રહેલા થકો કર્ણદારાએ સાંભળીને સમજીવું. તેમ નેત્રદારાએ જોઇને સાડે ખોડું વિગેરે પદાર્થોને સમજીવું. તેમ, જીભાવડે ખાટુ ખાડે તીખું મોળું કડવું તુર વિગેરે સમજીવું. તેમ સ્પર્શથી સુંવાળું બરછટ વિગેરેને સમજીવું. તેમ નાશીકા વડે સારી નરતી વાસનાને સમજીવું. તે હું સમજનાર શી વસ્તુ છે ? શરીરમાં હાડકાં છે તે હું કે માંડિશ છે તે હું કે રૂધીર છે તે હું કે આમડી છે તે હું એટલે હું તે શી વસ્તુ છું.

જે હું સમજ વસ્તુ છું તેને જગત જીવ કહે છે, કોઇ આત્મા કહે છે તે શી વસ્તુ હોઇશ. તેમ તેને હાથ પગ નાક કાન હશે કે કાંઇ ગોળ મટોળ હશે કે લંબગોળ હશે કે ચોરસ હશે કે કેવો હઇશ હુંતે લાલ હઇશ. લીલો હઇશ. પીળો હઇશ, કાળો હઇશ કે ઘોળો હઇશ. કેવા રંગનો હઇશ.

હુંતે વેંતનો હઇશ કે હાથનો હઇશ કે ગળનો હઇશ કે એથી પણ મોરોટો હઇશ. હુંતે માથામાં હઇશ, કે ગળામાં હઇશ, કે છાતીમાં હઇશ, કે પેટમાં હઇશ કે કહેડમાં હઇશ,

હું આ શરીરને વિશે કઇ જગાએ હઇશ.

એ રીતે જેને પોતાનું જ્ઞાન ભાન નથી, તેને ધૃશ્વરનું કે પરમેશ્વરનું ને વર્ણાશ્રમનું જ્ઞાન ભાન ક્યાંથીજ હોય ?

આ ઉપર કહેલું પોતાના અપરોક્ષ આત્માનું જેને જ્ઞાન ભાન નથી. તેને પરોક્ષ પરમાત્માનું જ્ઞાન ભાન ક્યાંથીજ હોય ?

જેને આત્માનું ને પરમાત્માનું જ્ઞાન ભાન નથી. ને ફક્ત કાયા માયા ને જાયાનું જ્ઞાન ભાન છે તે કેવળ પશુજ છે. કેમકે કાયા ને જાયાનું જ્ઞાન ભાનતો પશુ પક્ષી ને પણ છે.

૨ ધ્યાન એટલે આત્મા પરમાત્માનું જ્ઞાન મેળવ્યા પછી રાત દીતસ તેમનિ તેમાં લક્ષ રહે અને તેજ અતી પ્રીય હોય, જેનું નામ પ્રેમ લક્ષણુ ભક્તી કહેવાય છે. તેનું પ્રેમ લક્ષણુ ધ્યાન હોય તેજ મનુષ્ય છે, નહીતો એ પગનો પશુજ છે.

૩ દાન એટલે કોઇ પણ જીવાત્માનું પોષણ કરવું, તેમ કોઇ પણ જીવાત્મા દુઃખી થતો હોય તેની શેવા બરદાસ ને ચાકરી કરવી. તેમ કોઇ પણ જીવને જ્ઞાન આપી ધ્યાન ધરાવી લક્ષ ચોરાશીથી એટલે જન્મ મરણથી બચાવી અચળ અખંડ પદની પ્રાપ્તિ કરાવવી. તેનું દાન જે કરી જાણતો નથી તે પણ કેવળ પશુજ છે.

૪ દયા એટલે કોઇપણ જીવનું દુઃખ દેખીને મનમાં અરેકાર થાય અને મનમાં ત્રાસ લાગે તેનું નામ મનુષ્ય છે. નહીતો એ પગનો પશુજ છે.

કેટલાક નીરદ્ય, સારા હોદ્દાવાળા તથા અમલદારો કે રાજાઓ અથવા ચોર લુટારા અને ધુતારાઓ પોતાને ગ્રહસ્થ થવા બીજા જીવાત્માઓનું દ્રવ્ય ચોરે લુટે ધુતે. તેમ રાજા થઇને હોદ્દાર થઇને તેમ અમલદાર થઇને, ગીતા કે વેદ વાંચો, પણ લે લાંચો “લાંચ લે પૈસા સાંચો, તેને ઘણી આવશે ધાંચો, ચોરાશીના મંદવાડનો માંચો, ઘણી આવશે આંચો માટે સમજીને એવાં કર્મ ન કરતાં સર્વ ઉપર દયા રાખો. તોજ મનુષ્ય છે નહીતો એ પગનો પશુજ છે.

૫ દીનતા એટલે કોઇ જીવાત્મા દ્રવ્યથી શરીરથી બુદ્ધીથી મરીય હોય અને તે આપણને ગ્રહસ્થ અથવા અમલદાર જાણીને સલામ કરેછે પગે લાગે છે તેના સાચું મીઠી નજરે જોવું હરતે મોટે બોલવું તેનું નામ દીનતા છે. એવી દીનતા રાખે છે, તેજ મનુષ્ય છે. બાકીના એ પગનો પશુજ છે.

ઉપર પ્રમાણે ૩—૪—૫ માં પેરેગ્રાફ પ્રમાણે કરે છે તેનું નામ શુભ કરણી છે. અને પેહેલા બીજા ઘેરેગ્રાફ પ્રમાણે કરે છે તેનું નામ પાર ઉતરણી છે.

માટે હે મનુષ્ય ભાઇઓ જો મનુષ્યનો અવતાર ધારણ કર્યો હોયતો ત્રણ કરણીયો ને એ પાર ઉતરણીઓ અંગીકાર કરો. નહીતો લક્ષ ચોરાશીમાં ફરો. તેમ વારમવાર જન્મો ને મરો.

પ્રથમ એ પાર ઉતરણીઓને સમજશો તોજ તમારામાં ત્રણ કરણીઓ આવશે.

પેહેલી એ પાર ઉતરણીમાંની એક પાર ઉતરણી જે જ્ઞાન તે પેહેલું સીદ્ધ કરશે એટલે બીજી પાર ઉતરણી જે ધ્યાન તે પ્રાપ્ત થશે. તે પછી ત્રણ કરણીઓ આપો આપ આવશે સંવત ૧૯૭૫ ના ચષ્ટત્ર સુદી પુર્ણિમા

ચેતવણી ૧૨ મી.

મયા માસની અગીયારમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે સર્વથી પ્રથમ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવું જોઇએ. જ્ઞાન હોય તોજ કર્મ કરાય છે. કેવિ રીતે કર્મ કરવા તેનું પણ જ્ઞાન હોવું જોઇએ. કેવી રીતે ઉપાસના કરવી તેનું પણ જ્ઞાન હોવું જોઇએ.

આ સંસારીક વાતમાં પણ પ્રથમ સમજણ એટલે જ્ઞાન હોવું જોઇએ. માટે લોહીકમાં અથવા અલોહીકમાં પ્રથમ જ્ઞાનની જરૂર છે. માટે દરેક બાપતનું પ્રથમ જ્ઞાન લેવું. એટલે સમજાતિ લેવી. સમજ્યા વીનાનું બોલવું ચાલવું. વાતચીત કરવી તે પોપટીયા વાણી જાણવી

માટે દરેક બાબતની પેહેલી સમજણ લેઈને પછી જ કાર્ય કરવું હોય તે કરવું. તો તે કાર્ય સળવું થાય. નહીં તો સમજ્યા વીનાનું અવગુજ થાય.

ધણીક અજ્ઞાની જીવો એમ કહે છે કે પ્રથમ કર્મ ઉપાસનાને પછી જ્ઞાન. એવું કહેનાર વિચાર કર્યા વિના વાણી બોલે છે. જુઓ પ્રથમ કર્મ કરવું. તે પણ સમજ્યા વિના કર્મ થઈ શકતું નથી. કર્મમાં પણ પેહેલું સમજવું પડે છે કે પેહેલું શું કરવું તે પછી શું કરવું ? એમ તેમાં પણ પેહેલું સમજવું પડે છે. સમજવું તેતુજ નામ જ્ઞાન છે. માટે પ્રથમ તો દરેક બાબતમાં જ્ઞાન જોઈએ છીએ.

કાં લોકીક કે. કા અલોકીક તેમાં પ્રથમ જ્ઞાનની જરૂર છે. માટે પ્રથમ સારાને સમજી પુરુષનો સંગ કરીને જ્ઞાન મેળવો.

જુઓ વસ્ત્રો પહેરવાં તે કેવી રીતે પહેરવાં તેમાં પણ પેહેલું જ્ઞાન મેળવવું પડે છે. રસોઈ કરવી તેમાં પેહેલો અગતી સળગાવો કે પેહેલું ચુલાપર આધણ સુકવું. તે પણ સમજવું પડે છે. એ રીતે દરેક બાબતમાં સમજણ એટલે જ્ઞાન મેળવવું પડે છે.

જુઓ ઉપર કહેલાં અપરોક્ષનું જ્ઞાન મેળવવું પડે છે. તો પરાક્ષ વસ્તુનું જ્ઞાન મેળવ્યા વિના કેમ કાર્ય સીધ થાય ? નજ થાય. માટે પ્રથમ અલોકીક જ્ઞાન મેળવો.

અલોકીક બાબતમાં પ્રથમ શું સમજવાનું છે તે સાબળો

૧ કોષ્ઠપણ આ વિશ્વનો નિયંત્ર હોવો જોઈએ. જો કોષ્ઠ નિયંત્ર ન હોય તો વાદળા વિજળી વ્રણી શ્વેતી સમષ્ટી ને મેઘ ગરજના માપ પ્રમાણે થાય છે તે થાય નહીં. તેમ સુર્ય ચંદ્ર તારા રંગ બે રંગ મસ વિગેરે દેખાવ નિયમસર થાય છે તે થાય નહીં તેમજ પ્રથ્વી પવન પાણી હઠ પ્રમાણે રહે છે તે રહે નહીં. માટે આ સૃષ્ટિનો કોષ્ઠપણ નિયંત્ર હોવો જોઈએ.

તેમ નિયંત્ર છે એવું બીણી બુદ્ધીએ વિચારતાં સીદ્ધ થાય છે.

તે નિયંત્રને કોષ્ઠ ધર્મ નામે કોષ્ઠ પરમેશ્વર નામે કોષ્ઠ ખુદા નામે કોષ્ઠ ધ્રુવ નામે કોષ્ઠ ધ્રુવ નામે કોષ્ઠ કરતા નામે માને છે ને જાણે છે મતલબ કોષ્ઠ નિયંત્ર છે એમ આ વિશ્વમાં નવાણુ ટકાની માન્યતા છેછેને છે.

પણ તે કેવા છે ક્યાં છે કેવડા છે તે વાત વિજ્ઞાની એટલે અતુભવિયોજ જાણે છે. તે પણ હજારોમાં એકજ જાણનાર હશે બારીકીથી જોતાં તો લાખોમાં એક હશે તેથી નવાણુ હજારને નવાણુના ટાળામાં એકતું કણું માન્ય થતું નથી. તેથી આ જગત અલોકીક કના જ્ઞાનમાં એટલે જાણવામાં પુરણ અજ્ઞાન રહી ગયું છે.

તેવા અજ્ઞાનને લીધે ધર્મના નામે ધુતારાઓને ઠીક શબ્દ આવી છે.

જુઓ કે આખું મામ હીજડાનું એટલે વ્યંદોનું હોય તેમાં શુણ્કાનું પોશણ થતું નથી. તેમ અજ્ઞાનીઓના ધણા ભાગમાં જ્ઞાનીનું જ્ઞાન પોસાતું નથી તેથી પરાપકારી જ્ઞાનીયો મનમાને મનમાં મુઝાઈને ચુપ રહે છે જેમ.

કુન્ડળીયો.

સરપે છજીન્દર અશું, છોડે તો અંધ થાય;

ગળવે ધાંટી મ્હોતની, બે બાજુ હુભાય

બે બાજુ હુભાય, થાય મુગાને સપનું;

સમજીને પરતાપ, નહીં કહેવાનાં અપનું

તેમ જ્ઞાતીનું જ્ઞાન, દુઃખ અરપે ન અરપે;

કે' છે વલ્લભરામ, બ્રહ્મ' છલુન્દર સરપે

અર્થ જેમ સર્પ છલુન્દરને પકડે છે તે પછી પસ્તાય છે. કેમકે જો સર્પ છલુન્દરને મળી જાય તો સર્પતું મર્ણુ થાય. અને પકડ્યા પછી મુકી દે તો સર્પ આંધળો થાય તે રીતે અનુભવી જ્ઞાનવાન પુરૂષો અનુભવ કરીને પછી પસ્તાય છે કેમકે તે જ્ઞાન બીજા જીવોના હીતાર્થ બીજાને ન કરે તો દોષ બેસે ને તે જ્ઞાનનું કથન કરે તો તે અજ્ઞાતીઓના માન્યામાં આવે નહીં ને ઉલટા હાંશી કરે તેથી વિજ્ઞાતી પુરૂષો પોતાના મનમાં હીઝરાય છે ને અજ્ઞાતીના ઘણાં ટોળામાં ચુપચાપ બેશી રહે છે ને એમ સમજે છે કે સોનાના પાત્ર વિના સીંહઅણનું દુધ બીજા પાત્રમાં ટકશે નહીં ને વ્યર્થ જશે એમ સમજી ચુપ રહે છે. તેથી જગતના જીવો અલોપીક જ્ઞાનમાં અજ્ઞાન જેવા રહે છે. છતાં પરોપકાર સમજી હવે લખીશું તે વાંચીને વિચારજો અપુર્ણ સંવત ૧૯૭૫ ના વૈશાખસુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૧૩ મી.

ગયા માસની આરમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે પરોપકાર સમજી હવે વિજ્ઞાન વિશય લખીશું માટે લખીએ છીએ તે વાચ્યો ને વિચારો. તેમ જો મતલબ વાચવામાં આવે તે ન્યાયમાં નિતીમાં વિવેકમાં ને વ્યવહારમાં સંભવિત છે કે નહિ. ને પોતાનો આત્મા કમુલ કરે છે કે નહીં. એટલું જોજો. કેમકે આત્મા છે તે ન્યાય છે.

આરમી ચેતવણીમાં એમ લખી ગયા છીએ. કે જગતના નીચંતા છે, તે કેવા છે. ક્યાં છે. ને કેવડા છે. આ ત્રણ પ્રશ્નો મુક્યાં છે. હવે તેમાંથી પહેલું પ્રશ્ન વિશ્વના નિચંતા કેવા છે. તે પ્રશ્ન મુકેલું છે. માટે તે પ્રશ્નનો વિચાર કરવાનો છે.

કેવા છે એટલે તે નિરાકાર છે કે સાકાર છે ? ઉપરના પ્રશ્નમાંથી આ પહેલું પ્રશ્ન ઉઠે છે. આ પ્રશ્નનો દશે દીશાનો વિચાર કરવા સાર શંકાપો ઉભી થાય છે. એટલે સ્વાલો પૂછવાના ઉભા થાય છે. તે જુઓ.

૧ જો પરમેશ્વરને સાકાર માનીશું તો વેદમાં વાંધા બતાવે છે. વેદ એમ રહે છે કે સાકાર વસ્તુની ઉત્પત્તિ હોવી જોઈએ. તેમ ઉત્પન્ન થયા પછી તે હોવું જોઈએ. હુઆ પછી તે પ્રદ્ધી પામવું જોઈએ. પ્રદ્ધી પામવાથી તે યોગ્યન વસ્થાએ થવું જોઈએ. જોગ્યન પછી પ્રદ્ધા અવસ્થા થવી જોઈએ. પ્રદ્ધ થાય તો તે નાશ પામવું જોઈએ. જો નાશ પામે તો તે અવિનાશી કહેવાવા ન જોઈએ. છતાં વિશ્વના નિચંતાતો અવિનાશી કહેવાય છે તેથી સાકાર સંભવતા નથી. કદી સાકાર સંભવે છે એમ માનીએ તો વેદ કહે છે તે વેદનું વચન ખોટું છે. એટલે જુઠું છે, જો વેદના વચન જુઠાં માનીશું તો વેદ જુઠા બોલા છે. એમ સીદ્ધ થશે. જો એમ સીદ્ધ થશે તો વેદ ઉપર શ્રદ્ધા રખાશેજ નહિ.

૨ સાકાર માનીશું તો, વિચાર કરો આપણુ સાકાર છીએ કે નીરાકાર ? આ પ્રશ્નનો ઉત્તર એમજ આપવો પડશે કે આપણુ તો સાકાર છીએ જો આપણુ સાકાર છીએ ને નિચંતા પણ સાકાર છે. તો પછી તેમનામાં ને આપણામાં શું ફેર ? આપણુ પંચભુતથી સાકાર છીએ તેવા તે પણ સાકાર છે તો, છુતાતીત એવું નિચંતાનુ નામ છે તે ખોટું

પડશે. તેમ માયાતીત નામ છે નિરંજન નામ છે. ત્રીમુણીતીત નામ છે. તે સર્વ નામ જુદા છે એમ થશે ને એમ થશે તો વેદના વચનો જુદાં છે એમ સીદ્ધ થશે. જો એમ સીદ્ધ થશે તો વેદ કપર શ્રદ્ધા રખાશેજ નહીં

૩ જો તે ભૌતિક આધારે સાકાર વિશ્વના નિયંતાને માનીશું તો તે આપણા ચર્મ ચક્ષુએ દેખાવા જોઈએ. કેમકે ભૌતિક પદાર્થ માત્ર ભૌતિક ચક્ષુ વડે દેખાય છેજ. માટે તે દેખાવાજ જોઈએ. છતાં દેખાતા નથી માટે તે અભૌતિક સંભવે છે. જો અભૌતિક માનીશું તો સાકાર કેહેવા, તે સંભવશે નહિ. સાકાર કેહેવા સંભવે નહીં તો નિયંતાને નિરાકારજ કેહેવા પડશે.

હવે વિશ્વના નિયંતાને નિરાકાર માનીશું અથવા કહીશું તો તેમાં શંકાઓ ઉત્પન્ન થતી હોય તે શંકાઓ કરવી પડશે. એટલે સ્વાલો કરવા પડશે. કેવા કે,

પરમેશ્વરતો છેજ એટલે આ વિશ્વના નિયંતા છે. એમ આપણી માન્યતા છે. એમ કહીએ છીએ ને માનીએ છીએ તો શું તમે અથવા કોઈ બીજાએ નજરે દીઠા હતા ? કે તમે છે એમ કહો છાં પ્રતક્ષ પ્રમાણુ વિના છે એમ કહેવાય નહિ. જો પ્રત્યક્ષ નજરે દેખવામાં આવ્યા હોય તો જે દીઠું તે નીરાકાર સંભવેજ નહીં. નીરાકાર એટલે આકાર વીનાનું એટલે કોઈ પ્રકારનો આકારજ નહીં, નહીં ગોળ, નહીં લાંબુ, નહીં લઘ્ગોળ, નહીં ચોખ્ખું, નહીં ચપટું, કે નહીં કોઈ પ્રકારનું ત્યારે દીઠું શું ? અને દીઠું તો તે કેવું ? કદી કહેશે કે દીઠું નથી પણ જાણ્યું છે જો જાણ્યું છે તે જે જે જાણવામાં આવે છે. તે પાંચ જ્ઞાન ઇન્દ્રી વડે જાણવામાં આવે છે. જો નજરે દીઠું ન હોય તો શું જાણ્યા વડે જાણ્યું. જો જાણ્યું કહેશે તો જાણવાનો કોઈ પણ પદાર્થ હોવો જોઈએ. કદી કહેશે કે ત્વચા સાથે સ્પર્શ થવાથી જાણ્યું. તો પણ પુછવાનું કે વાયુની પેઠે કાંઈ વસ્તુ છે. જો વસ્તુ કહેશે તો પણ અદર્શીક વસ્તુ સીધ થશે. જો વસ્તુ સીદ્ધ માનીશું તો તે સાકાર ગણાશે. કદી કહેશે કે સાંભળવાથી જાણ્યું, જુઓ સાંભળવાથી જાણ્યું એમ માનીશું તો શબ્દ વિના અથવા દ્વેત એટલે જે વસ્તુ ભેગી થયા વિના અવાજ ભડાકો કે શબ્દ હોય નહીં તેથી તે પણ સંવત્તું નથી. કદી કહીશું કે સુધવાથી જાણ્યું. જો સુધવાથી જાણ્યું માનીશું તો તે સંભવશે નહીં કેમકે સુગંધી કે દુર્ગંધી કોઈપણ પદાર્થ ગંધવાળુ હોય તોજ તેમાંથી ગંધ આવે. ણવે તેવા પ્રકારનું પદાર્થ એટલે વસ્તુ જો વસ્તુ કહીશું કે માનીશું તો તે નીરાકાર સંભવશેજ નહીં.

આ બધી શંકાઓ જોતાં નિરાકાર સંભવે તેમ નથી. વળી વિશ્વના નિયંતા જેનાં નામો પરમેશ્વર વિગેરે આમળ કહી ગયા છીએ, તે પરમેશ્વરને વેદ શાસ્ત્ર પુરાણ તથા આખું વિશ્વ એમ કહે છે કે પરમેશ્વર તો એકજ છે. જુઓ હવે જે એક છે તે નિરાકાર કેમ કહેવાય.

જે એકજ છે એમ કહીએ તે માપવાળી વસ્તુ હોય તેનેજ એક જે ત્રણ એમ ગણુ. તરીમાં બોલી શકાય; જે અમાપી અને આકાર વિનાની જે નજરે દેખાય નહીં. તેને એક છે એમ કહેવાય નહીં, માટે વિશ્વના નિયંતા નીરાકાર છે એમ અનાતું નથી. કેમકે છે કહીએ છીએ તો તે નિરાવ્યવ હોય એટલે તેને હાથ નહીં પગ નહીં આંખ નાક કાન મોઢું માથું નહીં. એમ માનીશું પણ કાંક છે એમતે કહેજુજ પડશે, અને કાંક છે તો

એ તેવું પણ આકારી વસ્તુ અમાર્ગક પણ હોવી જોઈએ. કદી માયા વિનાનું છે એમ કેહેશે તો પણ માયવિનાનું પણ પદારથ એટલે વસ્તુ છે. તો તે નિરાકાર નહીં હરે. અપુર્ણ. સંવત ૧૯૭૫ ના જેઠ સુદી પુર્ણિમાં.

ચેતવણી ૧૪ મી.

ગયા માસની તેરમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે પરમેશ્વર નીરાકાર હરતા નથી. એ મતલબ આવી ગયો છે. તે વિષય પંદરમી ચેતવણીથી ચલાવીશું કેમકે આ અશાડી પુર્ણિમા તે ગુરૂ પુર્ણિમા છે. તેથી ગુરૂબ્રહ્મા ગુરૂવિષ્ણુ ગુરૂદેવ મહેશ્વર ગુરૂ સાક્ષાત પરબ્રહ્મ તરમેશી ગુરૂએ નમઃ એ જે ગુરૂ તેઓનું પ્રેમ પુર્વક ચદન પુષ્પ દુધ દીપ નૈવેદ્ય સહીત મનન પુજન કરી શ્રીદ્વગ ક્ષેત્રગ અર્પણ કરી તે ગુરૂઓ તથા જ્ઞાન દાતા આપની સાનીધ્ય છે. એવી ભાવનાથી અંતર દ્રષ્ટી વડે જોવું. મનોવ્રતી સ્થીર રાખવી અને બાહીર વ્રતી બંધ દરવી. એ રીતે તે દીવસે શાન્તી સંતોષ રાખીને આનંદમાં રહેવું.

ખારે માસ વ્યવહારીક માંથાકુટ છે એ ને છે. માટે ધાર્મિક જીવાત્માઓએ આવો આનંદ કોઈવિર નાહોતો ને આજળ સંપુર્ણ આનંદ છે. એવા હર્ષભેર શક્ત ધાર્મિક દયાનમાં આનંદથી રહેવું.

એક કલાક લઘુમંત્રને બે કલાક માહામંત્ર કરવા, એટલું બેશી ન શકાયતો અડધો કલાક લઘુમંત્ર અને એક કલાક મહામંત્રના જાપ જપવા.

રાત્રીએ ધર્મ બંધુઓએ બેગા થઈ હરી ચર્યા, ને જ્ઞાન ચર્યા, ચલાવવી. જગત ચર્યા કાંઈ પણ કરવી નહી. કોઈ કરતું હોય તો તે સાંભળવી નહી. ને સંભળાયતો તેમાં ધ્યાન આપવું નહી.

શક્ત હરી ચર્યા ને હરી બજન તેમ જ્ઞાન ચર્યા ને જ્ઞાન ગાયન કે જ્ઞાન ગોષ્ઠી ચલાવવી.

આખો દીવસને આખી રાત્રી નિસ્વાપી રહેવું. માધક વ્રતી જરા પણ રાખવી નહી. પોતાનું વ્યવહારીક કામકાજ ઉદ્યોગ કરવો પણ તેનું ચૈત્વન કરવું નહી. ફલાણું કામ આજતો નહી કરે પણ કાલે કરવું છે ક્યાં વગર છુટકો નથી. પણ આજતો ગુરૂ પુર્ણિમા છે માટે આજ કરવું નથી ને કાલે સો કામ રહેવા દઇને અસુક કામ કરવુંજ પડશે. એવાને એવા વિચારો કરવા તેનુંજ નામ ચૈત્વન છે. માટે તે ચૈત્વન સુકા દર્મ જાણે નવો જન્મ ધારણ કર્યો હોય ને ઈશ્વર બગી માટેજ ફરી જન્મ લીધો હોય એવી મનોવ્રતી સહવારે હૃદીયે ત્યારથી રાખીનેજ આનંદમાં રહેવું, ને અલોકીકમાં લક્ષ રાખીને આખો દીવસ અજ્ઞાનંદમાં ઉમંગી રહેવું.

ઉપર લખ્યા પ્રમાણે કોઈ કોઈ દીવસ અભ્યાસ કર્યો હશે તો દેહ મુક્ત થતી વખત તેવું કરી શકાશે. માટે મોક્ષમારગી ધર્મ બંધુઓએ ગુરૂ પુર્ણિમાને દીવસે અજ્ઞાનંદનો પરી પુર્ણ લાહવો લેવો, એવી પ્રેરક ગુરૂની ને જ્ઞાન દાતાની આશીરવાદ સાથે આગના છે. માટે સારા ભગ્તો ઉપર કલ્યા પ્રમાણે વસતશે. અને સલીલ ભગ્ત હશે તેનાથી તેમ નહી વસતાય. તે વિશે કબીરજીએ એક સાખી કહી છે.

સાખી.

કામી તરે ક્રોધી તરે, લોભીડી ગતિ હોય;

સલીલ ભગત કમુ ન તરે, કહત કપીરા કોય.

હું મર્મ બંધુઓ ને સ્વધાહીન અને નારતીક જતા છે તે સત્કર્મ નથી કરતા અને નથી માનતા તે ધણી કેટલોક અદસ્થ થયો ને કે લુક લાગુ જીવો તેમ કેટલુક ભોગવ્યુ. છતાં ભોગવ્ય માનીએ તો પણ તેને કોણે માના રૂપાના લાકરે પાળ્યો? ના ના ગરીબને અને અદસ્થને પાળવાની જગો અને પાળવાના કાષ્ટ તો સમજાજ છે. તેમ ગરીબ અને અદસ્થ ઠાણે હાથે આવ્યા હતા તેજાજ ઠાણે તાથે જાય છે ને જશે.

અજ્ઞાનતાથી માયા મોહીત જીવો એવો બેડેપાર વસ્ત્ર ખેંડા છે કે આખી ઉમ્મર રણી રણી ભેગુ કરી એકદમ તમામ મીલકત ગથાવર ચા જંગમ ખોઇ નાખી તદન નિગમન થઇ જાય છે. અને જ્યાં જાય છે ત્યાં ફરી મળુડી કરીને દીનસ કાઢે છે. તે પણ રીતે જાણે છે. છતાં માયા એટલે ભાગ અજાણીએને ચઢી ગયેલી છે. તેથી તગજી ભાન બુધી ગયા છે. ને ભાન ભુલ્યા છે. તેથીજ તે જીવેને અજાણી કેહેવાય છે.

અજ્ઞાની જીવનુ આ લોકમા ને પરલોકમા લોકીકમા કે અલોકીકમા કંકાળું પડતુ નથી; અને લક્ષ ચોરાશીના ભોગ ભોગવે છે.

ચેતવણી ૧૫ મી.

ગયા માસની ચતુર્થી ચેતવણીમાં મન ભગ જગોતે ધ્યાન રૂપામતાને વિવર્તિતો વિશય કલ્પો હતો તેમા તેમા ચેતવણીમાં અર્થધ્યાન તોડી નાખ્યાં હતું તે હવે તેની સાથે જોડાણ કરીએ છીએ.

તેરમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમા એમ કહ્યું છે કે માયા વિનાનું પદારથ એટલે વસ્તુ છે જે વસ્તુ કહ્યે તો તે નિગકાજ નથી જ. કષ્ટપણ આકાર નથી. તો કાન પ્રકારે તે નીગકાજનું જાણતું. મની કેહેશે કે મનુભરથી એટલે દખાસ વિના ગરબ થયા વિના અર્થ થયા વિના તથા મુગધી આવ્યા વિના રસનાને ચાખ્ય વિના કાષ્ટ જાનેદ્રાથી મનુભવ કર્યો, કદી કેહેડાં કે મનકાગથી તોપણ વિચારો કે અતઃકણથી ઇંદ્રિયાદાગ એજ અનુભવ થાય છે. તે વિના અનુમત થતોજ નથી છતાં મુમત પકડીને ગપ્પા મારવા તે આ જગોએ નહીં આજકાલ હાલ કમીયુગના પ્રવાહે કરીને તમુરો એવો એક તારાવાળા ટાઢા પોહોરના ગપ્પા હાકે છે જેવાં કે ગપ્પીદાસ એમ કેહે છે કે આ સારીરમા એકમાને અગીયાર કમળ છે? એકવીસ ખાહારીયો છે. કમળની એક એક પાખડી ઉપર સાત સાત ભાશાના અક્ષરો લખેલા છે એકવીસ દ્વારમા જુદા જુદા રંગોના હુતો ઉભેલા છે. મેષ્ટ લીલા વસ્ત્રે કોઇ પીળા વસ્ત્રે કોઇ શ્વેત વસ્ત્રે કોઇ રામ વસ્ત્રે. આ વીગેરે ઘણી ઘણી ગપ્પો મારે છે તેણે જોયુ નથી દોકટર પામે જઇ શરીર ચીરાવી તપાસ કરી નથી. પણ ગપ ઠોકે તો ભોળા માણસો એમ જાણે કે હો હો હો આ ભગત કેટલુ અધુ જાણે છે

આ રીતે હાલ કમીયુગમાં પોલમપોલ બહુજ ચાલ્યુ છે. પણ એવા ગપાં મારનારા કેવળ નર્કના અધિકારી થાય છે. તેમ સાબળીને સાચુ માત્રનારનો મનુપાત્તાર ફોગટ ખોઇ નાખે છે. માટે ચેતવણી આપી ચેતાવીએ છીએ કે ચેતોને ચેતવત કરો.

હાલ કળીયુગરૂપ કેટલાક ધર્માચાર્યો ઘણું બેઠેલા તે તથા વિદ્વાનો મહાત્મા કે ભગ્નો એમ કહે છે કે આપણા શરીરમા આત્મા છે તેજ પરમાત્મા છે. બીજો છેજ નહી.

અરર આ વચન સંભળીને અમને રૂએ રૂએ ત્રાસ પડે છે. રાજ્ય કરણને ચત્રુભુજ ભગવાને દરસણ દેહ વરદાન આપ્યું, તે લખાણ શું ખોટું ?

તામ્રદળને, ધ્રુજને ચત્રુભુજ ભગવાને દર્શણ દીધાં તથા કેટલાકને વ્રદાનો આપ્યા તે લખાણ શું ખોટું ?

પ્રહલાદજીના સ્થંભમાથી નરસીંહ સ્વરૂપે પ્રગટ થયા તે લખાણ શું ખોટું ?

વળી કેટલાક કહે છે કે જીવ છે તેજ શીવ છે. ત્યારે જીઓ કે આગળ ઘણા પુરૂષોએ શીવતું તપ કર્યું તેથી શીવે પ્રત્યક્ષ દરશણ દીધા ને વરદાનો આપ્યા તે શું લખાણ ખોટું ?

હાલ પણ ધર્મ કર્મ કરનારા શ્રદ્ધાળુઓને પ્રત્યક્ષ દરશણ થાય છે. તે અનુભવ. તેનેજ છે. જેને અનુભવ થયા છે તે અનુભવી નાસ્તીક અજાનીઓને અનુભવી વાત કરે તો નાસ્તીક હઠીલા અજાનના ભરેલા એમજ કહે કે ક્યો ત્યારે અમને અનુભવ કરાવો ? જવાબ; પ્રસુતાની પીડારે, વંજ તે શું જાણે. એતો, રામખાણ વાગ્યા હોય તે જાણે.

ધુમ્મડ કહેશે સુર્ય તણ કાળમા હોયજ નહી. તેવા ધુમ્મડ જેવા નાસ્તીક અથ ચક્ષુવાળાને સત્ય વસ્તુનો ભાષ કે આભાષ પડે નહી તેથી સર્વને એમજ કહે કે એ વાત ખોટી છે. માટે ધર્માસ્તીક બંધુઓને કહીએ છીએ કે પોતે પોતાતું મન દઢ રાખીને સત્ય વસ્તુના ધ્યાનમાં રમ્યા મમ્યા રહી સત્ય વસ્તુની પ્રાપ્તિ કરો. તમો પેસાદારને, ધજજતદારને, અમલ દારને અલૌકીકમાં મોહોટા જાણુશો નહી, લૌકીકમાં ભલે મોહોટા દેખાય.

હાલ લૌકીકમાં મોહોટા દેખાય છે. જે મોહોટા તેજ છોટા થશે. લૌકીકમાં ચડ્યો તેજ પડ્યો, એમ જરૂર જાણુજો. નાસ્તીક અને અજાની અનુભવ વીનાનાને ભગવાનની બધરીની જરૂર છે; ભગવાનની છેજ નહી. ધીકાર છે એવા માયાના મજરાએલા ને નાશવાન વસ્તુની છતના છાકેલાને ઠીક છે આગળ એમની વાત છે. જરૂર ખપર લેવાશે.

સંવત ૧૯૭૫ ના શ્રાવણ માસની પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૧૬ મી.

મયા માસની પંદરમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમા એમ લખ્યું છે કે નાસ્તીક મનુષ્યોએ અસત્ય એટલે નાશવાન વસ્તુનો અનુભવ કર્યો છે. તેવોજ સદાસત્ય એવી જે અવિનાશી વસ્તુનો અનુભવ પુર્ણ કર્યો હોત તો સત્ય વસ્તુ સીદ્ધ થયા વિના રહેત નહી. પણ નાસ્તીક જોનેને અનુભવ પુર્ણ કરવાનો તો કયા, પણ અનુભવ કરવાનો આરંભ કર્યો હોત તો પણ સીદ્ધ થવાનો સંભવ હોત. અનુભવ કરવાના સ્થળમા પેંસવું નથી ને વાતો કરવા ખેસવું છે.

જન્મ ધારણ કરીને માયાનો અનુભવ કરવા પેઠો તો તે માયાને સીદ્ધ કરી બેઠો. જે માયા પ્રાપ્ત કરવા વિદ્યા હુબર યુક્તી વિગેરે સંસારની રીતમા પેઠો નહોત તો માયા પ્રાપ્ત થાત નહીં તેમ માયાતીત વસ્તુમાં અનુભવ કરવા પેઠો હોત તો માયાતીત વસ્તુ સીદ્ધ થાત થાત ને થાત તે વાતનો અનુભવ અનુભવિયોનેજ છે.

અનુભવ કરવા શ્રદ્ધા પુર્વક અનુભવીઓમા પેઠો નથી તે એમ કહે છે કે કોણ

જોઈ આબું છે. એવાં નાસ્તીક વચ્ચે બોલી બીજા જીવોને નાસ્તીક કરે છે. એવા કમરે ચાન્દાળને માટેજ લક્ષ્યોશી ત્યાર છે.

જો બધા જીવો આસ્તીક થાય તો બધા જીવો અચળપદને પામી જાય તો પછી આ જગત ખાલી થઈ જાય. માટે આ જગતમાં રહેવા સાર એવા નાસ્તીકો મહાહીન વાણી બોલે છે. તે વાણી ભગતજનોએ કદી અંગીકાર કરવી નહી. જે જે ભગતોએ સત્ય વસ્તુ જે અવિનાશી છે તેનો અનુભવ કર્યો છે તે કટલાક હાલ કરે છે. તેને થયો છે ને થાય છે તે ભગતો હાલ હયાત અને પ્રત્યક્ષ છે. તેના દાખલા જોવા હોય તો પધારો.

પધારવું ન હોય તો સુપ જોશી રહો. પણ બીજાને જગાડશો નહીં. જો જગાડશો તો નર્કના નીવાસી થશો.

ધણાક અજ્ઞાનના ભરેલા ને છતમાં છકેલાનું કહેવું એવું થાય છે કે કોણુ જોઈ આબું છે ને કોણુ જોયું છે.

એવું બોલનારો ધણી વખત એમ કહે છે કે જ્યાં સુધી માહારા ખોળીયામાં જીવ છે ત્યાં સુધી કોઈના કરેલો ગુણ હું બુલવાનો નથી. આ શબ્દનો પોતેજ તોલ કરેલો જોઈએ. કેવો કે કહેનારે પોતાનો જીવ જોયો નથી છતાં એમ કહે છે કે માહારા ખોળીયામાં જીવ છે.

વાહ જીવ છે તે જોયો નથી ને જીવ છે એવું પોતે જાણે છે. તે સત્ય માને છે. તો જે જાણુવા જેવી વસ્તુ જાણુવામાજ આવે છે. જોવામાં આવતી નથી. તેથી જાણુવા જેવી અમાધક વસ્તુ શું ખોટી છે ? નાના ખરી છે. પણ સુખ મનુષ્ય પોતાનો સુખત પકડીને તથા પોતાની મહતા રાખવાને મોઢેથી માન્યા કહેતો નથી. તેવા સુખતી જીવોને ધીકાર છે.

અરે ધર્મ બંધુઓ તોલ કરો. આ સંસારમાં જે વસ્તુ છે; એક જોવા જેવી ને બીજી જાણુવા જેવી.

જુઓ કે મરચું જોવામાં આવે છે પણ તેની તીખાશ જોવામાં આવતી નથી. ને જાણુવામાં આવે છે. તેમજ કેરી જોવામાં આવે છે પણ તેની ખટાશ કે મીઠાશ કે મોળાશ જોવામાં આવતી નથી. પણ અનુભવ કરવાથી જાણુવામાં આવે છે તેમ અમાધક વસ્તુ જોવામાં આવે નહી, પણ જાણુવામાં તો આવે આવે ને આવે પણ અનુભવ કરેતોજ.

અનુભવ કર્યા વિના કોણુ જોઈ આબું છે કે કોણુ જોયું છે એમ કહે છે. તેથી કોઈ અનુભવી એમ કહે કે મેં જાણુયું છે ને જોયું છે. તો પણ અજ્ઞાની તે વાત ખાતોખ નથી. કદી કોઈ અનુભવી પ્રતીજ્ઞા કરીને કહે તો પણ અજ્ઞાની ને અભાગીયો તે માનતો નથી નથી ને નથી. કેમકે તેના માધક અજ્ઞ છે. તેમ તેનો માધક લક્ષ છે. તેથી તેના માનવામાં આવવું નથી.

પરમેશ્વર વસ્તુતાએ છે છે ને છે. તે નીરાકાર નથી તેમ સાકાર નથી.

પરમેશ્વર છે તે એકજ છે. એમતો ધણા આસ્તીક જનોના જાણુવામાં ને માનવામાં છે. હવે જે એમ માને છે ને જાણે છે. તેણે વિચારવું જોઈએ કે પરમેશ્વર એકજ છે એમ કહીએ છીએ તો તે અમાધક કાંઈક પણ વસ્તુ હોવી જોઈએ. ને વસ્તુ હોવી જોઈએ તો તેનો કોઈપણ પ્રકારનો આકાર હોવોજ જોઈએ. જે કોઈપણ પ્રકારનો આકાર છે. તો

ત્રે શાંતિ આકાર છે ! એનો નિશ્ચે કરવો જોઈએ. અને નીશ્ચે કર્યા વિના મથાર્થ જ્ઞાન થયું કેહેવાય કે મનાય નહીં. જેને મથાર્થ જ્ઞાન થયું નથી તેમ પુર્ણ રીતે જાણ્યું નથી તેમ અનુભવ્યું નથી તેથીજ તે નીરાકાર કહે છે.

ધણીક નિરંજન નીરાકાર કહે છે. તેને એક આ પ્રશ્ન છે કે નિરંજન એટલે અંજન નહીં તે શાનું અંજન નહીં ? એવું પુછતાં તે એમજ કેહેશે કે માયાનું અંજન નહીં. તેવોજ શબ્દ નીરાકારનો છે. તે વિચારવાનો છે.

સંવત ૧૯૭૫ ના કાદરવાની સુકલપક્ષ પુર્ણિમાં.

ચેતવણી ૧૭ મી.

ગયા માસની ૧૬ મી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમા એમ લખ્યું છે કે પરમેશ્વર નિરંજન નિરાકાર છે એમ ધણીક લોકો કહે છે. તેને માટે એવો પ્રશ્ન મુક્યો છે કે નિરંજન એટલે કાંઈ અંજન નહીં ! એવું પુછતા સામાવાળો એમ કહે છે કે માયાનું અંજન નહીં. આ નિરંજન શબ્દ છે તેવોજ નીરાકાર શબ્દ નીરંજન શબ્દની જોડે જોડાએલો છે. તેથી તે શબ્દ ઉપર ધ્યાન રાખીને કહો ? નિરંજન એટલે માયાનું અંજન નહીં તેમ નિરાકાર એટલે તેનો આકાર નહીં ? આ ઠેકાણે એવોજ ઉત્તર સંભવે છે કે માયાનો આકાર નહીં. નિરંજન શબ્દની ભાવના માયાનું અંજન નહીં એવી દેખાય છે તો નિરાકાર શબ્દની ભાવના પણ તેવીજ હોવી જોઈએ. એ ભાવનામાં કાંઈજ ફેર દેખાતો નથી. છતાં અજ્ઞાનીઓ નિરાકાર શબ્દની ભાવના નહીં સમજતાં પરમેશ્વરનો આકારજ નહીં એવો ભાવ લેઈ જાય છે. ને એમ કહે છે કે પરમેશ્વરનો આકાર નથી. એટો નિરાકાર છે. એટલે આકાર વિનાના પરમેશ્વર છે. એવું સમજનારને કહીએ છીએ કે પરમેશ્વર છે એમતો માનો છો. ને આકાર નથી તો શું જોઈને અથવા શું જાણીને કહો છો કે પરમેશ્વર છે. આપણી પાંચ જ્ઞાનેત્રીયો છે. તેમાંની કેઈ જ્ઞાનેત્રી વડે જાણવામાં આવ્યું તે કહો ? એક જ્ઞાનેત્રી નેત્ર, તે વડે જોવામાં આવ્યું ? કે શું કર્ણેન્દ્રી વડે શબ્દ રૂપ સામગ્રીમાં આવ્યું ? કે દ્રાણેન્દ્રી વડે શું સુંઘવામાં આવ્યું ? કે ચર્મેન્દ્રી વડે શું સ્પર્શવામાં આવ્યું ? કે જીવ્યાદ ઇન્દ્રી વડે શું આપવામાં આવ્યું ? કે, છે, એવો શબ્દ કહો છો ?

વળી આપણી જ્ઞાનેત્રીવડે અનુભવવામાં આવ્યું એમ કહેશે તો મનાશે નહીં. કેમકે આપણા સ્થુળીની જ્ઞાનેત્રીયો કેવળ માછક છે. તે માયા સાથે માયાતિતનો સ્પર્શ થયો સંભવતો નથી ને સંભવે છે કહીશું તો તે પરમેશ્વરને માયાતિત તથા નિરંજન કહ્યા તે કેહેવાત નહીં.

પરમેશ્વરને સાકાર કહીએ તો તે પણ સંભવતું નથી. કેમકે બૌતીક આકારે સાકાર માનાએ તો તે આપણા જોવાજ થયા.

આપણામાં ને તેમનામાં કાંઈ પણ તફાવત રહ્યોજ નહીં; માટે સાકાર સંભવતા નથી. તેમ પરમેશ્વરને સાકારી માનીએ તો વેદ એમ કહે છે કે સાકારને છ વિકાર લાગે છે. ૧ જગત્ ૨ અસ્તી ૩ વર્ધતે ૪ વિપ્રીયમતે ૫ અપક્ષયતે ૬ નસ્તી. આ છ વિકારોની સમજણ; ૧ જગત્ એટલે જનમયું (ઉત્પન્ન થયું) જોઈએ ૨ અસ્તી એટલે જનમીને હોયું

જોઈએ. ૪ વર્ષ તે એટલે તે વધુ જોઈએ. ૪ વિપ્રીયમંતે એટલે તે ચોખ્ખવાણું થવું જોઈએ. ૫ અપક્ષીય તે એટલે તે પ્રથમ થવું જોઈએ. ૬ નરપતી એટલે તે નાશ થવું જોઈએ.

એ પ્રમાણે જો પરમેશ્વરને સાકાર માનીએ તો સંભવતું નથી. કેમકે પરમેશ્વર જનમે અને મરે ત્યારે તો આપણી દશા તેજ તેમની દશા વળી તેવા નાશવાનને અલીનાશી કેહેવાય કેમ ? આટે પરમેશ્વર સાકાર નથી.

હવે સીધાન્તની સાને સમગ્ને. પરમેશ્વર નીરાકારે નહી તેમ સાકારે નહી ત્યારે પરમેશ્વર કેવા ? એવો પ્રશ્ન ઉઠે છે.

આ પ્રશ્નનો ઉત્તર એવો જોઈએ કે નીરાકાર અને સાકાર જે માનનાર માને છે તે વેદાધારેજ માને છે. તેમનું માનવું તો વેદાધારે તથા મોહાટા પુરુષોના વચનાધારે ખરૂં છે. પણ વિચાર વિનાના અજ્ઞાની આચાર્યો વિદ્વાનો સંતો સાધુઓ કે મહાત્માઓ સમજ્યા નથી. આટે કોઈ નીરાકાર કહે છે. ને કોઈ સાકાર કહે છે. અને નીરાકારવાળો કહે છે કે મહાઈ ખરૂં છે. ને સાકારવાળો કહે છે કે મહાઈ ખરૂં છે.

વળી નીરાકારવાળો કહે છે કે સાકારનો સીધાન્ત ખોટો છે. ને સાકારવાળો કહે છે કે નીરાકારનો સીધાન્ત ખોટો છે.

નીરાકારી સીધાન્ત ખોટો છે, તેનો પુરાવો સાકારી આપે છે. ને સાકારી ખોટો છે તેનો પુરાવો નીરાકારી આપે છે. આ ઉપરથી એમ સીદ્ધ થાય છે કે બેઉનું સમજવું ખોટું છે. એટલે બેઉના મત અને સીધાન્ત ખોટો છે.

ઉપર કહેલા બેઉના મત ખોટા છે ને સીધાન્ત ખરા છે. એવો નિરણય કરી આપે તે ખરો છે ને તેનો સીધાન્ત પણ ખરો છે. એમ જણવું. યાદીના એક તરફી બોલનારા કે એક તરફી માનનારા અજ્ઞાન છે. કદી કોઈ એમ કહેશે કે નિરાકારે ખરા ને સાકારે ખરા. તો એવું કેહેનારે કાપે પ્રકારે બેડ ખરા તે પુરણ રીતે સમજવવું જોઈએ, જો પુરણ રીતે શંકા ન રહે તેવી સમજાવી શકે નહી તો તે પણ અજ્ઞાન છે.

નીરાકારે નહી ને સાકારે નહી. તો કેવા આકારે છે. તેવું સમજાવી શકે નહી તો તે પણ અજ્ઞાન છે.

અને એકે રીતે સીધાન્ત ન થઈ શકવાથી એમ કહે કે કશું સાચું છેજ નહી. એ વાત જણવાને કોઈ સમર્થ નથી. એવું કેહેનારો પણ અજ્ઞાન છે.

પરમેશ્વર હજ નહી. એવું કેહેનાર તથા માનનાર તે પણ પુરણ અજ્ઞાન છે.

સંવત ૧૯૭૫ ના આસો સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૧૮ મી.

ગયા માસની ૧૭ મી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમા પરમેશ્વર નીરાકાર કે સાકાર સંબંધી વિશય આલેસો તે અપુર્ણ મુકેસો છે તે પૂર્ણ કરવો જોઈએ. પણ હાલમાં કેટલાએક આગેથી પત્રો આવ્યા છે. તેમાં દૈત અને તાદ્રત એ બે સીધાન્તોનો સામા અદૈત સીધાન્તી પડીને એમ કહે છે, કે આપણુ જે બોલીએ છીએ તેજ આપણુ પરમેશ્વર છીએ આ હેઠમાં જે આત્મા છે તેજ પરમાત્મા છે તેમ દેહો માત્રમાં જે જીવ કહીએ છીએ,

તેજ શીવ છે. એવો મતામત ચાલી રહ્યો છે. તેને માટે તે વિશ્વ વચમાં વર્ણવવો પડે છે. તે ધ્યાન દેખને સાંભળો.

જે કાષ્ટ એમ કેહેતા હોય કે અમેજ પરમેશ્વર છીએ. તો તે પરમેશ્વરના દર્શણની અમને તથા લાખો મનુષ્યને મુશ્કેલ છે. તેથી અમે ઘણા માણસો ચંદન પુષ્પ ધૂપ દીપ લેખને દર્શણાર્થે આવીએ. કેમકે આગળના રૂપીમુનીને રાજ લોકો ઘણાં ઘણાં વસોં તપ કરતા હતા ત્યારે તેમને ઇશ્વરનાં દરશણ થતાં હતાં. પણ આતો અમારે ને બીજાં જીવોનું ધન્ય ભાગ્ય કે અમને જપ તપ કર્યા વગર સાક્ષાત પરમેશ્વરનાં દરશણ થશે હે કળીના પરમેશ્વર અમને પત્ર દ્વારાએ આજ્ઞા કરો એટલે અમે દરશણ કરવા આવીએ. અરેરે આટલા દીવસ અમે અથવા બીજા મનુષ્યો બીયારા ગાડી ભાડાં ખરચી ડાકોર દ્વારીકાં જઈ રણછોડરાયની મુરતીનાં દરશણ કર્યાં. પણ તેતો બોલતા નહોતા, ચાલતા નહોતા, પર-સાદ ધરીએ તો ખાતા નહોતા અને તે એમ કેહેતા નહોતા કે હું પરમેશ્વર છું. પણ હવે તો આ જગતનું ભાગ્ય હદે થયું કે ખાતા પીતા ને બોલતા ચાલતા પ્રત્યક્ષ પરમેશ્વર તમે મળશો. વાહ વાહ વાહ ! ! હા હા હા હા હા હા હા હા હા હા ! આ પરમેશ્વર તમે હાલ કીયા ગામમાં ને કીયા મંદીરમાં છો ?

અરેરે ! પરમેશ્વરનાં દર્શણાર્થે જપ તપ પુન્ય દાન ધ્યાન તીરથ યાત્રા માહાત્માઓની શેવા પુણ ને સત્સંગ કરવા ખરચ કરી કાયાને કઢી વેડી સોધ સોધ કરતા હતા. પણ હવે તો અમારા ઉપર અને આ જગતના જીવો ઉપર ઘણીજ દયા કરીને એમ કોહો છો કે હુંજ પરમેશ્વર છું. હું જે બોલું છું તેજ પરમેશ્વર છું. આ માહારા બોળીયામાં જે જીવ છે તેજ શીવ છે. વળી માહારો જે આત્મા છે તેજ પરમાત્મા છે. બીજાં ને બીજાં કાષ્ટ પર-માત્મા છેજ નહી. કોહો આવું તો શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુ તથા શ્રી રામચંદ્ર પણ કહી શકતા નોહોતા. માટે તેમના કરતાં પણ તમે અમેને ઘણાજ સમર્થ પરમેશ્વર લાગો છો. માટે હે અંતરયામી ! હે સત્યદાનંદ ! હે સર્વ શક્તીમાન ! હે સર્વના માતા પીતા ! હે જગતના કરતા ! સર્વદા અમે તથા જગતના જીવો સર્વ અગ્નાથી જ્વાળાં બેલાં જીવરૂપ થઈ પડ્યા છીએ. તેથી તમારાં દરસણની બહુજ આતુરતા થઈ રહી છે. માટે હે દયાળુ, હે કૃપાળુ અમને દરશણાર્થે તેડાવો. અમે તરતજ દોડતા આવીશું.

આટલા દીવસ અમે તથા જગતના જીવોએ માળા ફેરવીને આંગળાં ધસવી નાંખ્યાં. નામ સ્મરણ કરીને જીવો ધસવી નાંખી. ધ ધો રોજમાર મુકાને એક આસનપર બેસી રહીને ગાંડોયે તપવી નાંખી. તો પણ સાક્ષાત પરમેશ્વર બોલતા ચાલતા ખાતાં પીતા પરમેશ્વરે કહ્યું નોહોતું કે હું જ પરમેશ્વર છું.

સત્ય ત્રેતા ને દ્વાપરયુગના તપસ્વી રૂપી મુની ધ્યાની દાની તે પણ પરમેશ્વરના દર્શણાર્થે દુઃખ વેદીને ઘણાજ ધસાઈ ગયા હતા, કે જેના શરીરો ઉપર રત્નોટી હડી અતીકાના મહોટા ટેકરા થઈ ગયા હતા. મુસ્તકના કેશ વાંસની ઝાડી પેટે વધીને જાળા બંધાઈ ગયા હતા, તેમાં સરપોએ રહેવાના રાફડા કર્યા હતા, તેવા તેવાને પણ આપે દરસણ દીધાં નોહોતાં. પણ હાલના જીવો ઘણા સત્યવાદી જાણીને આપે પુર્ણ દયા કરી જીવોના કલ્યાણાર્થે સાક્ષા-ત્કાર હું જ પરમેશ્વર છું એમ પોતાનું મહત્વ દર્શાવી દીધું. તેથી અમેને આપ પરમેશ્વર છો તેના દરસણની ત્રણા ઘણીજ થઈ છે. તે બહુ પુન્ય અમે વિગેરે ભગવાનના બાવીસ શ્લોકોએ માળા પુણ તીરથ યાત્રા કરેલા, તે હવે હદે થયું.

વળી હાલ ધણા યોગાભ્યાસી તથા તપશ્ચી ગુરુઓમાં કે જગતમાં રહી તમારું ધ્યાન કરે છે. હવે તેમને ગુરુમાં ને જંગલમાં રહેવાનું મરી જશે.

વળી જનક વિદેહી જેવા ભગ્નોત્તુ' પણ હુમ્મ દાદર જયા બેઠું !!

હે કળીના પરમેશ્વર ! કૃપા કરી અમને દર્શન દો. આપ તો આખા વિશ્વમાં વ્યાપક છો. માટે અમારી ભોમી ઉપર પણ આપ છો જ માટે અમોને રંક દાસ બાણી દર્શન દો.

અમો સર્વ ઉપર તમારી કૃપા થઇ તેથી જ આપે દર્શન દેવા કહ્યું કે હું પરમેશ્વર છું. જે આ શરીરમાં બોલુ છું તેજ પરમેશ્વર છું.

ભગત જનોએ આ પત્રો ધણાકને વાંચવા આપતા. હવેની ચેતવણીમાં આ વિષય ધણી આવશે.

સંવત ૧૯૭૬ ના કારતક સુદી પુણિમા.

ચેતવણી ૧૯ મી.

ગયા માસની ૧૮ મી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે જે એમ કહે છે કે હું જે બોલું છું તેજ પરમેશ્વર છું એવું કહેનાર પરમેશ્વરને પુછીએ છીએ કે પંચભૌતીક અર્નત દેહો છે. તે દેહોવાળા જે જે બોલે છે તે બધા પરમેશ્વર છે, કે તમે એકલાજ પરમેશ્વર છો ? જે તમે એકલાજ પરમેશ્વર હો તો ખીજા ત્રીબનને જીવાત્મા માની પ્રકત તમારાજ દર્શન આવીએ. જે એમ કહેતા હો કે સર્વ દેહોમાં બોલે છે ને બધા પરમેશ્વર છે, તો પુછીએ છીએ કે જે તે બધા પરમેશ્વર હોય તો ગધેડા, કતરાં, ખીનાડાં, ગઢધલ, કાગડા વિગેરે સર્વ પરમેશ્વર માનવા એમ થયું. વાહ વાદરે વાહ ! ! ! ગધેડાને પરમેશ્વર મનાવશે તો ગધેડો ગધેડો એમ કહીશું તો પણ હરીરમણી ક્યાંનું કળ મળશે કે કેમ ?

બધા જીવો પરમેશ્વર છે, એવું તમે માનો છો, છતાં અમારાથી તે વાત કેમ નથી મનાતી ?

કદી કહેશો કે તમારું અજ્ઞાન છે. તો તમે ને અમે આપણ સર્વ એકજ પરમેશ્વર છીએ. જે તમે ને અમે જુદા પરમેશ્વર હોત તો અમારામાં અજ્ઞાન કહ્યું હોત તે સંભવત. વળી પરમેશ્વરમાં અજ્ઞાન આવે છે એ વાત સંભવતી નથી. કેમકે પરમેશ્વર તો જ્ઞાનમય છે. છતાં પરમેશ્વરમાં અજ્ઞાન આવે છે એવું કીયા અંચમાં લખ્યું છે, તે કહેશો ? જુઓ કે સુર્યમાં અંધકાર સંભવે નહી, તેમ જ્ઞાનમાં અજ્ઞાન સંભવે નહી.

કદી કહેશો કે આપણામાંજ પરમેશ્વર છે, તો પુછીએ છીએ કે આપણામાં એટલે આપણા શરીરમાં કે આપણા જીવમાં ? આપણા શરીરમાં કહેશો તો પુછીએ છીએ કે હૃદયણમાં, માથામાં, હાતીમાં કે પેટમાં ? કદી કહેશો કે આપણા જીવમાં તો પુછીએ છીએ કે આપણુ અને આપણો જીવ એ બે જુદા છે કે તે એકજ ? જે એકજ કહેશો તો, આપણુ અને આપણો જીવ એવું કહેનાર કોણ ? કદી કહેશો કે એનો એજ. જે એનો એજ કહીશો તો જે તમે કહેનાર છો તેજ પરમેશ્વર છો એમ સીક થાય છે એમ સીક થવાથીજ તમનેજ અમારે પરમેશ્વર માનવા પડશે. કેમકે તમારું કહેવું ધ્યાનમાં બેસતું નથી માટે અમો તો તમારાથી જુદાજ છીએ એમ સીક થાય છે. અને એમ સીક થવાથી

અમને એમ લાગે છે કે અમે તો પરમેશ્વર નહીં પણ તમારા કહેવાથી માનીએ કે તમે પરમેશ્વર છો. વાહ વાહરે પરમેશ્વર ! તમે તો સર્વના અંતર્યામી છો ને આ આખા જગ તના માતા પીતા છો તેથી એમ પણ લાગે છે કે તમારાં માથાપ જગતમાંજ છે, તેના તથા તમારી સ્ત્રીના પણ માથાપ તમે જ હશે ? વળી માંદા પડતા હશે ત્યારે વેદને ત્યાં નાહી ખતાવવા જતા નહીં હો. શાથી કે તમે તો સર્વના અંતર્યામી છો, તો પોતાના સ્તરીરમાં વ્યાધી પોતેજ જાણુતા હશે. અરે અંતર્યામી ! તમારો દીકરો કે તમે કયે દીવસે દેહ છોડશે તો પણ આપનું અળખું નહીં હોય. વારૂ તે તો ઠીક છે; પણ આજથી ૨૧-૨૨ ને ૨૩ મે દીવસે શું જમ્યા હતા તે કહેશે ? વારૂ આવતે વરસે કીયે કીયે દીવસે વરસાદ આવશે તે કહેશે ? વારૂ હે પરમેશ્વર ! તમારો અમલ અને તમારી સત્તા આખા જગત ઉપર હોય, છતાં તમારા ઉપર રાજનો અમલ ને રાજની સત્તા કેમ છે ? હે પરમેશ્વર ! આ બધી બાબતનું જાણપણું તમારામાં નહીં હોય તો તમે પરમેશ્વર નહીં. કદી કહેશે કે અમારા અજાનથી અમે પરમેશ્વર નહીં. એમ કહેશે તો અજાનથી પરમેશ્વર નહીં, ત્યારે એમ કેમ કહો છો કે આપણેજ પરમેશ્વર છીએ ? કદી કહેશે કે અજાન ખસી જાય એટલે પરમેશ્વરજ છીએ વાહ વાહરે વાહ !!! તમે પરમેશ્વર છો, અજાનને ખસેડવા શું તમે સમર્થ નથી ? હે પરમેશ્વર તમે તો આખા વિશ્વના પ્રાણી પદાર્થોથી સમર્થ છો. છતાં અજાનથી તમે કેમ છવાઈ ગયા છો ? જો અજાનથી છવાયા હો તો તમે અજાનરૂપજ થઈ ગએલા છો. તો તમને અજાની કહેવા તેજ ખરૂં છે. કેમકે આપ કેટલી વાતો કયુલ કરતા ચાલો છો. અરે અજાનથી છવાએલા હીરણ્યકશ્યપુના મિત્ર ! કાંક સમજીને બોલો.

આગળ વુવજ, પ્રહલાદજી, સુધનવા, હરિશ્ચંદ્ર, કર્ણુ, નરસિંહ મહેતા, સગાળશા વીગેરે હજી ભક્તોને ભગવાને દર્શન આપેલા એવું વાસ્તવીજી તથા વેદ વ્યાસજી વીગેરે કહી ગએલા નેમનું કહેવું શું ખોટું ? ને તમારું કહેવું શું સાચું ?

વાદિમક તથા વ્યાસજી તથા શ્રીકૃષ્ણજી તથા હાલના કેટલાએક ભક્તો તથા આચાર્યો ભગવત ભક્તિનો ઉપદેશ કરી ગયા છે તે શું ખોટા ? ને હાલના કળીયુગમાં ઉત્પન્ન થએલા હું પરમેશ્વર છું એમ કહેનારા મહાત્માઓ તે શું સાચા ?

અરે અજાની જીવો ! કાંઈક બુદ્ધિથી વિવેકવડે વિચાર કરો.

હું સયાજીરાવ, હું સયાજીરાવ, એમ કહેવાથી શું સયાજીરાવ થવાના છો ? ના ના, મુખર્તાથીજ બોલો છો. આ શબ્દો તમને કળીયુગ બોલાવે છે.

સર્વંત ૧૯૭૬ ના કનિક સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૨૦ મી.

ગયા માસની ૧૯ મી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે અદ્રૈત-વાદી એટલે હુંજ આત્મા છું તેજ પરમાત્મા છું એવું કહેનાર કે માની લેનાર કેવળ અજાન છે. એમ કહ્યું છે કેમકે વૈરભાવે પણ રામ મળે છે ? એટલે આત્મા તેજ પરમાત્મા છે એમ કાંઈ કરતા પરમાત્માનાં લક્ષણો સામે સર્વ લક્ષણ મેળવી આપી અનુભવ કરાવે છે.

જો આત્મા તેજ પરમાત્મા હોય તો જે તમે આત્મા છો તે પરમાત્મા ખરા કે નહીં ?
અદ્વૈતવાદી કહે છે હા અમે આત્મા તે પરમાત્માજ છીએ.

વ્યાસજી કહે છે. તમેજ પરમાત્મા છો તો તમારામાં સર્વના અંતર્યામીનું લક્ષણ
ઐતલે મુણ હોવો જોઈએ. જે તે મુણ તમારામાં હોય તો અમે આજ શું જન્મ્યા છીએ
તે કપા કરીને કહો.

અ-કહે છે-પ્રણા કાળનું અજ્ઞાન થઇ મએલું છે તેથી તેનું કહેવાને અમે સમર્થ નથી.

વ્યા-જ્યારે તમને અજ્ઞાન થઇ ગયું છે ત્યારે તમે પરમાત્મા ખરા કે નહીં ?

અ-જ્યાં સુધી અજ્ઞાન છે ત્યાં સુધી પરમાત્મા નહીં.

વ્યા-તમને અજ્ઞાન છે ત્યાં સુધી પરમાત્મા નહીં. ત્યારે એમ કેમ કહેા છો કે
અમે આત્મા છીએ તે પરમાત્માજ છીએ.

વળી હાલ જે આ તમે બોલો છો તે જ્ઞાનથી બોલો છો કે અજ્ઞાનથી બોલો છો ?

અ-હાલ તો અજ્ઞાનથી બોલીએ છીએ. કેમકે હાલ જ્ઞાનથી બોલીએ છીએ એમ
કહીએ તો તમે સર્વના અંતર્યામી કરાવિ અમને કાંઈ પુછો તે કહેવાને અત્યારે અમે
સમર્થ નથી. માટે જ્ઞાનથી બોલીએ છીએ, એમ કહીએ તો બ'ધાઇ પડીએ છીએ. માટે
હાલ તો અજ્ઞાનથીજ બોલીએ છીએ.

વ્યા-ત્યારે હાલ જેટલું બોલ્યા તે જ્ઞાનથી બોલ્યા કે અજ્ઞાનથી.

અ-અજ્ઞાનથી.

વ્યા-વાહ વાહરે વાહ જે તમે આગળ કહી ગયા છો કે અમે આત્મા છીએ તે
પરમાત્માજ છીએ. તે અજ્ઞાનથી બોલ્યા કે નહીં ? એવા વ્યાસજીનાં વચન સાંભળી અદ્વૈત-
વાદી ચુપ રહ્યા.

ઐતલે બીજો અદ્વૈત સીધાન્તી કહે છે હે મહારાજ વેદે એમ કહ્યું છે કે; બ્રહ્મ સત્ય
જગત મીથ્યા, જીવો બ્રહ્મહી કેવલ એ શ્રુતી છે.

વ્યા-બહે, એ શ્રુતીનો ભાવાર્થ શું સમજ્યા છો તે કહો.

અ-બ્રહ્મ છે તે સત્ય છે ઐતલે સદા છે છે ને છે. ને આ જગત જે દ્રષ્ટીપડે
દેખાય છે તે મીથ્યા છે. ઐતલે નાશવાન છે. અને જીવ માત્ર છે તેજ કેવળ બ્રહ્મ છે.

વ્યા-અરે અદ્વૈતવાદી તમેજે જે અર્થ ક્યાં તે શબ્દોના અર્થ ક્યાં, પણ ભાવાર્થ
ક્યાં નહીં,

વેદની જે શ્રુતી કહી તે વેદ કરતાએ કહી છે. તે વેદના કરતાએ કીયા ભાવથી કહી
છે તે સમજ્યા છો ?

અ-એમાં શું સમજવું તું, વેદ ઉવાહુ કહે છે.

વ્યા-ના ના બાઇ, એ વેદ વચનનો ભાવાર્થ જુદો છે. તમે કહ્યું તે શ્રુતીનો ભાવ,
ઐતલે હેતુ એવો છે કે બ્રહ્મ સત્ય ઐતલે જે જ્ઞાનમય ચૈતન્ય આત્મા છે તે સત્ય છે.
ઐતલે કોઇ કાળે આત્મા નાશ થતો નથી તેથી તે સત્ય કહેવાય છે સત્ય ઐતલે તે કોઇ
કાળે નાશ પામતો નથી માટે તેને સત્ય કહ્યો અને જે આ જગત ઐતલે ભૌતિક પદારથો
જે શ્યુલ સ્ફુલ્લ જેવામાં આવે છે તે પદારથો નાશવાન છે. તે જડ પદારથોનું નામ
જગત છે. તેથી તેને મીથ્યા કહે છે એ તમેજે કહી બતાવ્યાં તે એ ચરણનો ભાવાર્થ
કહ્યો. હવે ત્રીજા ચરણનો ભાવાર્થ સાંભળો, ત્રીજા ચરણમાં એમ કહ્યું કે જીવો બ્રહ્મ હી

સાકાર મતવાળા નીરાકારવાળાને અજ્ઞાન કહે છે. ને નીરાકાર મતવાળા સાકાર વાળાને અજ્ઞાન કહે છે. એટલે બેઉ મતવાળા એક બીજા અજ્ઞાની છે. એમ સીદ્ધ કરી આપે છે. એ બેઉ મતવાળા અજ્ઞાન છે. એમ ત્રીજાને કહેવું પડતું નથી. માટે બેઉ અજ્ઞાનજ છે. એમ સીદ્ધ થયું.

વળી પરમેશ્વર સાકાર છે એવું સીદ્ધ કરવા સાકારવાળા વેદ વિગેરેનાં પ્રમાણો આપે છે. તેમજ પરમેશ્વર નિરાકાર છે તેવું સીદ્ધ કરવા નિરાકારવાળા વેદ વિગેરેના પ્રમાણો આપે છે. આવા બેઉ મતથી તેમ બેઉ પક્ષનાં પ્રમાણોથી બેઉના મત એક બીજાના વિરુદ્ધ સીદ્ધ થાય છે આ બેઉ મતના મતામતથી જગતના જ્ઞાસુ જીવો ગભરાય છે ને એમ જાણે છે કે આ ખડું કે આ ખડું. જ્યાં સુધી એક વસ્તુનો એક સીદ્ધાન્ત સીદ્ધ ન થાય ત્યાં સુધી જીવ માત્રને જામણું રહે ને શ્રદ્ધા ખેંસે નહીં. અને એમજ જાણે કે આ તો ખબુ પોલમ પોલ છે. તેવું સમજી જીવ માત્ર નાસ્તીક થઇ જાય છે.

વળી કેટલાક અંધશ્રદ્ધાળુ જે અજ્ઞાન તે એમ કહે છે કે નીરાકારે ખરા ને સાકારે ખરા. એ રીતે કહેતા કહેતીથી કહે છે. પણ તે ખરી રીતે જાણતા નથી કે, આ પ્રકારે નિરાકાર અને આ પ્રકારે સાકાર.

વેદના પ્રમાણથી નીરાકાર તેમ વેદના પ્રમાણથી સાકાર કહે છે તે વેદ ક્રીયા હેતુથી નીરાકાર કહે છે ને ક્રીયા હેતુથી સાકાર કહે છે. તે વેદનો હેતુ અજ્ઞાની મહાત્માઓ સમજ્યા નથી ને નિરાકારે ખરા ને સાકારે ખરા એમ કહે છે. તેમ કેટલાક અજ્ઞાની મહાત્માઓ એમ કહે છે કે પરમેશ્વર નીરાકારજ ખરા. ને કેટલાક એમ કહે છે કે સાકારજ ખરા. એ રીતે આ કળીયુગના પ્રવાહે કરીને મતમતાન્તર ચાલી રહેવાથી એક વસ્તુનો એક સીદ્ધાન્ત થતો નથી ને જ્યાં સુધી બેઉના પ્રમાણોથી પ્રમાણો સીદ્ધ રહે ને એક સીદ્ધાન્ત ન કરી આપે ત્યાં સુધી એક તરફી સીદ્ધ કરનારા અજ્ઞાન છે એમ નક્કી જાણવું.

જમ કોઇ બે પ્રમાણીક પુરૂશો એકે દહાડે ને એકજ વખતે ને એકજ ડેકાળે સાથે લુટાયા હોય, તે બે પુરૂશો આવીને એક જણ એમ કહે કે આજ અમે બેઉ જણ દાહાડો દહો ને લુટાયા. ત્યારે બીજાને કહે આજ અમે બેઉ જણ રાત્રે એકજ વખતે સાથે લુટાયા એવાં બેના વચન સાંભળી સાંભળનારે તોલ કરવો જોઇએ કે આ બેઉ સાથે એકજ વખતે લુટાયા છે ને એક કહે છે કે રાત્રે લુટાયા ને બીજા કહે છે દાહાડે લુટાયા ત્યારે આ બેમાં ખડું કોનું, એમ વિચારીને વિચારવું જોઇએ કે બેઉ પ્રમાણીક છે. માટે બેઉનું બોલવું ખરૂંજ હશે તે કેવી રીતે કે રાત્રે કહે છે તે દીવસ આથમેલો હશે તેથી રાત્રે કહે છે. ને દીવસ કહે છે તે સૂર્ય આથમેલો હોય ને તે સૂર્યનો પ્રકાશ હશે તેથી તે દહાડો કહે છે તેથી તે દીવસ ખરા ને રાત્રે ખરી. એ રીતે બેઉનું કહેવું સત્ય હશે. તેથી દીવસે નહીં ને રાત્રી પણ નહીં. એટલે સંધ્યાકાળ હશે એમ સમજી સંધ્યાકાળ સીદ્ધ કરવી જોઇએ. એ રીતે રાત્રી અને દીવસ બેઉ સીદ્ધ રાખાને ત્રાજી સંધ્યાકાળ સીદ્ધ કરવી જોઇએ તેમ. અપૂર્ણ.

સંવત ૧૯૭૬ ના ચૈત્ર સુદી પુણિમા.

ચેતવણી ૨૪ મી.

ગયા માસની તેવીસમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે પરમેશ્વર નિરાકાર છે કે સાકાર છે. એ બે મત ચાલે છે. ત્યાં સુધી એક પરમેશ્વર તેનો એક અમુક આકાર સીધા કરી શક્યા નથી ત્યાં સુધી કેહેવાતા મહાત્મા કેવળ અજ્ઞાન છે.

કેટલાક એક માહાત્માઓ પુસ્તકોમાં લખેલી વાતો ઉપરથી એમ કેહે છે કે પરમેશ્વર આવા છે. ત્યારે બીજા માહાત્મા એમ કેહે છે કે નહીં નહીં પરમેશ્વર તો આવા છે, એમ એક બીજાના વિરુદ્ધ પડે છે. તે દ્રશ્ય પુસ્તકોના આધારેજ બોલે છે જેમ આંધળા લોકોને આધારે ચાલે છે તેમ અજ્ઞાની માહાત્માઓ પુસ્તક જેમ કેહે છે તેમ પોતે કેહે છે. પણ અનુભવ કરીને કેહેતા નથી. માટે તેનું કેહેવું માનવા યોગ્ય નથી પુસ્તકોમાં જેવું જેવું લખેલું હશે તે લખનારે અંતઃકર્ણમાં પ્રથમ બોલીને પછી લખ્યું હશે અથવા બોલતો ગયો હશે ને વખાતું ગયું હશે પ્રથમ મોઢેથી કે અંતઃકર્ણથી બોલ્યા વિના કાંઈપણ લખાતું નથી. માટે લખ્યા પહેલાં મોત્તાએલું, ને બોલ્યા પછી લખાએતું એમ સીધા ચાલે છે.

હવે બોલનારે કયા ભાવથી નીરાકાર કે સાકાર કહ્યા હશે. તે કહેનારની જ્ઞાના સગળ્યા વિના લખેલું વાંચીને હક પકડી બેઠાં છે અને તેના પત્રમાં તેવીજ 'મુદ્દી-નાળા પેન' છે. તેનું કારણ એ છે કે વાણીના વિચાર ક્યાં વિના લખેલી વાણીને પકડી શકે ને, પણ વાણી માત્ર વિચારવા જેવી છે. તે વાણી કેવિ તે જરા જુઓ.

જેમ આપણે ડાકાર ચાલીને કે ગાડીમાં બેશીને આપણે જઈએ છીએ, તે જતા જતાં ડાકારની નજીક પોહોંચીએ છીએ એટલે ડાકાર ગામ દેખાય છે. તે વખત એમ કહીએ છીએ કે આ ડાકાર આવ્યું. ડાકાર આપણે આવ્યા એમ જાણીએ છીએ છતાં બોલવાના રીવાજથી એમ કહીએ છીએ કે ડાકાર આવ્યું પણ આપણી કેહેવાની ભાવના કેવી છે કે આપણે ડાકાર આવ્યા, તેમ સમજણ પણ તેવી છે કે આપણે ડાકાર આવ્યા છતાં વાણી તો એમજ બોલાય છે કે ડાકાર આવ્યું જુઓ ભાઈ જેવું બોલાય તેવું જાણ ન જેવું લખાયું તેવું વગાયું. ને જેવું વગાયું તેવું કેહેવાયું. એ રીતે લખેલું વાચનારા જેવું વંચાય છે તેવું તે કેહે છે. પણ અજ્ઞાનીઓ વાણીનો વિચાર કરતા નથી તેમ તેનો અનુભવ કરી બેતા નથી તેથી કહેવન થયું છે કે કાળા અક્ષરને કુટી મારે છે. એટલે જે અક્ષરો વાચ્યા તે અક્ષરોનેજ કુટ કુટ કરે છે. પણ કાળા અક્ષરોમાં રહેલી જે વાણી તે વાણીના વિચાર કરતા નથી તેથી એક પરમેશ્વરના રૂપ રંગ આકાર ગુણ સત્તા વિગેરેમાં જુદા જુદા મત પકડે છે. ને તે પોતાનું માનેલું બીજાને મનાવવા બોલ બોલ કરે છે. અને પોતાનો મત રક્ષતા નથી. તે જાહેરો મત નહીં મુકવાથી પોતાને જાન થતું નથી તેમ બીજાને જાન થવા દેતા નથી. તેને લીધે જગતના ઘણા છવે અજ્ઞાનરૂપી આધારે કુટાયા કરે છે. અને કેટલાક બેતરફી વાણી સાંભળી જુદું માની બેઠા, તે તો, નાસ્તીકજ થઈ ગયા છે. તેમ કેટલાક તો એવા નાસ્તીક થયા છે કે પરમેશ્વર તો છેજ નહીં. આ બધું જગત છે તે ચાર ભુતોથી થએલું છે. પાંચમું આકાશ ભુત તે ભુત નથી. એ તો પોલાણનું નામ આકાશ પડેલું છે. તે પોલાણમાં ચાર ભુતો જગ અત્રી પ્રથવી ને વાયુ આ ચારનું આ જગત છે, એ ચાર બેમાં મળે એટલે તેનો એક છવ હરપન્ન થયો કેહેવાય છે.

જેમ ઇનિજનમાં પ્રથવીનો ભાગ કોલતા કે કાષ્ટ અને તેમાં અગતી તથા પાણી એક

સ્થળમાં મળે છે ને વાયુ તો ત્યાં હોય છેજ એ રીતે ચાર ભુતો ભેગાં થવાથી વરાળ ઉત્પન્ન થઈ વરાળ જેમ હલન ચલન ક્રીયા કરે છે તેમ આ સર્વ દેહો ચાર ભુતોથી બનેલાં તેની વરાળ રૂપ જીવ ઉત્પન્ન થયો કેહેવાય છે. આ દેહોમાં જીવ કહે છે તે જીવ વસ્તુજ નથી તેમ પરમેશ્વર નથી. એ રીતે કેટલાકની માન્યતા છે. તે તરછટ ખોટી છે. કેમકે પ્રથમ ચાર ભુત તો કયુલ કરે છે ને કહે છે કે આ સર્વ દેહો ચાર ભુતથી બનેલી છે. એવું કહેનાર તથા માનનારને નિચાર કરવો જોઈએ કે, ચાર ભુતો નાશવાન છે અને નાશવાન છે તેના અનુભવ પોતે કેટલી વખત કરેલો છે ને હાલ કરે છે તે પ્રત્યક્ષ અનુભવ થાય છે. છતાં સુમત પકડે છે. કેમકે ભુત છે તે ચળીત છે તે વિશે એવું પ્રમાણ છે કે- બ્યારે ત્યારે જે ચળીત છે; તો તે ચળીતનો નીચતા અચળીત હોયો જોઈએ. તે અચળ સત્ય ને નિત્ય હુઆ વિના દર્શ ને અદર્શ વસ્તુ હોય નહીં. વાર ? ભુતોથી વરાળ ઉત્પન્ન થાય છે તે વરાળ કાંઈ કામ કરવું સમજતી નથી. વરાળથી કામક્રીયા થાય છે. પણ પોતે કરવામાં સમજતી નથી. બંને વરાળ સમજતી હોય તો આ સ્ટેશન આવ્યું ત્યાં હું ધીમી ચાલુ અંતે હબી રહુ ને હવે ચાલવા માંડું એમ પોતે કહી શકતી નથી. એ તો સમજનાર હાન- વર હોય છે. તેમ ભુતોથી બનેલા શરીરોમાં સમજનાર આત્મા હોવાં જોઈએ. તે આત્મા છે તો પરમાત્મા પણ હોયો જોઈએ. અપૂર્ણ.

સંવત ૧૯૭૬ ના વૈશાખ સુદી પૂર્ણિમા.

ચેતવણી ૨૫ મી.

ગયા માસના ચેતવણીમાં પરમેશ્વર છે તે વારતા વર્ણવી હતી, તે તો ઠીક છે. પણ પ્રથમ મનુષ્ય દેહી જીવેએ એવો વિચાર લેવો જોઈએ કે આપણા જેવા અનંત જીવો જન્મે છે ને અનંત મરે છે. તો આપણે પણ જનમ્યા છીએ ને મરવાના છીએ એટલે આ દેહથી થોડે ઘણે કીર્તિન છુટવાના છીએ. તેમ જરી બીજો દેહ પામવાના છીએ. કદી કાંઈ કહેશે કે કદી દેહ લેવો પડતો નથી. એવું કહેનારનું કહેવું ખોટું ને જુદું છે કેમકે તેવા તે જીવો જન્મતા ન હોય તો સારી યા નરતી કરણી ભોગવવાની રહી નહીં. અને ભોગવવાની રહેતી ન હોય તો સારી કરણી શા માટે કરવી ? અને નહારી કરણી શા માટે ન કરવી ? સારી યા નરતી કરણીનું બ્યારે જગ મળવાનું છે નહીં, તો પછી સારી કરણી કરવાની કાંઈજ જરૂર નથી. તેમ નહારી કરણી કરતાં કરવાનું કાંઈ કારણ નથી. વળી દેહોથી છુટેલો જીવ બીજો દેહ ધરતો ન હોય તો સારૂ યા નરતું જગ ભોગવવાનું રહે નહીં. ભોગવવાનું રહેતું ન હોય તો સારૂ ધર્મ કર્મ કરવામાં કાંઈપણ નુકશાન વેડવું પડે છે. અને નહારાં કર્મ કરવામાં નફો મળે છે. તેથી તો સરવે નહારીજ કરણી કરે. પણ નહારી કરણી કરતાં સરવે જીવ લાય પામે છે અને એમ કહે છે કે જેવું કરીશું તેવું હવે ને જન્મે ભોગવીશું. એમ સમજીને ઘણા જીવો સારી કરણી કરવાની ચાલના રાખે છે. વળી અજ્ઞાતાઓ એમ કહે છે કે પુનર જન્મ છેજ નહીં. તો પુછીએ છીએ કે આ જન્મ નવિન થયો ક્યાંથી ? જે વસ્તુ નહોતી તે વસ્તુ થાય શામાંથી ? મુગ વસ્તુ હોય તોજ તે થાય. કદી રૂપાન્તર કરે પણ વસ્તુ હોતીજ જોઈએ. જેમકે બીજા હોય તોજ પ્રજા થાય અને પ્રજા હોય તોજ બીજા થાય એમ રૂપાન્તર કરે પણ વસ્તુ સદા હોતી જોઈએ આ વાતમાં કોઈ બીજું કહે કે

જીવ વસ્તુ અનાદીની છે તે તેનો નાશ થવો સંભવે નહીં અને આ જન્મતમાંથી નાશ ન પામતો હોય તો તેનો મોક્ષ સંભવે નહીં? આ શંકાનો ઉત્તર, જીવાત્મા કોઇ કાળમાં નાશ પામતો નથી. એજ વાસ્તા સત્ય છે. પણ જીવાત્મા મોક્ષને પામે છે.

મોક્ષને પામે છે તે કાઇ નાશ થતો નથી. એ તો બીજા સ્વરૂપને મળી જાય છે. તેથી તે નાશ કેહેવાય નહીં. જેમ નદીયો સમુદ્રને મળી જાય છે તે સમુદ્રના રૂપે રૂપ થાય છે પણ તે નદી નાશ પામતી નથી, નહીં એવું નામ ફરી જન્મને તેનું નામ સમુદ્ર પડે છે. પણ તે નદી સમુદ્રમાં છે. એમ આત્મા પરમાત્મામાં મળી જાય ત્યારે આત્મા તે પરમાત્મા કેહેવાય છે. પણ તે આત્મા નાશ થઈ ગયો કેહેવાતો નથી. માટે આત્મા છે તે અવિનાશી છે. તેથી તે વારંવાર પોતાની કરુણી પ્રમાણે નવા નવા દેહમાં જન્મ જન્મો ધારણ કરે છે અને તે જન્મો ધારણ કરી નાના પ્રકારનાં સુખ દુઃખને ભોગવે છે.

માટે જે પોતે પોતાનું સુખ ચ્હાતા હો તેણે આ સંસારમાં રહી ન્યાય, નિતી, વિવેક ને વ્યવહારમાં રહી મનુષ્યાવતાર પુર્ણ કરતામા આવાગમનનો કેરો ટાળવો. એજ મનુષ્ય દેહનું કર્મ છે.

જતા મનુષ્ય દેહી જીવ જન્મે છે ત્યારથી માતા પીતા વિગેરે સગા સહોદર ને દ્રવ્યાદીક જે માયા તે માયાની માયાથી સ્નેહ લગાડે છે તેથી તે જીવને માયાના લાભ વિના બીજા પ્રકારનું જ્ઞાન થતું નથી ને સત્ય વસ્તુનું જ્ઞાન આવતું નથી. પણ આત્મા છે તે પરમાત્માની સ્વજાતી છે. તેથી કે' કે' વખત પરમાત્મા તરફ પ્રતી જાય છે. તેથી તે જીવાત્મા કોઇ માહાત્માઓનો સત્સંગ કરી જ્ઞાન, ધ્યાન ને વૈરાગ્યને મારગે દોરાય છે પણ તે જીવાત્મા પાછો ધણે દીવસે જ્ઞાન ધ્યાન ને વૈરાગ્ય પ્રતી મુકી દે છે. કેમકે ધણા દીવસનો અભ્યાસ માયાનો થયેલો છે. તેથી પાછો તેમાં લપટાય છે. એટલે તે માયામાં ફસાય છે. ને ફસાયો એટલે જ્ઞાન ધ્યાનને વૈરાગ્ય તેનામાંથી નાશ પામે છે. તે પછી તે આત્મા જ્ઞાન ધ્યાન ને વૈરાગ્યની વાતો મોઢથી કરે છે પણ પોતામાં તે જ્ઞાન ધ્યાન ને વૈરાગ્ય રહેતો નથી તેવા તે સલીલ ભગ્તો થઇ જાય છે. તે વિષે એક સાખા.

કામી તરે કોધી તરે, લોભીકી મન હોય;

સલીલ ભગત કયુ ન તરે, કલન કળીરા કોય.

માટે હે ધર્મ બંધુઓ સલીલ ભગત થવું નહીં. જુઓ કે કામી ગુણકા તરી મળે; કોધી દુસ્વાસા તરી ગયા અને લોભી રાવણ તરી ગયો. પણ સલીલ ભગત કોઇ કાળે તથો નથી. તેથી જ્ઞાન ધ્યાન ને વૈરાગ્ય દૃઢ કરીને આ સંસારને ભોગવો, કારણ કે આ મનુષ્ય દેહ વારંવાર મળતો નથી. માટે મનને સ્થીર રાખીને અલોપીકના મારગે લક્ષ રાખો.

સંવત ૧૯૭૬ ના જ્યેષ્ઠ સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૨૬ મી.

ગયા માસની ૨૫ મી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે જ્ઞાન, ધ્યાન ને વૈરાગ્ય દૃઢ રાખીને સંસાર ભોગવો. આ બોધથી કોઇ એમ કેહેશે કે લોટ એટલે આટો શાકવાને ચીત ગાવાં એ બે કામ કોઇ કાળે સાથે બને નહીં તેમ જ્ઞાન ધ્યાન ને વૈરાગ્ય રાખવા ને સંસાર ભોગવવો તે બે કામ સાથે બનેજ નહીં. તેનો ઉત્તર જુઓ ભાઈ જેને

કેવલ, એટલે ભૌતિક દેહોમાં જ્ઞાનમય ચૈતન્ય આત્મા રહેલો છે તે કેવળ બ્રહ્મ છે આ ત્રીજા ચરણમાં કહ્યું તે ખરૂં છે. જે જ્ઞાનમય ચૈતન્ય આત્મા છે તે બ્રહ્મ છે. પણ તે પરબ્રહ્મ નથી. તો પુરણ બ્રહ્મ તો હોયજ ક્યાંથી ? જુઓ ભાઈ અમે પણ આત્માને બ્રહ્મજ માનીએ છીએ ને બ્રહ્મજ કહીએ છીએ વળી અમે જીવ કેને કહીએ છીએ. આત્મા કેને કહીએ છીએ ને બ્રહ્મ કેને કહીએ છીએ તે સાંભળો--

જેને હાય ધાન્ય, હાય ધન, હાય ધધો ને હાય પુત્ર પરિવાર ને પ્રતીષ્ઠા એવી ત્રણુ ને જમણુ રહે છે તેને અમે જીવ કહીએ છીએ. અને જે આત્માને ધાન્ય ધન ને ધંધાની જેટલી ત્રણુ ને લક્ષણુ તેટલીજ પરમપદની ત્રણુ ને લક્ષણુ રહે છે તેને અમે આત્મા કહીએ છીએ. અને જે આત્માને ધાન્યની, ધંધાની ને ધન વિગેરેમાં એમ જાણુ છે કે પ્રારબ્ધ થોજે થવાનું હશે તે થશે જશે ને બનવાનું હશે તે બને જશે એમ સમજ સંતોષ ને શાન્તી રાખી પરમાત્માની ત્રણુ ને લક્ષણુ રાખતો હશે તેને અમે બ્રહ્મ કહીએ છીએ પણ તે પરબ્રહ્મ કે પુરણ બ્રહ્મ નહી. જે જે બ્રહ્મ છે તેજ પરબ્રહ્મ કે પુરણ બ્રહ્મ હોય તો તેનામાં સર્વાન્તરયામીપણુનો તેમ સર્વ શક્તીવાનપણુનો ગુણ હોવો જોઈએ. તે ગુણ નથી માટે કોઈ પણ જીવાત્મા સુખ બ્રહ્મ નહી નહી ને નહી. અપુર્ણ. સંવત ૧૯૭૬ ના પોસ સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૨૨ મી.

ગયા માસની વિસમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે કોઈ પણ જીવાત્મા પરમેશ્વર નહી નહી ને નહી.

આ ઉપરથી અદ્વૈતવાદી એમ કહે છે કે હાલ તો પરમેશ્વર નહી પણ એવી લક્ષણુ ને જાંખના રાખીએ કે હુંજ પરમેશ્વર છું. એવી લક્ષણુ રાખવાથી તે જીવ પરમેશ્વર થાય છે. કેમકે સરણે યા મતી સા ગતી. એ વેદની શ્રુતીથી એમ ભાસે છે કે હું પરમેશ્વર છું એવું માની ખેંચે તે પરમેશ્વર થાય.

વ્યાસજી—વાદ ! ઘણા મનુષ્ય એમ માની ખેંચે કે અમેજ સયાજીરાવ સરકાર છીએ. એમ માનવાથી તે સરવે ખુદ સયાજીરાવ સરકાર થશે કે શું ? જો તે સરવે સયાજીરાવ સરકાર થશે ત્યારે તો એક ગાદીપર તે સરવે બેસવાના કે કેમ ? અને તે સરવે જુદા જુદા સયાજીરાવ સરકાર બનવાના કે સયાજીરાવ સરકારના સ્વરૂપમા મળી જવાના ? અરે અદ્વૈતવાદી કોઈ વિચારીને બોલો.

હું ધનવાન છું, હું ધનવાન છું એમ માની ખેંચનારને ધન માટે ઉદ્યોગની ત્રણુ મટી જવાની ને ઉદ્યોગ મુકી દેવાના એટલે નીર્ધન નહી થતા હોય તો પણ થશે. એ રીતે હુંજ પરમેશ્વર છું એમ માની લેનારા સત્કર્મ કરશેજ નહી. કેમકે પોતે ધનવાન છું તો પછી કીયા ધનની પ્રાપ્તિ સારૂ ઉદ્યોગ કરશે ? નહીજ કરે. તેમજ હું પરમેશ્વર છું એમ માની લેનારો કીયા પરમેશ્વરની પ્રાપ્તિ સારૂ સત્કર્મ કરશે ? નહીજ કરે. માટે હે અદ્વૈતવાદી કળીયુગના પ્રવેશલા એવો ખોટો-જુટો ને હીરણ્યકશ્પી બોધ કોઈને કરશો નહી ને ધર્મ કર્મથી કોઈને બરમાવી બ્રહ્મ કરશો નહી.

અરે મનુષ્ય ભાઈઓ અદ્વૈત, માયાતીત ગુણાતીત એ તો પરમેશ્વર આપણાથી ન્યારા

છે. તેની પ્રાપ્તિને સાડાં સાડાં ધર્મ ક્રમ કરી તોજ મોક્ષને એટલે જન્મ મરણ રહીત સાધુજ સુક્તિને પામશો. મનથી માની લેવાથી મોક્ષપદને પામશો નહીં. ને સદા હુઃખની નીવર્તિને અખંડ સુખની પ્રાપ્તિ થશે નહીં. એટલે જન્મ મરણનો ફેરો ટળશે નહીં. માટે પરમેશ્વરનું શાન મેળવો ને તેનું ધ્યાન કરો. એ તે સ્વરૂપનું ધ્યાન કરશો તો તે પરમેશ્વરના પદની પ્રાપ્તિ થશે.

કોઇ કહેશે કે કેમ જાણીયે કે તે પરમેશ્વરના પદની પ્રાપ્તિ થશે ?

વ્યાસજી—ભાઈ તમારે કરી જોવું નથી ને કેહેવું છે કે કેમ જાણીએ કે પરમેશ્વરના પદની પ્રાપ્તિ થશે.

એકવાર શ્રદ્ધા રાખી કરી જુઓ. તેમાં તમારે કોઈને પંસા આપવો નથી, તેમ જોજો ઉચકવો નથી, તેમ ચાર ગાઉની મજલ કરવી નથી. છતાં એવી અધીરાઈ શા માટે રાખો છો ?

કોઈ કહેશે પરમેશ્વરનું ધ્યાન કરવામાં એ ધડી પોતાનો ધંધો ચુકીયે એટલું નુકશાન શા માટે વેઠવું ? ઉત્તર—અંતે તો નુકશાન વેઠવાના છે જ. જુઓ કે આ દેહ હશે ત્યાં સુધી ધંધો કરી નફો મેળવશો પણ દેહ છુટી જશે એટલે નફો અહીંને અહીંજ પડ્યો રહેશે, નફો સાથે આવવાનો નથી નથી ને નથી. તે વખત ધણું નુકશાન છે, છે ને છે—છતાં એમ કહેશો કે તેવારે નુકશાન છે પણ હાલ તો નથી ? વ્યાસજી—જો ઇશ્વર કૃપા નહીં મેળવો તો હાલ પણ નુકશાન થશે. માંદા પડશો, ક્ષય થશે, પત થશે તરફ તરફના રોગો થશે તે વેળા વૈદ-દાકતર તમારો મેળવેલો નફો લેઈ જશે ! તે વખત જખમારીને રહેશે ને ઇશ્વરને તે વખત યાદ કરશો. ત્યારે પહેલેથી આ કામ કરો તો કેવું સાડું.

કદી કહેશે કે સાજા છીએ તે વખત ધંધો કરી દ્રવ્ય મેળવ્યું હોય તો તે મંદવાદ વખત કામમાં આવે, ઉત્તર—અરે ભાઈ તમારું મેળવેલું તમારું રાખ્યું રહેતું હોત તો, તમારા છકોતર પેહેડીના પુરૂષોયે હળર હળર રાખ્યા હોત તો આજ તમારી પાસે છકોતર હળર હોત. પણ તમારું કે તમારા વડીલોનું રાખ્યું કાંઈજ રહ્યું નથી ને રહેવાતું પણ નથી. એ ઇશ્વરને રાખેથી જ રહે છે ને રહેશે. માટે ઇશ્વર કૃપા પુર્ણ રીતે મેળવો.

ધણાક માણસો એમ કહે છે કે પુરૂષાર્થ તેજ બળવાન છે. પણ પુરૂષાર્થ શરીરે સાજા તાજા હોઈએ તો જ પુરૂષાર્થ થઈ શકે; તે સાજા તાજા રહેવું તે મનુષ્યના હાથમાં નથી. જો મનુષ્યના હાથમાં હોય તો કોઈને વૃદ્ધ થવાની ઇચ્છા નથી છતાં તે વૃદ્ધ થાય છે ને નારબળતાને પામે છે. ધણાક એમ જાણે છે કે ઔષધ એટલે દવા વિગેરે કરતા રહીએ તો સાજા તાજા રહીએ. જો એમ સાજા તાજા રહેવાતું હોય તો સર્વને જીવવાનું રહેવાની ઇચ્છા છે. પણ તે કાંઈ બનતું નથી.

સંવત ૧૯૭૬ ના પોસ સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૨૨ મી.

ગયા માસની ૨૧ મી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે સર્વને સાજા તાજા રહેવાની ઇચ્છા છે. પણ તેમાંનું કાંઈ બનતું નથી. આ વાતથી આડે આવનાર એમ કહે છે કે માપસર અહાર કરવો, માપસર ઉઝાગરો કરવો, માપસર સંસાર ભોમવો,

માપસર બોલે હંચકવો, માપસર દોડવું-બોલવું. એ રીતે માપસર કામ લેખએ તો સાગ્ગ તાળ રહેવાય અને ધારીએ તેવું પુરુષાર્થ થાય ને દ્રવ્યાદીકની પણ પ્રાપ્તી કરાય.

આ કહેનારનું કહેવું માઠકપદ માટે પુરુષાર્થને સાર કહે છે. પણ તે ખોટું છે. જો તે ખરૂં હોય તો ગમે તેમ ખાનારા, ગમે તેટલો બોલે હંચકનારા, ગમે તેટલું ચાલનારા, ગમે તેટલું બોલનારા કીયા વહેલા મરી ગયા ? ને માપસર કામ લેનારા કીયા સદા સાગ્ગ રહ્યા ને કેટલો લાંબો આયુષ્ય ભોગવ્યો. ના ના ખોટું છે. એતો પોતાના કર્મની ને ઇશ્વરનીજ ખુબી છે. માટે પોતાના ડહાપણની ને પોતાની ચાતુરાઈની સુમતાં મુકી દેઈ સત્કર્મ અને ઇશ્વરની ખુબી ઉપર ધોરણુ રાખશે તેજ ખરૂં છે. જો માઠક સુખમાં પોતાનું દર્વ થતું હોય તો, કોઈને લુપ્ત ખાવાની ઇચ્છા નથી.

પુરી મેહેનત કર્યા છતાં પણ ખાવા મળતું નથી, તેનું કારણ શું ? ઘણાક એમ કહે છે કે મેહેનતથી તો નહીં પણ વિદ્યાથી ને યુદ્ધિથી જેવું ધારે તેવું પ્રાપ્ત કરી શકે છે. જો આ વાત સાચી હોય તો ઘણા ભણેલા અને યુદ્ધિશાળીયો ગાડા થઈ જાય છે. તે થાયજ નહીં, કેટલાક વહેપારમાં, નોકરીમાં, કે મેહેનતમાં હોંશીઆર કહેવાના હતા, તેને કોઈને ક્ષય, કોઈને લકવાં એટલે પક્ષાઘાતના વ્યાધી થયા ને એક એક કોડીના ખતી ગયા. માટે હે મનુષ્ય ભાઈઓ સદા સાગ્ગ તાળ રહીશું ને ધાર્યા કામ કરીશું એવું સમજવનારના અને સમજનાર કેવળ અહંપદના ભરેલા અજ્ઞાન છે.

તેવા અજ્ઞાનતાથી છવાએલા ને છત જોઈ છપી ગયેલા રાજા રાવણ જેવો હોય તેમનાં વચન ઉપર કોઈ કાળે શ્રદ્ધા રાખવી નહીં. જો શ્રદ્ધા રાખીએ તો ઇશ્વર વિમુખ નાસ્તીક થઈ જઈએ. માટે માઠક પુરુષાર્થ કરવાથી માયા સુખ સીદ્ધ થતું નથી. પણ ઇશ્વરી પુરુષાર્થ કરવાથી ઇશ્વરી પુરુષાર્થ સીદ્ધ થઈ શકે છે કેમકે ઇશ્વરી પુરુષાર્થ જ્ઞાનવાન ચૈતન્ય છે ને માઠક પુરુષાર્થ જડ છે. તે જ્ઞાન ચૈતન્ય જડને વશ કરી પ્રાપ્ત કરવા માગે તે કોઈ કાળે યત્નેજ નહીં. સ્વજાતી સ્વજાતીને પ્રાપ્ત કરી શકે પણ વિજાતીને પ્રાપ્ત કરી શકે નહીં. એતો ખુબી ઇશ્વરનીજ પાન રહેલી છે.

મનુષ્ય માત્રની ધારણા ખોટી છે ને ઇશ્વરની ધારણા સત્ય છે. માઠક સુખ અને દુઃખ પ્રાપ્ત થાય છે, તે પોતાના કર્મ કરીને થાય છે. જો મનુષ્ય સારી કરણી કરશે તો માઠક ને અમાઠક બેઉ સુખની પ્રાપ્તી કરી શકશે.

હવે સત્તરમી ચેતવણીમાં પરમેશ્વર નિરાકાર છે કે સાકાર છે ? તે વિષય ચાલતો હતો. તેમાં આત્મા તેજ પરમાત્મા છે તે સંબંધી વિષય લેવો પડેલો ને નિરાકાર સાકાર સંબંધી વાત બંધ રહીતી તે હવે વરણવીએ છીએ. તે ધ્યાન દબને જીણી યુદ્ધિથી ન્યાય નિતી ને વિવેકવડે વિચારવા યોગ્ય છે.

જો સાકાર માનીએ તો નીરાકારના માનનારા સાકારવાળાને મુરખ કહે છે. ને નીરાકાર માનીએ તો સાકારવાળા નીરાકારવાળાને મુંઢ કહે છે. એ રીતે બેઉ મનવાળાના બોલવાથી એક મુરખ ને બીજો મુંઢ છે એમ બેઉના સીધાન્તથી સીદ્ધ થાય છે. તે વિશે દક્ષાન્ત. યોગી વેશ ધારણુ કરેલા ગુરુ ચેલા એક ગામના શીમાડાના રસ્તે ઘુણી લગાવી એક ઝાડ નીચે પડેલા. ત્યાંથી નીત્યાન ચેલો ગામમાં આટો માગવા જતો હતો. તેવામાં એક બેહુત જ્યાં ગુરુનો વિશ્રામ હતો ત્યાં થઈને નીત્ય પોતાના બેતરમાં જતો હતો.

તેને એક દહાડો એલો માખવા ગયેલો તે વખત ગુરૂએ પેલા ખેડૂતને ઘેર જતી વખત બોલાવી કહ્યું કે અરે બાપ તું મધરસે જાતે આવે હો પણ કેમ દીન સીધાખી નાહી દેતે હો. નીત્યાન હમારા ચેલા બીક્ષા માગનેકું બસતીમે જાતે હે. જાજ હમ પ્રસાદ લેતે હે. તો કેમ દીન તો તુમ સીધા દો ? હમ તેરી જાજ બોલેગે ખીચારા ચેલાકું બોહોત કહી પકટી હે. તો એક દીન વિસામા પડે. એવાં ગુરૂ મહારાજનાં વચન સાંભળી પેલા ખેડૂતે જોગીની પરીક્ષા જોવા કહ્યું કે મહારાજ એક દીન તમારા ચેલા કેહેતા હતા કે નીત્યાન હમ બીક્ષા માગનેકું જાતે હે પણ કેમ દીન ગુરૂતો જાતા નાહી. એસા હમારા ગુરૂ બેલ જેસા હે.

એવા ખેડૂતનાં વચન સાંભળી ગુરૂએ કહ્યું અરે બાપ આ હમારા ચેલા ગદ્દા જેસા હે. એવાં વચન ગુરૂ મહારાજના સાંભળી ખેડૂતે કહ્યું, અરે મહારાજ કાલે ચેલાને માગવા મોકલશે નહી. હું તમારા ખેડૂતને માટે ખાવાનું લાવીશ. એમ કહી ખેડૂત ગામ બહી ચાલ્યો. એવામાં પેલા ગુરૂ મહારાજનો ચેલો ગામમાંથી માગીને આવતા રસ્તામાં ખેડૂતને મળ્યો. એટલે ખેડૂતે કહ્યું, અરે મહારાજ નીત્યાન બીક્ષા મંગનેકું તુમ જાતે હો, ને તમારા ગુરૂતો જાતા નહી હે. તો ખી આજ તુમારા ગુરૂને કહ્યા હમારા ચેલા હમેશ બીક્ષા મંગ-નેકું જાતા હે હસમેસે આવે આવે બોહોત દેર કરતા હે એસા હમારા ચેલા ગદ્દા જેસા હે. એવાં ખેડૂતના વચન સાંભળી ચેલાએ કહ્યું કે નીત્યાન બીક્ષા લાકે ગુરૂકું બંધા ખીલાતે હે તોખી એસામ બોલતે હે. આ હમારા ગુરૂ બરેખર બેલ જેસા હે. એવું સાંભળી પેલા ખેડૂતે કહ્યું મહારાજ કાલે માગવા જશે નહી, હું તમારા ખેડૂ માટે ખાવાનું લાવીશ એમ કહી ખેડૂત ઘેર ગયો.

(અપુર્ણ.)

સંવત ૧૯૭૬ ના ફાગણ સુદી પુણિમા.

ચેતવણી ૨૩ મી.

ગયા માસની ખાવિસમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગના દ્રષ્ટાન્તમા ખેડૂત કાલે ખાવાનું લાવીશ એમ કહી પોતાને ઘેર ગયો. એટલે સુધી કહી દ્રષ્ટાન્તને અપૂર્ણ મૂક્યું હતું. તે વાંચ્યો. તે ખેડૂત ખીજે દીવન સવારે પેલા જે માહાત્મા ગુરૂ ચેલાને ખાવાનું લાવીશ એમ કહ્યું હતું તેને માટે પોતે પોતાના ખોળામાં બંધેર ડાંગરના ફાતરાં લીધા ને એક બગલમાં જુવારના સાંઠાનો પુળો લેધ પેલા ગુરૂ ચેલાને ત્યાં ગયો. તે વખત પેલા ગુરૂ ચેલા ખેડૂ પોતાના આસનપર પેલા ખેડૂતની વાટ જોઇ બેસી રહ્યા હતા. એટલામાં પેલો ખેડૂત ડાંગરનાં ફાતરાં ને પુળો લેધ ખેડૂ ગુરૂ ચેલા પાંચે આવ્યો. એટલે ગુરૂ ચેલા બેઠે બોલ્યા, અરે ભગતજી હમારે માટે કુછ ખાનંદા લાયા. એટલે પેલા ખેડૂતે પેલા ગુરૂના મોઢા આગળ જુવારના સાંઠાનો પુળો મુક્યો ને ચેત્રાના મોઢા આગળ ડાંગરનાં ફાતરાંની ઢગલી કરી. એટલે ગુરૂ ચેલા કહે અરે બાપ કયુ એસા કરતા હે ? એટલે ખેડૂતે કહ્યું અરે મહારાજ કલ ગુરૂ મહારાજે કહ્યા અમારા ચેલા તો ગદ્દા હે આર તુમારા ચેલાને કહ્યા હમારા ગુરૂ તો બેલ હે. તો તમારા દોનુંકી ખાત સુનકે તુમારે ખાનંદા બેલકું પુલા આર ગધેકું ફાતરે લાકે મેને હાજર કર દીયા. તો અજ પ્રસાદ પા લો.

સીદ્ધાન્ત : ગુરૂએ ચેલાને ગધેકી દરાવ્યો, તો ચેલાએ મુકેને બેલ દરાવ્યો એ રીતે

એક દેશી જ્ઞાન છે ને એક દેશી બુદ્ધિ છે, તેનાથી બે કામ સાથે બને નહીં પણ બેને સર્વ દેશી જ્ઞાન અને સર્વ દેશી બુદ્ધિ છે તેનાથી તે બેઉ કામ સાથે બને છે.

દ્રાપ્તાન્ત જેમ મદારી દોર પર ચઢીને રમત રમી દેખાડે છે, તે મદારીની દ્રષ્ટિ એટલે નજર દોર પરજ રહે છે. ને જો તે દોરપર નજર ન રાખે તો જરૂર નીચે પડી જાય. પણ તેની નજર દોરપર રહે છે ને લક્ષ ભીખ માગવામાં રહે છે તેથી તે દોરપર નજર રાખીને દોરપર ઉભો ઉભો એમ બોલે છે કે અરે કાઠ દાતાર શેલુ આપે પાધડી આપે કોઈ હુથકુ આપે પૈસો આપે કે બટકુ રોટલો આપે એવો એવો લક્ષ માગી આવવામાં રહે છે પણ નજર દોરપર રાખીને બોલે છે તેમ સર્વ દેશી જ્ઞાતવાને કે સર્વ દેશી બુદ્ધિવાને સંસારના લૌકીક વ્યવહાર ઉપર નજર રાખીને અને અર્વાકીક ઉપર લક્ષ રાખીને આ સંસાર ન્યાય નિતીને વિવેકસર બોગવવો. જેમ રામચંદ્રજીએ તથા શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુએ તથા બનક વિદેહી વિગેરે જ્ઞાનવાન પુરોહોએ સંસાર બોગવ્યો તેમ બોગવવો. વળી જેમ બત-ત્રીસ દાત માહા કઠીણમાં કઠીણુ તેવા વચમાં માહા સુંવાળાગા સુંવાળી જીભ્યા રહી છે. ને તે જીભ દાતની વચમાં કંદે છે રમે છે દાંતનું ચાવણુ ચાવેલું તેના સ્નાદ પોતે લે છે પણ તે દાંતની વચમાં ચગદાતી નથી. તેમ આ સંસારના રમું જમવું ખોલવું ખેસવું ઉઠવું ગ્રહસ્થાશ્રમ બોગવવો પણ દાતરૂપી સંસારમા ચગદાઈ મગ્ન નહીં.

કરી કોઈ એવા લાંકા કરે કે અલાદાકમાં લક્ષ રાખી અભાવે સંસાર બોગવીએ તો જગત એમ કહે કે જુઓ આ સંસાર સ્ત્રી પુત્ર નાત બાત ધર્મો રોજગાર કરે છે ને ભગતપણું દેખાડે છે.

ઉત્તર—જુઓ માછ એમ કહેનારા કહે તેમાં આપણને શુ એતો આપણું પાપ ધેન-વાય છે. માટે સંસાર ઉપર નજર પૂરેપૂરી રાખવી જો ન રાખીએ તો જેમ મદારી દોર ઉપરથી નીચે પડે તેમ આપણુ મોક્ષ મારગથી નીચે પડીએ માટે સંસારમાં નજર રાખીને મોક્ષપદમાં લક્ષ રાખવો. જો હથ્થર વીસુખ જે શરે અથવા હથ્થર વીસુખ રહે તેને કરમે લક્ષ્યોરાશી લાગેલીજ છે.

ધણક સદમારગે ચઢલા હાંય છે તેને માયા ભુલો પાડી કમારગે ચઢાવે છે. તે વિશે કોઈ મહાત્માએ કહ્યું છે કે.

જસ્તે પર શીરામજી રહે, સોજીપ સત્સંગો સેં છુટે;

માઠી બેઠ કરત ખર સ્વારી, લક્ષ ચોરાશી કોઓ ત્યારી;

સદ મારગ ચડી પાછો પડે, અળા પુરવતું પાપજ નડે;

સદબોધ સદગુણે વસે, નીરભાગી વશીને ખસે.

હે ધર્મ બંધુઓ આ કળીયુગમાં તમોગુણી માયા છે તે કળીયુગની ઉસ્કેરણીથી ધર્મ મારગે ચઢેલા જીવેને બમાવિ માયાના મોહ મારગે દોરે છે. માટે ચેતતા રહો. ધર્મ સંબંધી વારતા સાંભળશે તે વખત પ્રેમ થશે. પણ ઘડી કેડે ધર્મ સંબંધી વારતાનો સત્સંગ કરવામાં આગસ પેશી જશે, એટલે ધર્મ ઉપરથી પ્રીતી હી જશે અને માત્રક વ્યવહારમા લક્ષ્યાર્થ લાગશે, એવી માયા પ્રખળ છે. તે માયા કોઇની સાથે મઠ નથી જતા નથી ને જશે નહીં. જુઓ કે શરીરના સુખને સારૂ વસ્ત્રાભુષણ ધર બહાર સ્ત્રી પુત્ર પરીવારની પ્રાપ્તિ છઠીએ છીએ પણ તે પ્રાપ્ત થયેલું આ જીવાત્માના કાંઈજ કામમાં આવડતુંનથી કેમકે

જે શરીરના સુખને સાઈ પ્રાપ્ત કરીએ છીએ તે શરીર તથા શરીરના સુખનાં પદારથો આત્માની સાથે આવતા જતાં નથી. છતાં સત્સંગ વિના શરીરના ને શરીરના પદારથોને ચાહી છે. અને તેવી ચાહના જીવ માત્ર રાખવાથી શરીરને પામે છે. અને શરીરો પ્રાપ્તવાથી આધી વ્યાધીને ઉપાધી એવા ત્રીતાપોને ભોગવે છે. માટે સંસારના વૈભવો ઉપર અભાવ રાખીને સંસાર ભોગવવો. પણ લક્ષ્યાર્થ અલોપીક ઉપર સદા રાખવો પણ તે લક્ષ્યાર્થ સત્સંગ શરૂ રાખ્યા વિના કોઈ કાળે કાયમ રહેતો નથી. ચાટે જાગ્રત રહે અને આ અશ્વાડ સુધી પુણિમાએ ગુરૂ પુણિમાનો અજ્ઞાનંદ કરો સર્વ કામ મુકી શક્ત અજ્ઞાનંદમાંજ મગ્ન રહેવું.

સંવત ૧૯૭૬ ના અશ્વાડ સુદી પુણિમા.

ચેતવણી ૨૭ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ કહ્યું છે કે અલોપીકમા જાગ્રત રહો, અલોપીક એટલે આલોપ વિનાની સદા સત્ય નીત્યને અવિચળ વસ્તુ જે છે તેનું ચૈત્વન કરતા રહો એવો બોધ કરેલો છે શાથી કે જીવ માત્રને સદા દુઃખની નીવરતી ને અખંડ સુખની પ્રાપ્તી જોષ્યે છીએ. તે સુખ. સત્ય નિત્યને અવિચળમાજ છે. બીજે કોઈ સ્થળે નથી નથી ને નથી. આ સંસારના અલ્પ સુખને અને નાશવાન છે તેને અખંડ ને અવિચળ કરવા આહો છો. તે કોઈ કાળે અખંડ થવાનું નથી, તેનો નીત્યાત અનુભવ થાય છે. જેવો કે સવારે ખાધું ને સાંજે ભુખ્યા થઈએ છીએ, તેમ આ નાશવાન સુખ છે તેને માટે મનુષ્યા દેહી જીવો રાતને દીવશ તેનું ચૈત્વન કરે છે. અને તે ચૈત્વનની સાથે હાથે પગે ને અંગે મેહેનત કરે છે તે અંગ મેહેનત અને ચૈત્વનની મેહેનત ધાર્યા પ્રમાણે કોઈની પુરી થતી નથી ને થશે પણ નહીં.

કદી કોઈની મેહેનત અને ચૈત્વન અડધું પડધું પુરણ થાય પણ તે પુરણ થયેલું સદા કાળ રહેતું નથી; કેમકે જે સંસાર સુખનું ચૈત્વન કરતાં થોડું ઘણું પ્રાપ્ત થાય તો તે ભોગવવા રહે નહી. ચૈત્વન કરતો કરતોજ કાયા મુકી ચાલ્યો જાય છે. કાયા મુકી એટલે કાયાની પુકેની જે આયા તે ત્યાંજ પડી રહે છે.

કદી કોઈ કેહેશે કે માયા ત્યાંની ત્યાંજ પડી રહે છે. તો તે માયા આપણુ તો નહી ભોગવીએ પણ આપણો પરિવાર તો ભોગવશે ? હતાર.

જે ભાઈ તું જાણે છે કે હું નહી ભોગવું પણ માહારો પરિવાર તો ભોગવશે ? ના ના તું બીજે સ્થળે દેહ ધારણ કરીશ ત્યાં તે પરિવાર માહારો છે એમ તું માનીશ ? અને તે પરિવાર તને માનશે ? ના ના. તે પરિવાર તારો નહી ને તું તેનો નહી. છતાં તે પરિવારને તું માહારો કહે છે તેજ તારૂ અજ્ઞાન અને તારી મુર્ખાઈ છે,

વળી જગતનું કહેવત એવું છે કે ભોગવે તે ભાગ્યશાળી. તે વચન તું પણ ક્યુલ કરે છે. માટે કહીએ છીએ કે તારો પરિવાર તાહાં મેળવેલું ભોગવે તેથી તે ભોગવનારા ભાગ્યશાળી ખરા, પણ તું તો નહીજ ? જવાબ ના. જો તું ભાગ્યશાળી નહી ત્યારે તું નીરભાગી ખરા કે નહી ? કેમકે તે ભોગવ્યું નહી માટે તું નીરભાગી નકરી થયો; ને તારો પરિવાર ભોગવ્યું તે ભોગવનાર ભાગ્યશાળી નકરી થયા. ને તું તો નીરભાગી જ કહેવાયો. જો તું પીતે નીરભાગી ખરા કે નહી ?

જે જીવદા ઉંદર ખોદે ને ભોરંગ ભોગવે, કીડી સાચે ને તેતર ખાય, એમું અનાદીથી ફેહેવત છે છતાં તું કેમ ચેતતો નથી એટલે કેમ જન્મત રહેતો નથી માટે ચેતવણી આપીને જન્મત કરવાનું કારણ એ છે, કે માયાનો મોહ મુમતા ને મોટાછપી શાન્ત થા ને શાન્તીથી જે સુખની પ્રાપ્તિ થાય તે રૂંડે પ્રકારે ભોગવીને આનંદ રહે.

જે વસ્તુ આપણી નથી તેના તાપથી તાપીને બળતા રહેવું તેજ મુખર્જના લક્ષણ છે. હા અત્યારે દેખીન્ટુ સુખ દેખાય પણ તેજ દુઃખદાયક છે. જેમ વિશેષ ખાઈને પેટમા ઠાંસાઠાંસ ભર્યું હોય તો તેટલોજ અપચો થઈ અકળામણ થાય છે ને અકળામણ થવાથી દુઃખ જણાય છે, ને દુઃખ જણાયાથી ઘણીવાર જંગલ જવું પડે છે. તેમજ ઘણી માયા મેળવવાથી અજીરણરૂપી લોભ મોહ મદ મચ્છર મમતા ને મોહોટાછપી રોમ ઉતપન થાય છે.

વળી જે ઘણું ખીલે છે તેજ ઘણું કરમાય છે. તેમજ જેનો ઉદમ થાય તેનો અસ્ત પણ થાય છે. માટે કુટ કપટ છળપ્રપંચ વિશ્વાસઘાતનો ઉદોગ મુકીને સંતોષથી શાન્તી રાખી નીવરતીને પામવું તે મનુષ્યનું લક્ષણ છે. મનુષ્ય લક્ષણ રાખી પરમેશ્વરનું પદ મેળવવા સત્સંગ વિગેરેમા સાવધ રહો.

સદા દુઃખની નીવરતીને અખંડ સુખની પ્રાપ્તિ તે તો કોઇ કાળે આલોકમાં નથી. એતો અલોકીકમાંજ છે.

અલોકીકના જ્ઞાનમાં ને ધ્યાનમાં લાભ દેખાતો નથી તેથી જીવ માત્ર લોકીક લાભને ઇચ્છે છે. ને તેવું ઇચ્છવાથી લક્ષ ચોરાસીનો ભોગ્તા થાય છે. અને લક્ષ ચોરાસીમાં જે દુઃખ છે, તે સમાન્ય કાંઈજ દુઃખ નથી. છતા ઉપરનો માયાનો દેખાવ દેખી અજ્ઞાનતાથી તેના ઉપર મોહ પામે છે.

મોહ ને લોભ રાખ્યા વિના જે સુખ યા લક્ષમી અથવા વૈભવ આવી મળે તે ભોગવવાથી પાપમાં લેખાતો નથી. માટે હે મનુષ્ય બાઈઓ ચેતો ચેતો ને ચેતો. આ કાચી કાયાના વિશ્વાસે રેહશો તો ઘણા દુઃખી થશો. કારણ કે આ સંસારમા તો વેળા વેળાની છાંચડી છે. સદા કોઈ એક સ્થિતિમા રહું નથી ને રહેવાતું નથી માટે કોઈ ખીલી જશે નહીં.

સંવત ૧૯૭૬ની સાલની ચેતવણીના ટપાલ ખરચના છ આના જેણે ન મોકલ્યા હોય તેણે મોકલી દેવા, જે ગામમાંથી ટપાલ ખરચ નહીં આવે તેને મોકલાશે નહીં.

સંવત ૧૯૭૬ ના પ્રથમ શ્રાવણ સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૨૮ મી.

મયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ કહ્યું છે કે કાચી કાયાનો ભરૂંમા નહીં રાખતા હાલ લૌકીક કમાણીમાં લક્ષ રાખો છો તેવાજ અલૌકીકની કમાણી કરો. કોઈ કહેશે અલૌકીક એટલે શું ? ઉત્તર. દ્રષ્ટિવડે એટલે આ ચર્મ ચક્ષુવડે જેટલું જોવામાં આવે છે તેટલું અલુકીક. અને જે જોવામાં નથી આવતું પણ જાણમાં આવે છે તેટલું અલુકીક છે. કોઈ કહેશે જોવામા નથી આવતું ને જાણમાં આવે છે તે કીધું ? કોઈ કહી બતાવશે ? ઉત્તર જેમ મરચું. સાકર. હાંચુ વિગેરે જોવામાં આવે છે પણ મરચાંની તીખાશ, સાકરનું બળપણ, હાંચુની ખટાશ જોવામાં એટલે દેખવામા આવતી નથી પણ તે જાણવામાં આવે છે, એ રીતે જાણવાની વસ્તુ છે. કદી કોઈ કહેશે કે એવી

તેથી વસ્તુઓ તો આપણી જ્ઞાનેન્દ્રિયોને સ્પર્શ થવાથી તે જાણવામાં આવે છે, તેથી તે લોકીક છે, કેમકે તે આ લોકમાં ઇન્દ્રીયકે અનુભવાય છે, માટે જે સ્પર્શવાળી વસ્તુ તે અ-લોકીક કહેવાય નહીં.

વ્યાસજી કહે છે જુઓ ભાઈઓ હાલ જેને તમે અનુભવી શકો છો તેનું વિવેચન કહી બતાવ્યું. હવે એનાથી ઝીણી પુદ્ધિવડે વિચારવું હોય તો સામળો ને સમજો.

જુઓ ભાઈઓ આપણા શરીરમાં જીવ છે, તે આપણે જાણીએ છીએ, તે જીવ કોઈ ઈન્દ્રિયા સ્પર્શથી જાણાતો નથી. ઇન્દ્રીયોને આપણે જાણીએ છીએ તેમ આ શરીરમાં સમજનાર દુઃખ સુખને જાણનાર એવા આપણું જીવાત્મા કાષ્ઠ છીએ. એવી જે જાણવાની વસ્તુ જીવાત્મા, તેવીજ વસ્તુ આ જગતના નિયંત્રક કાષ્ઠ પણ છે. જેને કાષ્ઠ હથેર કહે છે કાષ્ઠ પરમેશ્વર કહે છે, કાષ્ઠ આત્મા કહે છે તે કાષ્ઠ પરમાત્મા કહે છે કાષ્ઠ બ્રહ્મ કહે છે ને કાષ્ઠ પુરુષબ્રહ્મ કહે છે. તે જેવા જેવી વસ્તુ નથી, પણ જાણવા જેવી વસ્તુ છે તે અ-લોકીક કહેવાય છે માટે તે અલોકીક વસ્તુને પામવાની કમાળી કરા તે કમાળી કર્યા વિના સદા દુઃખની નિર્ગતિ ને અખટ સુખની પ્રાપ્તિ જીવાત્માને પામી નથી તે નથી. કાષ્ઠ કહેરો જે અલોકીક કહેા હો તે અલોકીકનું જ્ઞાન અને ધ્યાન બંદાવે મન જાણી પામે તેનું નીઃસંક એટલે સંશય વિનાનું કાષ્ઠ ધર્માચાર્ય કે કાષ્ઠ મહાત્મા કે કાષ્ઠ વિદ્વાન કે કાષ્ઠ ભક્ત જન બતાવતા નથી.

ઉત્તર. જુઓ ભાઈઓ ધર્માચાર્ય કે મહાત્મા કે વિદ્વાન કે ભક્તજન, શું તમારે ધેર બતાવવા આવે ? તમે તેમને ત્યાં જાઓ ને પૂછો એટલે ને બતાવશે.

જગદ્ગુરુ કહે છે, અમે ઘણે ઘણે ઠેકાણે ગયા, નમસ્કારો કર્યા ને પ્રશ્નો પૂછ્યાં ત્યારે કાષ્ઠએ કહ્યું 'ભાઈ હજી તો તમારે ઘણીવાર છે. હજી તમે અધિકારી થયા નથી. કાષ્ઠએ કહ્યું' ઘણા દિવસ અમારી પાસે આવી અમારું સેવન કરો તો તમારા મનનું સરવે સમાધાન થશે. તે ઉપરથી અમે પૂછ્યું કે કેટલા દિવસ આવીએ. ત્યારે કાષ્ઠએ કહ્યું 'મે વરસ પાંચ વરસ અને દસ વરસ સેવા કરશે તો તમારું સમાધાન થશે ને વસ્તુ સમજાશે. એ રીતે અમરત રૂપીના વાયદા કર્યા. કાષ્ઠએ કહ્યું 'જાનામાના ગમ રામ કરો. કાષ્ઠએ કહ્યું 'એ તો બ્રમણ છે; કાષ્ઠએ કહ્યું 'વિદ્વાતા મેળવો, કાષ્ઠએ કહ્યું 'ત્યાં તો મનવાણી પહોંચતી જ નથી. કાષ્ઠએ કહ્યું 'જે તું જાણવા માગે છે તે વસ્તુ વાણીમાં આવતીજ નથી. એ પ્રમાણે જ્યાંથી ને ત્યાંથી અનેક પ્રકારના ઉત્તરો મળ્યા એટલે અમારે શું કરવું. વ્યાસજી કહે છે એવા ઉત્તરો આપનારને સત્ય વસ્તુનું જ્ઞાન હશેજ નહીં, જે તે જ્ઞાન હોય તો લાખા દીવસનો વાયદો કરેજ નહીં.

સત્ય વસ્તુનું જ્ઞાન સૂર્ય સમક્ષ સાત દીવસ સત્સંગ કરે તો તે જ્ઞાન નીરશંક થયા વિના રહેજ નહીં. તેમ આ કળીયુગમાં શ્રદ્ધાપુર્વક એકાગ્ર ચિત્તે ધ્યાન કરે તો સત્ય વસ્તુનાં દર્શન થયા વિના રહેતાં નથી. પણ જે મનુષ્ય એમ જાણે છે કે આ વાત સાચી હશે કે નહીં તેની અજમાયશ કહી જોઈએ. એવી અજમાયશના હેતુથી ધ્યાન કરે છે તેને તે સત્ય વસ્તુ પ્રાપ્ત થતી નથી. કેમકે તેનો અજમાયશ કરવાનો હેતુ છે. પ્રાપ્ત કરવાનો હેતુ નથી માટે પ્રાપ્ત થતી નથી. એ તો શુદ્ધ પ્રાપ્તિનો હેતુ હોવો જોઈએ.

હાલ આ કળીયુગમાં પાંચ ઉત્તમ હિન્દુ વર્ગમાં આવે છે. એક શીવ સંપ્રદાય

બીજો શક્તિ સંપ્રદાય ત્રીજો વિષ્ણુ સંપ્રદાય ચોથો અદ્વૈત સંપ્રદાય પાંચમો નાસ્તીક સંપ્રદાય. તે પાંચે પંથમા પાંચે પંથવાળા પોતપોતાના પંથનું નંદન કરે છે. વદન કરતા નથી અને નીલા કરીને કહે છે કે વંદન કરીએ છીએ. એવા અજ્ઞાનથી છવાએલા પોતપોતાના બોલ્યાનુ બાન પોતાને નથી. અજ્ઞાનતાથી પોતાના ઇષ્ટ દેવના છીદ્રો શોધીને ગભિત મેહેણાં મારે છે, જેવા કે શીવ સંપ્રદાયવાળા શોવનું લીંડ અને પાર્વતીની ચોની પુજીએ છીએ, અને શીવાલયમા ચોનીના ને લીંડનંતા મંગોગ સ્થાપીત કરેલા છે એમ કહે છે, એવી નીરસબ વાતો કરે છે; એ તે વંદન કે નંદન ? શક્તી સંપ્રદાયવાળા શક્તીનું નંદન કરે છે, જેવું કે શક્તિ બ્રહ્માનું ને પાડાનું બક્ષ કરે છે ને મધપાન કરે છે, એમ શક્તિને માસાહારી ને જીવહત્યારી દરારે છે એ તે વંદન કે નંદન ? વિષ્ણુ સંપ્રદાયવાળા કરે છે કે શ્રીકૃષ્ણ ગોપીકાઓને સાથે રમે રમ્યા, એટલે છીતાળું કર્યું, અને ગોપીના ઘરોમા પેરીને છાનામાના માખણ ચોરી ખાધા એટલે ચોરીયો કરી, એ તે વંદન કે નંદન ? અદ્વૈત સંપ્રદાય વાળા કહે છે કે આપણ પોતેજ હશ્વર છીએ બીજો હશ્વર છે જ નહી, એ તે હશ્વરનું વદન કે નંદન ? નાસ્તીક સંપ્રદાયવાળા કહે છે કે હમ કે કંઈ હશ્વર છેજ નહિ. પંચજીવ જ છે, અને હશ્વર નામજર ખાટું ને કલ્પીત છે, એ તે વંદન કે નંદન ?

એ રીતે પાંચે પાંચવાળા પોતાના ઇષ્ટ દેવ છે તેનું નંદન કરે છે. ત્રણ સંપ્રદાયવાળા પોતાના માનના ઇષ્ટના છીદ્રો શોધી કાઢાડીને મીઠા મેહેણાં મારે છે. ને બીજા બે સંપ્રદાયવાળા મેહેણાં મારતા નથી પણ ઇષ્ટ દેવોને સમુગળા હડાવીજ દે છે. એ રીતના કળીયુગના પ્રવાહો કરીને જગતના જીવો હયાલગ અજ્ઞાનથી છવાઇ ગયા છે. અપૂર્ણ.

સંવત ૧૯૭૬ ના શ્રાવણ સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૨૯ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેવા ભાગમા એમ કહ્યું છે કે જે હાલ પાંચ સંપ્રદાયવાળા કળીયુગના પ્રવાહો કરીને અવળી ભક્તી કરે છે. એટલે જે હશ્વરોના મહિમા અને કીર્તી છે તેને લાં છન મુકીને ભક્તીને ખર્ચે ભાગતી દે છે. તેરી હશ્વરોની ભાગી દરવાથી આ જગત દુષ્ટ જગતની માગતી થાય છે. બુઝો કે દીવશે દીવશે મેઘરાગળ એમતા વરસતા નથી. જ્યારે ત્યાં બડીત જગત્રણી થાય છે. અને અનંત તરેહના રોગ દોગ ને આધી વ્યાધી ને દુષાધીયો વળી થાય છે. મારે હે મનુષ્ય ભાઇઓ તમારી અવળી ભક્તી મુકી દેને સવળી ભક્તી કરો. તેમ સવળી વાણી બોલતા શીખો. હે અજ્ઞાનથી છવાએલા મનુષ્ય ભાઇઓ તમે ભગતપણું દેખાડવા એમ કહો છો કે અમે તો હશ્વરોને લાગ લડાવિએ છીએ. એવી તમારી વાણી જેઠ જ્ઞાનતાને તો હસતું આવે છે. કેમકે તમે હશ્વરથી મોહોટા છો, તેમ હશ્વર કરતા બહુ પક્તીવાળા છો, તેમ હશ્વર કરતા અતી ભતમીવાળા છો, હશ્વર કરતા ઘરડા છો, તેથી તમે હશ્વરને લાગ લડાવો છો. વાહરે વાહ તમારા વિના હશ્વરને કોણુ લાડ લડાવે. જેમ માખાપ બાળકને લાડ લડાવે છે, તેમ તમે લાડ લડાવો છો. વળી જેમ માખાપ બાળકના મોઢા આગળ રમકડા તથા સોટકાબાજી મુકીને રમાડે છે તેમ તેમને રમાડો છો. તે તમારા જેવા માખાપ વિના કોણુ રમકડા રમાડે. વળી હશ્વરની વરસગાઠન દીવશે પારણામાં પોઢાડો છો ને જેમ બાળકને લીંચાણીએ તેમ લીંચો છો. વાહરે વાહ ભાઇઓ તમારી ભક્તીને ધન્ય છે. કેમકે તમે હશ્વર કરતા

ધરડાં ને જુના છે, અને ઇશ્વર તો તમારા કરતાં નાહાના ને નવા છે. તેથી તમે એવાં લાડ ન લડાવો તો કોણ લાડ લડાવે? કાંક તો વિચારો હાથે કરીને ઇશ્વરનો મહીમા અને ઇશ્વરની અપકીર્તી કરીને ઇશ્વરની નીંદા કરાવો છો. કેમકે ઉપર કહ્યા પ્રમાણેની ભગ્તી કરીને અને ન કરવાનાં કામ કરીને નાસ્તીક લોકો પાસે પોતાના જીવંતેવોની નીંદા કરાવો છો ને તમે પણ મીઠી નીંદાજ કરો છો. તેથીજ આ જગતથી થતી નથી. ને જગત પીડાય છે.

ધર્મના આચાર્યો કળયુગના આશ્રમમાં આવી જઈ તમને આવળો ઉદ્દેશ કરે છે, તમોને ઇશ્વરે યુદ્ધી આપી છે. છતાં તે યુદ્ધીનો સવળો ઉપયોગ કરતા નથી ને આવળો ઉપયોગ કરો છો. તેમાં તમારી કસુર નથી એ તો કળીયુગની ને કળીયુગના આચાર્યોની કારીગરી છે. કેમકે કળયુગે રાજા પરીક્ષિતને કહ્યું છે કે માહારા પગ આવળા છે તેથી હું સર્વ જીવોને આવળા મારજેજ ચઢાવીશ ને આવળુજ ધર્મ કરાવીશ. તેથી આવળા ધર્મ આવળાં કર્મ ને આવળી વાણી ધર્માચાર્યાનાને તમારા મુખમાથી નીકળે છે. તેથીજ તમે સર્વ એમ કહો છો કે અમે ઇશ્વરને લાડ લડાવીએ છીએ. વાહરે વાહ ભાઈઓ તમારા વિના કોણ લાડ લડાવે. વળી માયાપ છોકરાને પરણાવે છે. કાઠ છોકરા માયાપને પરણાવતાં નથી. એ વાત સરવે જાણી છે અને તેમજ સર્વતં કરતા જુઓ છો ને તેમજ પોતે પોતાને ધેર કરો છો છતાં ઇશ્વરને તમે માતા પીતા કહો છો તેમ માતા પીતા માનો છો. છતાં તેમને તમે સપુત્ર પુત્ર નીકળ્યા છો તે પોતાની માને અને પોતાના બાપને પરણાવો છો. વાહરે વાહ ભાવિક ભગ્તો તમારા ભાવને ધન્ય છે. જે તુણશી પોતાની મા અને ભગવાન પોતાના બાપ તેમને તમે વિના વરઘોડા ચઢાવી વાજતે ગાજતે કોણ પરણાવે ને તમ જેવા તુણશી માતાના બાપા થઈને કોણ કન્યાદાન દે? વળી કોઈ એક જાણે પ્રથમ તુણશી પરણાવ્યાં તે તુણશીની માંજરો ગરીબે બીજી તુણશીઓ ઉગે છે તે તુણશી માતાની દીકરીયો થઈ તેને કોઈ બીજો ભગત ભગવાનની સાથે પરણાવે છે. એ તે શું બાપ દીકરીને પરણાવો છો કે શું કરો છો. આતે ધર્મ કરો છો કે અધર્મ કરો છો. અરે ધર્મ બંધુઓ કાંક વિચાર કરીને કરો. આપણા બાપની હલકાઈ આપણેજ પાડીએ છીએ. ને તેથી હલકાઈ પાડવાથી નાસ્તીક લોકો આપણા બાપ જે ઇશ્વર તેની નીંદા કરે છે. એટલે તે નીંદા કરતા નથી આપણેજ નીંદા કરાવીએ છીએ.

આપણેજ નીંદીત કર્મ ધર્મ કરી દેખાડીએ છીએ એટલે તે નીંદા કરે તેમાં નવાઈ શું. માટે કેહેવાનું કે આપણુ આવળા કર્મ ને આવળા ધર્મની કરજીઓ સુકી દો તો આ જગતની આબાદી રહે.

ઇશ્વર છે તે આપણા વડીલ છે. આપણા કરતાં અતી ધનવાન છે. આપણા કરતાં અતી જ્ઞાનવાન છે. આપણા કરતાં અતી સામર્થ્ય છે. આપણા કરતાં સરવ વાતે પરીપુર્યું છે. તેથી તે આપણને લાડ લડાવે છે. તેને જાહે આપણે ઇશ્વર કરતાં સર્વ વાતે સંપુર્યું નહીં છતાં એમ કહીએ છીએ કે અમે ઇશ્વરને લાડ લડાવીએ છીએ. આ તમારી મોહોટાઈની ને ખોટી દુલાશોની વાણી સુકી દો તો કાંક જગતનું ભલુ થાય. જે ભલુ ઇચ્છતો હો તો જ્ઞાનવાનનો સંગ કરીને જ્ઞાન મેળવો, તોજ સવળ સમજાશે ને સવળાં ધર્મ કર્મ થશે. સંવત ૧૯૭૬ ના ભાદરવા સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૩૦ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ કહ્યું છે કે ઇશ્વર છે તે આપણા વડીલ છે, આપણા કરતાં અતિ ધનવાન છે, આપણા કરતાં અતી જ્ઞાનવાન છે. આપણા કરતાં અતી સામર્થ્ય છે, આપણા કરતાં ધરડા ને જુના છે. તે ઇશ્વરની સત્તાવડે સૂર્ય ચંદ્ર પ્રકાશ આપે છે. તેમ મેઘરાજની જળવૃષ્ટિ થાય છે, તેથી અન્ન ફળ વિગેરે ઉત્પન્ન થાય છે ને તે અન્ન ફળવડે આપણા સર્વનું પોષણ થાય છે, તેમ કપાસ વિગેરેથી આપણને વસ્ત્રો પહેરવાનાં કરી આપ્યાં છે. એ રીતે આપણા સુખને માટે ઇશ્વરે અનંત સામર્થ્ય કરી છે ને તે વડે આપણુ સુખ ચેત ભોગવીએ છીએ. તે ઇશ્વર આપણને લાડ લડાવે છે. આપણુ તે ઇશ્વરના આજ્ઞાન્યા છીએ. છતાં આપણુ તેમની આજ્ઞા ધરડાપો લઈ તેમને લાડ લડાવીએ છીએ. એવું કહેવું અથવા બોલવું તેજ હળહળતો અધર્મ છે, અને તેવા અધર્મને લીધેજ જળવૃષ્ટિ ખંડિત ખંડિત થાય છે. તેમ અનંત તરેહના રોગ દોગ ને બીધો ઘેરે ઘેરે પસરી રહી છે, તેમ તેમ તે અધર્મનો બોળે રાગને અને રૈયતને પીડે છે. માટે હે ખોટા ભગ્નો ખોટું ભગ્તાણું બંધ કરો ને સારા વિજ્ઞાની પુરુષોની સાથે સત્સંગ કરીને પ્રથમ જ્ઞાન મેળવો, તે પછી નામ ભક્તિ કરો. આ તો દ્વંત સમજ્યા વિના ને જ્ઞાન મેળવ્યા વિના નામ દેવુ છે, ને તે નામને માથે ખોટાં ખોટાં કલંક સુકવા છે, તેમ તે નામનું વગોણુ કરવું છે ને તે નામના નામીની મશ્કરીયો કરવી છે. શું એ તે ભગ્તી કરો છો ? ના ના એ તો ભગ્તી કરો છો અને દોગી ભગ્તો, શું તમે ઇશ્વરના વડીલ છો કે જે શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુ આપણા માતા પિતા તેને જન્માવ્યદમીને દિવસે પારણામાં સુઆડીને અને દોરડી ખેંચીને હીચોળો છો. શું તે વર્ષો વર્ષ જન્મ ધરતા હશે ? અને અજ્ઞાનીયો એ તો શ્રી કૃષ્ણ પ્રભુની વરસગાંઠ છે. તે દીવસ આનંદ આનંદ કરવો જોઈએ. પણ પારણામાં પ્રભુને પોરાદવા ને હીચોળવા એતે શું ન્યાય રીતે કરો છો ? ના ના એ તો અન્યાય જ કરો છો. કેમકે આપણુ તેમના વડીલ નથી. તેમ તેમનાથી જુના નથી તેમ તેમનાથી ધરડા નથી. છતાં આ પાખંડ અને દોગ કરી આપણા પ્રભુની દુષ્ટનો પાસે મશ્કરીયો કેમ કરાવો છો. અને ધર્મસ્તીક બંધુઓ તમને જરાએ વિવેક વિચાર નહીં સુજતો હોય; કદી કહેશો કે જે દીવસ શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુનો જન્મ હતો તે દીવસે નંદ યશોદાજીએ જે પ્રમાણે કર્યું હતું તે પ્રમાણે તેમની લીલા કરી બતાવીએ છીએ.

જવાબ જુઓ ભાઈઓ, તેમ કરતા હો તો પણ ખોટું છે જે તેમ કરતા હો તો કોઈ મનુષ્યનું નાનું બાળક લાવી તેને પારણામાં પોઢાડો. પણ તમો તો સાક્ષાત શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુની મુરતી જેને તમે સાક્ષાત ભગવાન માનો છો તેને પારણામાં પોઢાડો છો. અને ને પ્રભુને હીચોળો છો, છતાં યુક્તિથી બોલવા જાઓ એજ તમો અન્યાયી છો.

સાક્ષાત શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુ તેમની કદમ લીલા કરી બતાવો છો ને એમ કહો છો કે જમુનાજીમાં ગોપીકાઓ નર નાહાતી હતી. શું આ વાત સાચી છે ? ના ના સ્ત્રી માત્ર પોતાના ધરમાંજ નર નાહાતી નથી. તો શું તે ગોપીયો જમુનાજીના ઘાટ ઉપર હજારો માણસ જાય આવે તેવે ઠેકાણે નર નાહાતી હશે ? ના ના નર નાહાતી હતી તે વાત ખોટી છે. ગોપીકાઓ જમુનાજીના ઘાટ ઉપર નાહાતી હતી, તેમનાં વસ્ત્રો લેઈ શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુ કદમના વૃક્ષ ઉપર ચઢી ગયા હતા તે બધી વાત ખરી છે. પણ ગોપીકાઓ નાચ્યા પછી પહેરવાને

સાર કોરાં વસ્ત્રો લાવેલી તે જમુનાજીના ત્રટ ઉપર મુઠી પલાળવાનાં પહેરેલાં વસ્ત્રો સહીત જમુનાજીમાં નાહાવા પડેલી અને જે કોરાં વસ્ત્રો ત્રટ ઉપર મુકેલાં તે લઈને કૃષ્ણ પ્રભુ કદમ ઉપર ચઢી ગયેલા. તે પછી ગોપીઓ નાહીને નીકળવાના સમયમાં કીનારે મુકેલાં પોતાનાં વસ્ત્રો સામી દ્રષ્ટિ કરી ત્યારે વસ્ત્રો લેઈ કદમ ઉપર ચઢી ગયેલા શ્રીકૃષ્ણને દીકરા તેથી તે ગોપીકાઓ ચિન્તાતુર થઈને ટાઢથી ધ્રુજતી ધ્રુજતી બે હાથ જોડી શ્રી કૃષ્ણ કને પોતાના વસ્ત્રો માગતી હતી. એ રીતે બનેલું તેને બદલે અજ્ઞાની વિદ્વાનોએ ને અજ્ઞાની આચાર્યોએ અજ્ઞાનતાથી અને વિભળ વૃત્તિથી નમ્ર વાત ઉભી કરી, તેવી વાત સાંભળીને ચીતારાઓએ નમ્ર ચીત્રો ચીતર્યા. એ રીતે ધર્મમાં ધરમેળ ધાલ્યું છે. તે ઉપરથી કોઈ ડાહ્યા કવિએ એક દોહરો લખ્યો છે તે નીચે પ્રમાણે.

કવિ ચિતારો પારધી, વળી વિશેષે ભાટ;

એટલા નર્ક સધારીયા, યમ દેખાડે વાટ.

અર્થ અજ્ઞાનથી જે કવિ કથન કરે, તેમ કાને સાંભળાને અજ્ઞાનથી ચીતારો ચીત્ર ચીતરે, અને પારધી જીવ હિંસા કરે એટલા નર્ક ગયા છે. ને નર્કે જવાની વાટ એટલે રસ્તો યમ કીંકરે બતાવ્યો છે. માટે હે ધર્માંસ્તિક બંધુઓ અજ્ઞાનીઓતું કહેલું લખેલું વાંચેલું ને સાંભળેલું સત્ય માને છે તે કેવળ અજ્ઞાન છે. તેવા અજ્ઞાની જીવા ગમે તેટલી ભગતી કરે પણ જ્ઞાન વિના કોઈ કાળે કલ્યાણ થતું નથી તેમ થવાતું નથી. તેથી શ્રી કૃષ્ણ પ્રભુએ ગીતાજીના ચોથા અધ્યાયના તેતરીસમા શ્લોકથી માંડીને બેતાળીસમા શ્લોક સુધી જ્ઞાનને માટે અરબ્જુનને ઉપદેશ કરેલો છે. અને જ્ઞાન વિના જે જે ધર્મ કર્મ કરેા છો તે તમામ અવળાં જ થાય છે ને અવળજ બોલાય છે. માટે જ્ઞાનીજનની સાથે સતસંગ કરી જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરો.

જ્ઞાન વિના નામી ભગતતું કોઈ કાળે કલ્યાણ થતુંજ નથી નથી ને નથી.

સંવત ૧૯૭૬ ના આસો સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૩૧ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ કહ્યું છે કે જ્ઞાન વિના કોઈ કાળે કલ્યાણ થવાતું નથી નથી ને નથી.

છતાં હાલના જુદાં ભગ્નો પોતાના સુખને માટે વિશ્વાસ બેસાડના અને ગરીબોતું દ્રવ્ય હરવા ધનવાન લોકો અજ્ઞાની ઢોંગીઓને મહાત્મા બનાવી તેની સંવામાં રહી પોતાતું ભગતપણુ જગતને દેખાડે છે, ને અજ્ઞાની ઢોંગી બનાવટી મહાત્માનો મહીમા વધારે છે, એટલે બનાવટી મહાત્મા ઢોંગી ભગ્નોના મહીમા વધારે છે. ને એમ કહે કે રલાણા શેડ બહુજ ધમિષ્ટ અને દયાળુ છે, અને ધર્મચુસ્ત ને પ્રમાણીક બહુજ સારા છે.

એ રીતે ઢોંગી મહાત્મા એવાં એવાં વખાણુ કરીને શેઠનો વિશ્વાસ બીજા સાધારણુ સ્થિતીના ને ગરીબ સ્થિતિના લોકોને બેસાડે છે એટલે સાધારણુ સ્થિતિના ને ગરીબ સ્થિતિના લોકો તે શેઠને ત્યા પોતાનાં નાણાં જરૂરે કરાવે છે. વળી ધણકા તે તે શેઠને ત્રસ્ટી કરે છે. પછી તે શેડ ગરીબોને ગ્રાળને પાણી નવરાવે છે. ને ત્રસ્ટી બનીને મીલકતના વારસોને પુરણુ કદી પાડે છે ને જેતું હોય તેતું હોઈઆં કરે છે, એ રીતે હાલના ધનવાન

લોકો ધર્મને નામે ધન મેળવી ઘોડાગાડીથી બગીચો ને મોટરો દોડાવે છે. વળી ગરીબ લોકોની બુદ્ધિ પણ ગરીબ હોય છે. તેથી તે ગરીબો એમ બોલે છે કે, શ્લાઘા માહાત્માને ત્યાં શ્લાઘા શેઠ, બધા જાય છે. માટે તે માહાત્મામાં કાંઈ દૈવત હશે ત્યારે એવા એવા શેઠીયા ત્યાં જતા હશે. એવા વિચાર કરીને ત્યાં ગરીબ લોકો ગરદન મરાય છે. તેમ તેમના બનાવેલા માહાત્મા પણ પોતાની પાસે પ્રાપ્ત થએલું ધન તે શેઠીયાને ત્યાં જ જમાવે છે, પછી દાવ આવે તે વખત માહાત્માનું જમાવેલું ધન તે પણ શેઠીયાજ જમાવે છે એ રીતે આ કળીયુગના પ્રવાહે ધર્મનાં ધર્મિગો કિર્તી કરી ધર્મના નામથી ધનમાં ધનનો વધારો કરે છે.

હાલના બનાવટી અજ્ઞાની માહાત્માઓ, જ્ઞાનનો છુટકો પણ જાણતા નથી. જો કોઈ તે માહાત્માને ઈશ્વર સંબંધી કે ધર્મ સંબંધી કાંઈ પ્રશ્ન પુછે તો તે માહાત્મા તથા ધુતારા ધનવાન એમ બોલે છે કે બાઈ અમે તો કાંઈ જ સમજતા નથી ને તમારાં પ્રશ્નો અમારે સાંભળવાં નથી, અમારે તો પ્રભુના નામની ભક્તિ કરવી છે. એમ કહીને લોકોને એવો આભાસ પાડે છે કે આ પ્રશ્નના પુછનાર આપણા માહાત્માના ઉપર અદેખાઈ કરી પુછવા આવ્યા છે. આ કેટલું બધું કપટ છે ?

અજ્ઞાની માહાત્માની યુક્તિનું દ્રશ્યંત.

જંગલમાં એક વાઘ છ સાત દિવસનો ભુખ્યો હતો. તેને બહુ મળ્યું નહોતું, એવામાં એક જાડ ઉપર એક વાંદરો દોડ્યો, તે જોઈ વાઘે વિચાર કર્યો કે વાંદરો જાડપર છે. તે કેવી રીતે મારે હાથ આવે. એમ ધારતાં ધારતાં વિચાર આવ્યો કે આ જંગલ અંધ-અંધાળું છે. તેથી ધર્મને નામે સરવે જીવ ધુતાય છે, માટે ધર્મના ચાળો કડું તો વાંદરો જાડપરથી નીચે ઉતરી મને પગે લાગવા આવે, એમ સમજી વાઘ ધીમે ધીમે વાંદરો બેઠો છે. તે જાડની નીચે સરોવર હતું તેમાં નાહાવા ચાલ્યો, તે એવી રીતે કે વાઘને જ્યાં જ્યાં પગ મુક્યો હોય ત્યાં ત્યાં પહેલી ટુંક મારીને કાઢીયોને હરાડી મુકે તે પછી તે જંગલ ઉપર પગ મુકે, એ રીતે વાઘને જતાં જાયો, તે જોઈને વાંદરે વિચાર કર્યો કે અહો આ નીચે થઈને જાય છે તે વાઘની જાતી છે. એ જાત જીવ હોંસાનો કરનારો હોય છે. છતાં કાઢી પણ ના મરે માટે પગ દે છે ત્યાં ટુંક મારી કાઢીયોને હરાડી મુકે છે, કેમકે પગ નીચે કાઢીયો ચગદાય નહીં એમ સમજીને ટુંક મારી કાઢીયોને હરાડી મુકીને પગ મુકે છે. અહો એવા પણ ભગત જંગલમાં પડ્યા છે. એવો વિચાર પેલો વાંદરો કરે છે એટલામાં તે વાઘ સરોવર ઉપર જઈ સરોવરમાં પડી નાહ્યો અને સુર્યના સનમુખ ઉભો રહી પોતાનું કાંકું નીચું વાળી વાળીને સુર્યને એકસોને આઠ નમસ્કાર કર્યા, પછી પાછો પૃથ્વી ઉપર ડુંકો ડુંકીને પગ દેતો દેતો પાછો વળ્યો. એવા એના ધાર્મિક અને અહિંસક ચારીત્ર જોઈ વાંદરાને પુરણ અંદા બેઠી ને વાંદરાએ વિચાર કર્યો કે આહો આવા ભગતજનને ચરણે લાગ્યા હોય એવો તો જરૂર આપણું કલ્યાણ થાય, એમ ઉપરના ડોળ દેખીને વાંદરો જાડની નીચે ઉતરી વાઘના મોઢા આગળ આવી પોતે નમસ્કાર કર્યા. એટલે વાઘે તરતજ કાંકી પકડી.

એ રીતે હાલના કપટી ને બનાવટી માહાત્માઓ તથા તેમને મદદ કરનારા ગરીબો ને મહંસો જંગલને ધર્મ જંગલમાં બીટી ધનનો વધારો કરે છે. વળી હાલના બનાવટી માહા-

તમાઓ પેલા કપડી વાઘની પેઠે કેહેડાથી વાંકા વળી બે હાથ જોડી ધીમે ધીમે ચાલે તેમ ધીમે ધીમે બોલે ને નમ્રતા દેખાડે એટલે અજ્ઞાની મનુષ્યો એટલેજ સાર લે છે કે અહો કેટલી બધી નમ્રતા છે, એમ સમજે છે. પણ નમ્યા નમ્યામાં ફેર છે તે અજ્ઞાની માણસો બધાં જ કે સમજતા નથી. તે વિષે એક દોહરો છે.

નમે નમે મેં ફેર હે, નહી નમે નાદાન;

દગા ખોર દોરા નમે, ચિત્તા ચોર કમાન.

એ રીતે કપડી ને બનાવટી માહાત્માઓ નમ્રતા બતાવી આ જગતને ધુતી ખાય છે અને તેવાને હાલના પ્રપંચી અદરથો મદદ આપે છે. કેમકે આ જગતનો ધારો છે કે ચોરની જોડે ચોરને બનાવ આવે. ગુણુકા સાથે ગુણુકાને બનાવ આવે. વ્યસની સાથે વ્યસનીને બનાવ આવે. એ રીતે પ્રપંચીની સાથે પ્રપંચી સેવકોને અને પ્રપંચી સંતને બનાવ આવે છે.

એ પ્રકારે આ જગતમાં હાલ ચાલી રહ્યું છે મારે ચેતતા રહો.

સંવત ૧૯૭૭ ના કાર્તિક સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૩૨ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ કહ્યું છે કે હાલ કળયુગના પ્રવાહે ધર્મના ઢાંગી મહાત્માઓની સાથે ઢાંગી બગ્ગોને બનાવ આવે છે. તે વિશે કાંઈ શંકા કરવા જરૂં નથી.

દેખાય છે કે હાથી ઘોડા ને બગીચોના ખેસવાવાળા ધર્મ ગુરૂઓના સેવકો હાથી ઘોડાને બગીચો વાળાજ હશે. તેમ ગાંજ ખોરીયા સાધુઓના સેવકો ગાંજ ખોરીયાજ હશે. તેમજ વામ મારગી એટલે દારૂડીયાના વામ મારગી સેવકો દારૂડીયાજ હશે. એ રીતે ધર્મોમાં ધણોજ વિકાર ઉત્પન્ન થયો છે. અને તેવો વિકાર ઉત્પન્ન થવાથી, જગત નિયંતાનો જગત ઉપર કટાક્ષ થવા લાગ્યો છે. અને કટાક્ષથીજ જળવૃષ્ટી સારી થતી નથી. તેમ રોગ દોગ દીવસે દીવસે નવા ઉત્પન્ન થતા જાય છે. ને ઘેર ઘેર વ્હાલામા જ્ઞેર તેમ જ્યાંને ત્યાં દેશ ને ક્લેશ ચાલ્યા કરે છે તેમ ગરીબ કે અદરથ કોઈ પણ પૂર્ણ રીતે ખુશી ખુશાલીમાં નથી નથી ને નથી.

તેનું કારણ એજ છે કે ધર્મોમાંથી જ્ઞાનને ધ્યાન નાશ પામ્યું છે. ને ફક્ત જ્ઞાન ઉદ્ધોગનું ને ધ્યાન ધનનું. આ ભુલ ધર્માચાર્યોની છે કેમકે ધર્માચાર્યોએ પોતાના અંગીકૃત બગ્ગોને રાત દિવસ નિતીનો વૈરાગ્યનો ને શાન્તીનોજ ઉપદેશ કરવો. પણ ધધા ધારીનો વિષય તો તેમની સાથે કાઢવોજ નહી. કદી અણુધાર્યો નીકળે તો તે ટુંકામાં પતાવિ નાખવો એજ ધર્મના આચાર્યનું કર્તવ્ય છે. છતાં ધર્મના વિશ્વયની વાતો સુદી દેખને ધનની ને ધધાનીજ વાતો કાઢે છે. તેથી દીવસે દીવસે ધર્મ કર્મનો નાશ થતો જાય છે. અને તે નાશ થવાથી જગતના જીવો દુખને પામે છે. તેમ ધર્મ ઉપરથી જગતના જીવોની શ્રદ્ધા ઉઠી જાય છે. જેમ હાલમાં બ્રાહ્મણોએ યજ્ઞો કરાવવાની યુક્તિ કાઢી છે. તેમાં એવી ચતુરાઈ થાય છે કે યજ્ઞને મારે જો દ્રવ્ય ઉત્પન્ન કરે છે તેમાંથી અહધો અહધ

ખરચે છે ને અડધુ પોતે લે છે. એ રીતે કેટલાક કપટના મજો થાય છે. તેને ભોળા લોકો સમજતા નથી.

વળી ધર્મને નામે કપટ થાય છે તેમાં એવી યુક્તિ છે કે નાહતાં નાહાતા પેશાબ કરે તે પાણી ભેગો પેશાબ જાય તેને કાઢી જાયતા નથી તેમજ હાલના ઘણા ધર્માચાર્યો ધર્મને નામે ધન મેળવે છે. તેમા ખીચારા ભોળા લોકો ઝપડાઈ જાય છે. માટે હું ધર્માચાર્યો જગતના ભોળા ભક્તોને ધર્મજનનમાં પકડવાના સુઝી દો, તો આ જગત સુખી થાય. તમોને લોકો પોતાની શક્તી પ્રમાણે જે આપે તે લેઈને સંતોશ રહો. અને તેવા સંતોશથીજ હૃદય તમારું ભલું કરશે.

જુઓ ગોરખે એક દોહરો કહ્યો છે.

સ્નેહ આયાસો દુધ બરોબર, માંમ લીયાસો પાની;

ખેંચ લીયાસો રગદ બરોબર, ગોરખ બોલત બાની.

આ ઉપરથી સરવે ધર્માચાર્યોએ એવી રીતી રાખવી જેમણે કે જે ભગત પોતાની ખુશીથી પ્રેમ વડે જે આપે તે સુખરૂપે લેવું, પણ માગીને લેવું નહી.

કદી માગીને લેવા જેવું કાંઈ હોય તો તે જુજ પદારથ માગી લેવું, પણ ભગતજનને જે વસ્તુ વિના જરા પણ હરકત ન આવે તેવું માગવું. ને તે વસ્તુ તેને આપતા તેવું મન દુખાય તેવું માગવું નહી તેમ તેવું લેવું નહો. ત્રીજું ખેંચી તાણીને કે યુક્તી યા પ્રપંચ કરીને લેવું નહી. છતા જે ધર્માચાર્ય માગીને કે ખેંચીને યુક્તિ વડે કે પ્રપંચ વડે લે છે તે રોમ રોમ નર્કના અધીકારી થાય છે. અને તેવું લીધેલું તે ધર્માચાર્યની સાથે જવું નથી. ને તેથી સદા દુખની નીવરતીને અખંડ સુખની પ્રાપ્તિ થતી નથી અને ઉલટું પોતે પાપ બાધીને સાથે લેઈ જાય છે. માટે ધર્માચાર્યો ભગતોને લુટવાની કામા રાખો ને સરવે ઉપર દયા રાખી તેવું તેને ભોગવવા દો અને તેમાંથી તમો તમારા નીરવાહ પુરતું ક્યો તો તેમા તમને પાપ લાગશે નહી.

પોતાને જેમણે ગાદીને ઘોડો.

શેવકને નથી રહેવા દેવો જોડો.

એવા નીરદય થશે. તો નરકે જશે માટે કહીએ છીએ કે સંતોશ ને શાન્તી રાખો.

એવાં વ્યાસજીનાં વચન સામળી એક ધર્માચાર્ય કેહેવાતા માહાત્મા બોલ્યા, કે હું વ્યાસજી માહારાજ આ જગતમા સનાતન એટલે અનાદીનો ધર્મ કીયો હશે. જુઓ કે વૈષ્ણવિ સંપ્રદાયવાળા એમ કહે છે કે સનાતન ધર્મ અમારો છે. કેમકે સત્વગુણી વધકુંડે. વાશી વિષ્ણુદેવ અનાદીના છે તેથી તે સંપ્રદાય સનાતન છે. તેમ શીવ સંપ્રદાયના આચાર્યો એમ કહે છે કે શીવ અજનનમાના લોક છે માટે શીવ સંપ્રદાય સનાતન છે એટલે તે અનાદીનો છે. તેમજ શક્તી ધર્મવાળા કહે છે કે આદ્ય શક્તી છે ને શક્તીથી શીવ, વિષ્ણુ ને બ્રહ્મા ઉત્પન્ન થયા છે. માટે તે આદ્ય શક્તીનો સંપ્રદાય અનાદીનો છે. તેથી તે ધર્મ સનાતન છે. એજ રીતે સર્વ ધર્મવાળા પોત પોતાના ધર્મને સનાતન કહે છે. તેમ તમે કાહો છો કે અમારો મોક્ષ મારગી ધર્મ છે તેજ અનાદીનો છે. ને તેજ સનાતન છે. આ બધી વાતમાં કંઈ વાત સાચી હશે. એવો પ્રશ્ન મહાત્માએ કર્યો. એટલે વ્યાસજી તેનો ઉત્તર કરે છે.

સંવત ૧૯૭૭ ના માગશર સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૩૩ મી.

મયા માસની બતરીસમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ કહ્યું છે કે સનાતન ધર્મ કાયો છે. એવો કોઈના પ્રશ્ન થયો છે. તેનો ઉત્તર સાંભળો, ન્યાયથી જુઓ, પક્ષપાતથી જોશો તો નર્કના અધીકારી થશો.

જુઓ ભાઈ જે આઘ નારાયણ જેને માયા વ્યશીલ બ્રહ્મ કહીએ છીએ તે આઘ નારાયણની ઇચ્છાથી પ્રથમ ઇચ્છા શક્તી ઉત્પન્ન થઈ. તે ઇચ્છા શક્તી મુળ માયા. તે માયા ત્રીગુણી હતી. તેના ત્રણ ગુણથી ત્રણ દેવો ઉત્પન્ન થયા. તમો ગુણના શીવ, સત્વ ગુણના વિષ્ણુ તે રજોગુણના બ્રહ્મા. એ રીતે ત્રણ ગુણના ત્રણ દેવો એટલે ઇશ્વરો પ્રગટ થયા. તે પછી સૃષ્ટી થઈ ત્યારે સૃષ્ટીના કોઈ જીવે આઘ નારાયણનું ધ્યાન કરવા માંડ્યું, ને કોઈએ શક્તીનું ધ્યાન કરવા માંડ્યું ને કોઈએ શીવનું ને કોઈએ વિષ્ણુનું ધ્યાન કરવા માંડ્યું. પણ આઘ નારાયણ કોનું ધ્યાન કરતા? તેમ શક્તી તથા શીવજી તપ કરતા તે કોનું તપ કરતા હતા? તેમ વિષ્ણુ દેવતા તથા બ્રહ્મા તે સર્વ સેવા પુણ ને જપ તપ કે ધ્યાન કરતા હતા? તે કોનું કરતા હતા? તેજ પેહેલું વિચારવાનું છે? તેમ સત્ય યુગમાં રામા અવતાર કે કૃષ્ણાવતાર નાહોતો તેવારે સત્યયુગના માણસો કોનું ધ્યાન ધરતા હતા. જે તેવારે જપ તપ ને ધ્યાન થતું ના હોય તો તે સત્યયુગ કેહેવાય નહી, તેમ સત્યયુગના સત્યવાદી લોક કેહેવાય નહી. માટે ને જપ તપને ધર્મ કર્મ ધ્યાન કરતા હતાજ.

તેમ ત્રેતામા રામા અવતારને દ્વાપરમા કૃષ્ણાવતાર થયો. તેવારે કેટલાક લોકે તેમનું ધ્યાન કરવા માંડ્યું. પણ રામ કૃષ્ણ ને માહાદેવ જે જપ તપ ધ્યાન કરતા હતા ને કોનું કરતા હતા. તેનો ઝીણી બુદ્ધી વડે વિચાર કરો.

જુઓ સત્યયુગના તથા ત્રેતાયુગના તથા દ્વાપરયુગના કોઈપણ જીવને લક્ષ ચોરાશી બહાલી હતી?

નાના નજ હોય. તેમ હાલ કળયુગના જીવોને પુછી જુઓ કે ભાઈ તમારે લક્ષ ચોરાશીમા પડવાની ઇચ્છા છે કે મોક્ષની ઇચ્છા છે? એ પ્રમાણે પુછીશો તો કોઈ એમ નહી કહે કે અમને લક્ષ ચોરાશીમા પડવાની ઇચ્છા છે. એ તો સરવે એમજ કહેશે કે મોક્ષની ઇચ્છા છે. જુઓ ભાઈ કળયુગના જીવને મોક્ષની ઇચ્છા થાય છે તો સત્યયુગ ત્રેતાયુગને દ્વાપરયુગના જીવોને મોક્ષની ઇચ્છા કેમ નહી હોય? હોયજ. આ ઉપરથી એમ સીદ્ધ થાય છે કે અનાદીથી સર્વ જીવોને મોક્ષજ બહાલો છે. ને મોક્ષનીજ ઇચ્છા સરવે રાખતા ને હાલ પણ રાખે છે. તેથી એમ સીદ્ધ થયું કે મોક્ષ મારગ અનાદીનો છે. મોક્ષપદ અનાદીનું છે તો મોક્ષ મારગ પણ અનાદીનો હોવો જોઈએ.

આ ઉપરથી એમ સીદ્ધ થયું કે મોક્ષમારગ અનાદીનો છે. એટલે સનાતન છે. છતાં અજ્ઞાનથી દેશીયો તે મારગને નવીન કહે છે. કારણ કે તેને મોક્ષપદનું જ્ઞાન નથી તેમ મોક્ષનું ધ્યાન નથી. કેમકે જ્ઞાન વિના ધ્યાન હોતું નથી. મોક્ષના મારગનું જ્ઞાન નથી તો મોક્ષ વસ્તુનું જ્ઞાન આંધીજ હોય? નજ હોય. મોક્ષપદ જ્ઞાને કહેવાય તેજ જાણતા નથી. મોક્ષપદ છે. તે સદા દુઃખની નીવરતીને અખંડ સુખની પ્રાપ્તિ એવું મોક્ષપદ છે. તેનો જોને અતુલવ થયો હોય તેજ તેને જાણે છે. તે વિના બીજો જાણતો નથી. જે બીજો જાણતો હોય તો મોક્ષમારગને નવિન કહેજ નહી. જે વીજે પોળીયા છેક વધકુંડ ગએલા તે પણ

પાછા અવનીમા આવ્યા છે. પણ મોક્ષપદ પામેલો કોઈ પાછો આવ્યો એવો કોઈપણ દાખલો નથી. જુદાસુ કહે છે-હે માહારાજ મોક્ષમારગ અનાદીનો ચારે યુગથી છે તો આ કળીયુગનાં આશરે પાંચ હજારને સાતશો વર્ષ ગયાં હશે. ત્યાં સુધી કોઈએ કેમ પ્રસીદ્ધ કર્યો નહીં. બ્યાસજી કહે છે-જો બાહ્ય દ્વાપર ઉત્તરતાં ને કળીયુગ ખેસતાં શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુએ ઉધવજીને કહ્યું છે કે હે ઉધવ આ કળીયુગ ખેડો તેથી હવે સત્પુરુષોએ આ અવનીમાં રહેવું હીક નથી. માટે તમે વિદુરજીને તથા મૈત્રી રૂશીને તથા સારાસારા જ્ઞાનવાન ભગ્નોને કહેજો કે હવે આ કળીયુગમાં રહેવું હીક નથી એવું શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુએ કાઢાવ્યું છે, એમ કહી તમે મૈત્રીરૂશી પાસે કે ગાંધી રૂશી પાસે જ્ઞાન લઈ ધ્યાનીષ્ટ થઈ જજો. વળી માહારા પ્રીય ભગ્નો જે પાન્ડવ તેમને પણ મેં હીમાળે જવાની આગના કરી છે તેમજ ધણા ભગ્નોને મેં કહ્યું છે. એમ કહી પોતે ભૌતીક દેહ સુક્યો તે પછી કેટલાક જ્ઞાની ને કેટલાક ધ્યાની અરન્યમાં જતા રહ્યા. એટલે જ્ઞાન ચરચા જગતમાં બંધ પડી. ને કેટલાક જ્ઞાની પુરૂશે રહ્યા હતા. તેમણે જ્ઞાન, ચરચા ચલાવવાની બંધ કરી. કળીયુગ ખેસતામાં જ કળીયુગની હવા ધણાક જીવોને લાગી ગઈ તેથી જ્ઞાન ચરચા ચલાવનારા પુરૂશે જે જ્ઞાન ચરચા ચલાવી નહીં. તેથી જ્ઞાંતા પુરૂશે રહ્યા નહીં એટલે કોઈને જ્ઞાન થયું નહીં ને જ્ઞાન નહીં થવાથી જે વસ્તુની ઝોળખાણ થઈ નહીં ને રહી નહીં તેથી મોક્ષમારગ બંધ પડી ગયો હતો પણ મોક્ષ એટલો શબ્દ રહ્યો હતો. તે શબ્દ ઉપરથી ધનું ધ્યાન ધરતાં પ્રેરક પ્રભુજીએ પ્રેરણા કરી જેતું ને ધેતું જ્ઞાન રદ્ય સ્થાનમાં ઉપસ્થીત કર્યું ને તે કરવાથી અને પ્રેરકની આજ્ઞાથી મોક્ષમારગનું જ્ઞાન ધણા જીવોને આપ્યું ને આપીએ છીએ. જેને મોક્ષની પ્રતિષ્ઠા ન હોય તે મોક્ષને મારગે ચઢશે નહીં. અને તેમાં લક્ષ પશ્યદેશો નહીં.

તેમ જેના ધ્યાનથી સદા દુઃખની નીવરતી અને અખંડ સુખની પ્રાપ્તિ ન હોય તેવા ધર્મે કર્મમાં વખત કાઢશે નહીં. જે તેવાં ધર્મે કર્મમાં વખત કાઢશે તો માયાની પણ પ્રાપ્તિ થશે નહીં. એટલે નહીં મળે માયા કે રામજી. એ દુઃખમા બેઠું ખુએરે બેઠું ખુએ. માટે મોક્ષમારગના વિરોધી આ ધર્મની ધાંખના સુધી દેહ ધધાની ધાંખના કરજો.

એટલે ધધામા લક્ષ રાખજો ને ધધામાં લક્ષ રાખવાથી લક્ષમીની પ્રાપ્તિ થશે. ને લક્ષમી પ્રાપ્ત થવાથી લોભ લાલચને લુપ્ત્યાઈની પ્રત્તિ થશે. અને તે પ્રત્તિ થવાથી જુહ, જુહતી, ઝેર, ઝેર, ક્લેશ, ચોટાઈ, છળ કપટ, ક્રીડા, પ્રપંચ, નારદ્યતા વિગેરેનાં પાપ કર્મોની પુષ્કળ પ્રાપ્તિ થશે ને તે પ્રાપ્ત થવાથી કરેલાં કર્મના લાભ મળશે.

૫૬.

વેચશું ભગતીનાં નાણાં. એ રાગ.

શટયા શટયા બહુ ફરીએરે, લક્ષમીથી, શટયા શટયા. ૭૬.

હમતા મમતાને હંકાર ઉપજે, મોટમનાં વેણુ ઝોચરીયે;

રળવાતું રટણ રાતદીન ચાલે, આ કર્યુંને આ કરીયેરે. ૯૦ ૧

નીરધન કને ચૈયે કુલીને દાળકો, વાત કોની કાને ન ધરીયે;

સંત પુરૂષને જાણીયે બીખારી, જ્ઞાન ગમ પેટમાં ન ભરીયેરે. ૯૦ ૨

ધરમ કરમના કાને પડે જાણદો, પણ તેને ના અનુસરીયે;

જીવટ હેતું હૈ મુઝી દેહને, આવ્યા એવા સંચરીયેરે. ૯૦ ૩

ખીજી જનમમાં પણ એનું એ, કોઈ ઠેકાણે ન ઠરીયે;

બાસ વલ્લભ વદે વિચારો વિરલા, ક્યાં લગી આનું આ કરીયેરે. લઁ ૪

માટે હે મનુશભાઈ લક્ષ્મીની લાલસા ઓછી કરીને સદા દુઃખની નીવરતીને અખંડ સુખની પ્રાપ્તિવાળુ પદ સોધા. સંવત ૧૯૭૭ ના પોસ સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૩૪ મી.

ગયા માસની ત્રીસમી ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ કહ્યું છે કે જેને જેવી ઇચ્છા હશે તે જેવી ઇચ્છાનો અભ્યાસ હશે તેને તેવુંજ ફળ મળશે.

હે ધર્મ બંધુઓ હવે સાવચેત રહો, કેમકે કળીયુગ ઘુંટણીએ એટલે દીવણીએ ચાલતાં શીખ્યો છે. કળીયુગનો આયુષ્ય ચારલાખ ને બત્રીસહજાર વર્ષનો છે. તેમાં તે હાલ પાંચહજારને સાતસા વર્ષનો થવા આવ્યો છે પ્રથમ માંચીમાં પડ્યો પડ્યો ગળયુથી પીતો હતો એટલામાંજ જગતના જીવોની યુદ્ધી બ્રષ્ટ કરી હતી. તો હવે તે કળીયુગ દીવણીએ ચાલતો થયો છે. ને ઉભા થવાની તૈયારી કરવા માંડી છે. તે ઉભો ચાલવા માંડશે એટલે જગતના અજ્ઞાનના ભરેલા જીવોની યુદ્ધીમાં એવો અસર કરશે કે વરણાશ્રમના પર્મનું ધરભોગ ધાલશે. તે કેવું કે આભડછેટ અને વટાળ એ બેઉ સ્થિતિનો પ્રથમ પસારો કરશે તે પસારો બરાબર થયા પછી ભાઈ બહેનનાં લગ્નો કરાવવાની યુદ્ધી આપશે. તે પછી કુતરાં બીલાડાં ને ગધેડાના જેવો વ્યભીચાર ધર્મ પસારશે. તે પછી કુતરી લુપ્ત થાય ત્યારે ભોટીલાને ખાય એવી રીતે મનુષ્યનું માંડસ ખાવાનો પસારો કરશે. એ વીગેરે મહાન પાપોનાં કર્મ અને અધર્મ ઉત્પન્ન કરશે.

૧. જુઓ હાલ આભડછેટ ન પાળવી એવી કળયુગની ચળવળ ચાલી રહી છે, તે ચળવળનો અસર કેટલાકને લાગ્યો છે તે એવું કહે છે કે આભડછેટનું શું ચાહું પડે છે ? કે ડાલો પડે છે ? એ થાય છે શું ?

વળી કળયુગ કહે છે જુઓ ભાઈ ઇશ્વરના કરેલા મનુષ્યમાં અંતજ વર્ણ છે. તેમ ઇશ્વરના કરેલા આપણે પણ છીએ; એવું ખરી રીતે જોતાં આપણ એક બાપના દીકરા સમા ભાઈઓ છીએ. છતાં તેની આભડછેટ માનીએ છીએ, વળી બીજી આભડછેટ સ્ત્રીની રજસ્વળાની પાળીએ છીએ તે શું ખરી છે ? જુઓ કે આપણને ચાકુ ધરાળો કે ઠેસ વાગવાથી ર્ધીર એટલે લોહી નીકળવાથી આપણ અભડાતા નથી ને સ્ત્રીને રજસ્વળામાં રક્ત વહેવાથી આભડછેટ ગણીએ છીએ તે શું બ્યાજખી છે ? વળી મહાને અડવાથી અભડાઇએ છીએ તે શું બ્યાજખી છે ?

વળી કળીયુગનો કીંકર કહે છે. અંતજ જાતીને સુસલમાન પારશ્વી ખ્રીસ્તી વીગેરે અડે છે. તે સુસલમાન પારશ્વી ખ્રીસ્તીને આપણે અડીએ છીએ. તેમ અંતજમાંનો કોઈ ખ્રીસ્તી થઇ જાય છે એટલે તેને અડીએ છીએ, તેને તમે આભડછેટ ગણતા નથી. અને આ અંતજો તમારા કેટલાંક કામો કરે છે. તેમ તમારા જેવો ધર્મ પાળે છે છતાં તેના ઉપર તીરસ્કારથી જુઓ છો તે શું ન્યાય છે ?

હવે કળીયુગનો શત્રુ કહે છે. પહેલા અંકના બોધમાં ન્યાયને માટે પ્રયત્નો પુછીએ છીએ તે સાંભળો.

અરે કળીયુગના કીંકર આપના વિચારો પ્રમાણે આપના આપદાદા ચાલતા હતા ? જો તે તમારા વિચાર પ્રમાણે ચાલતા નહોતા, તો તે મુરખ હતા કે ડાહ્યા હતા ? જો તે વડીલો મુર્ખ હતા તો મુર્ખનાં ૧૫ મુર્ખજ હોવાં જોઈએ. કેમકે હીંગોરોને કોઠાં ન થાય, હીંગોરાં કોઠ જવાં દેખાય પણ તે કોઠ નહીં. કદી હીંગોરીને કોઠની કલમ ચઢી હોય તો છધર જાણે.

અરે કળીયુગના કીંકર અમારો સીધાન્ત સાંભળો. અંતજ લોકોની કર્મ ક્રીયા ધણી પવિત્રને અનાદીના ધર્મને અનુસરતી છે. તેથી તેમનાં ધર્મ કર્મ ક્રીયાને ધન્યવાદ આપવો જોઈએ. કેમકે તે લોક તુળશીને મહાદેવને તથા રણછોડરાય વિગેરે દેવોનો આપણા ધર્મ પ્રમાણે ધર્મ માને છે ને પાળે છે, તેથી તેમનાં કર્મ ચાન્ડાળના કહેવાતા નથી. કેમકે જેવાં આપણાં કર્મ છે તેમ જેવો આપણો ધર્મ છે તેવાંજ તેમનાં કર્મ છે. તેમ આપણા જેવોજ તેમનો ધર્મ છે. તેથી અંતજ લોકો આપણા ધર્મબંધુ છે. પણ તે આપણા જાતીબંધુ નથી. તેથી એમનો સ્પર્શ કરવો નહીં એવી મહાન પુરુશોની મનાઈ છે. તે એમના ભલાનેજ માટે છે કેમકે તેઓ ગયે જન્મે ચાન્ડાળના કર્મોં લુલ્લેચુકે અથવા અજ્ઞાનથી ચપ્પ ગયાં હશે તેથી કરીને આ જન્મે જાતિ ચાન્ડાળમા જન્મ પામ્યા છે. પણ આ જન્મમા સારાં કર્મોંને અનુસરે છે. તેથી હવેને જન્મે ઉત્તમ જાતીમાં જન્મ લેશે. ને જેના કર્મ ચાન્ડાળના છે, તેનો હવેનો જન્મ ચાન્ડાળ જાતીમા થશે. ને જે આ જન્મે પોતાનો જાતી ધર્મ જાળવીને બીજાને બ્રહ્મ નહીં કરે તો તેને ઉત્તમ અવતાર પ્રાપ્ત થશે. અને જે પોતાના જાતીધર્મથી પોતા કરતાં ઉત્તમ જાતીને બ્રહ્મ કરશે તો તેનો જન્મ જાતી બ્રહ્મમાં થશે. કેમકે જેવું કરશે તેવું બોગવશે. તેમજ કોઈની જાતી બ્રહ્મ કરવાથી પોતે જાતી બ્રહ્મ થશે.

તે વિશે પ્રશ્ન ? જુઓ અંતજ વર્ણનો કોઈ ભગતજન ધાર્મિક હોય અને તે નાહી ધોઈને દેશશેવા કરતો હોય તેને તેનું છોકરું નાહ્યા ધોયા વિનાનું જન્મને અડે તો તે ભગત તે છોકરાને મારે છે ને એમ કહે છે કે હું નાહી ધોઈને શેવા પુંજ કરવા ગેઠો હતો ને મને આવી છોકરો અડ્યો ને માહારી દેવશેવા અભડાવી. ને મને અડ્યો તેથી માહારે ૪રી નાહાવું પડશે. એ રીતે અંતજ જાતી પોતે બ્રાહ્મજાતને સમજે છે જાણે છે ને માને છે. એ રીતે આપણ આપણાથી ઉત્તમ વર્ણને સ્પર્શ કરીને બ્રહ્મ કરીએ તો આપણે અવતાર પાછાં ૪રીને બ્રહ્મ જાતીમાંજ આવે. બ્રહ્મ જાતીમાં તો શું પણ પોતાની જે જાતી છે તે કરતાં પણ ઉતરતી બ્રહ્મ જાતીમા જન્મ લેવો પડે. માટે હે અંતજ જાતી ધર્મ બંધુઓ તમે સુધ્ધ હીન્દુ છો; કેમકે ઘણા કાળથી તમે હીન્દુનોજ ધર્મ પાળો છો. તેથી તમે અમારા હીન્દુ લોકના ધર્મબંધુઓ છો. તેથી અમને ભગતજનોનાં ઘણા પ્રીય છો. જે પ્રીય ન હોત તો નરસી મેહેતા નાગર બ્રાહ્મણ હતા તે તમારા દેડવાડામા અલગ બેસીને ભગવત ભજન કરતા હતા. માટે તમે અમેને પ્રીય છો ને ધર્મ બંધુ છો. માટે સ્ત્રીજામણ દબ્બે છીએ કે કોઈ ઉત્તમ જાતી સાથે સ્પર્શ વહેવાર કરશો નહીં. જે સ્પર્શ કરી ઉત્તમ જાતીના ધર્મને બ્રહ્મ કરશો તો માહાપાપ લાગશે. ને તે પાપે કરીને હવેનો દેહ માહા બ્રહ્મને ધેર પ્રાપ્ત થશે.

ગયા જનમના પાપે કરીને હાલ અંતજ દેહ પ્રાપ્ત થઇ છે. ને આ જન્મે પાપ વહી કરતા પોતાનો જાતી ધર્મ પાળી આ દેહ પુરો કરશો તો હવેનો જન્મ ઉત્તમ વર્ગમાં

પ્રાપ્ત થશે ને યશો-આ શીખામણ તમારા બલને માટે ધર્મ બંધુ બાણીને દબાવે છીએ. તેમ બાહ્ય ક્ષત્રી વૈર્ય અને સામાન્ય શુદ્ધ બ્રહ્મ બ્રહ્મ કરવા કે કરાવવા મહારો નહીં. સંવત ૧૯૭૭ ના માહા સુદી પુર્ણિમા

ચેતવણી ૩૫ મી.

ગયા માસની ચેતવણીમાં બ્રહ્મબ્રહ્મને માટે છેલ્લા બાગમાં એમ કહ્યું છે કે પોતાના વરણાશ્રમથી કોઇ જીવને બ્રહ્મ કરવા કે કરાવવા ચાહશો નહીં, તેમ કોઇએ બ્રહ્મ થવાને પણ ચાહના રાખવી નહીં. કેમકે પોતાના જાતી ધર્મથી બ્રહ્મ થાય, તેમ કોઇને કરવા ચાહાય તેનો હવેનો જન્મ બ્રહ્મ જાતીમાં જ થવાનો. કેમકે જેવી મતી તેવી ગતી. આ કે-હેવત છે. તે કહેવતો આપણી પરા ભાશામાં વેદની શ્રુતીથી છે એમ સમજવું. ને તે બો-ધરૂપ એટલે શીખામણ રૂપ છે. વેદ ભાશામાં પણ તે વિગે વેદે કહ્યું છે કે, મરણે ચામતી સામતી. અર્થ મતી તેવી ગતી, વળી વાચા ત્યા ખાસા. એટલે જેની જેમાં વાસના લાગી હોય તેનો તેવામાં વાસો થાય. માટે હે ધર્મબંધુઓ! ઉત્તમ વર્ણે પણ રહેવાની ને કનીષ્ઠ વરણે ઉત્તમ વર્ણે થવાની વાચના રાખવી. ઉત્તમ અને આ જન્મે આને આ દેહે ઉત્તમ વર્ણને બ્રહ્મ કરવાથી ઉત્તમ થવાતું નથી. ઉત્તમ કરમો કરવાથી ને ઉત્તમ ધર્મ પાળવાથી ઉત્તમ વરણમાં હવેનો જન્મ પ્રાપ્ત પ્રથમથી જ વરણમાં કૃતિમાં આપણે બળા-ત્કારે ફેરફાર કરવો તે મનુષ્ય કૃતી સમજવી. અને યશો. જુઓ કે ઇશ્વર જન્મ થાય તે ઇશ્વર કૃતી બાણી. માટે હે ધર્મ બંધુઓ ઉત્તમ વરણમાં આને આ દેહે બગી જઈ ઉત્તમ વરણને બ્રહ્મ કરવાની ઇચ્છા રાખશો નહીં. તેમ તેવી પેરવી કરશો નહીં. એટલી અમારી શીખામણ તમારા લાભને માટે છે. છતાં નહીં માનો તો ઇશ્વરના અપરાધી થશો. તેમ ઇશ્વરની આગનાતું ઓલંગન કર્યું એમ કરશો. ને એમ થવાથી આ જન્મે અને આવતા જન્મે દુઃખી થશો, જે તમને ઉચ્ચ વરણ કરવાની ઇચ્છા હોત તો આ અવતાર ઉત્તમ વરણમાં આપત. માટે ધર્મબંધુઓ કોઈ તો તમને પાપમાં નાખવા અવળે મારગે ચલાવે તેમ ચઢશો નહીં.

કદી કહેશો કે કોઈ માહાત્મા પુરૂષ ઉચી કામમાં ચઢાવતા હોય, તેથી ચઢવાની ઇચ્છા રાખીએ તેમાં પાપ હોયજ નહીં.

જવાબ અરે ભાઈ નેવનાં પાણી મોભ ચઢેજ નહીં. છતાં યુક્તિથી અવળું સમજ-વીને અવળે મારગે કોઈ મહાત્મા પુરૂષ તો ચઢાવેજ નહીં. તેમ અવળે મારગે ચઢવાની શીખામણ આપેજ નહીં. હા, કોઈ કળયુગ મહાત્માનું સ્વરૂપ ધારણ કરીને અવળો ભોધ કરે ને અવળા મારગે લાભ ખતાવે, તેથી લલચાઈને એવો લાભ લેવાની લુલ્હિ કરશો નહીં. જુઓ કે શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુએ બગવદ્ગીતાના ત્રીજા અધ્યાયના ૩૫ મા શ્લોકમાં સ્પષ્ટ કહ્યું છે કે પોતાનો જ જાતી ધર્મ છે તે હલકા પણાનો દેખાતો હોય તો પણ તે શ્રેષ્ઠ છે. ને પર-ધર્મ છે તે ગમે તેવો ઉત્તમ દેખાતો હોય પણ તે બચબરેલો જાણવો.

જુઓ ભાઈ ગમે તેવો રૂપી, મુની, માહાત્મા કે સંત સાધુ હોય, પણ તે શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુથી તો કોઈ મોહોટો નથી? છતાં શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુનાં વચનને ઓલંગન કરવું તે માહા પાપ છે. તેમ કુખદાયક છે. હે ધર્મબંધુઓ શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુનાં વચનને અતુસરો, નહીં તો

જરૂર દુખી થશો ને બીજાને દુખી કરશો. કેમકે કળીયુગના માહાત્મા હાલ વર્ણાશ્રમ બોળવા જગતના જીવોને માયાવી લાભ દેખાડી ધર્મ બ્રષ્ટ કરવાના ઉપદેશ કરે છે. આતો લાકડાંસી દેખાડી સોનાની કલ્લી કાઢાડી લે છે. એટલે સ્વધર્મના સાચવનારાને અધર્મમાં લેઈ જાય છે. વળી વિચારે માહાત્મા પુરૂષ હોય તેતો જ્ઞાન વૈરાગ્યને ભગીનોજ ઉપદેશ કરે-માધક વ્યવહારનો ઉપદેશ કરેજ નહીં.

આતો કોઈ કળીયુગે વરણાશ્રમ એક આરે કરવાની ચળવળ ચલાવી છે તેમાં તમે લોકો મોહ પામી ગયા છો. જે સાડ સાડ દેખાડે છે તેજ તમને કૃપ્તિના કુન્ડમાં નાંખે છે આતો કળીઓ કાળો કેહેર કરવા માંડ્યો છે તે સાંભળો.

ભજન પહેલું.

સુરદાશી થેકાનો રાગ.

કયો કળીયે કેહેરરે કયો, કળીએ કેહેરરે; કેહેરરે કેહેરરે કેહેરરે, કયો કળીએ કેહેરરે. ટક.
 કળયુગ આન્યો ઝઘડો મચાવ્યો, ધર્મનું ધાંધલ ઘેરેઘેરે. કયો. ૧
 ભગવત ભક્તીને પુન્ય પુરાણપર, બહુ બ્રાહ્મણો પર ઝેરરે. કયો. ૨
 પ્રતીમા પુજનને કીયા કારજમાં, વરણાશ્રમો પર વેહેરરે. કયો. ૩
 જ્ઞાન વણુ ધ્યાનમાં પુસ્તક પ્રમાણમાં-વલ્લભ અધર્મ ઠેરેઠેરે. કયો. ૪

જુઓ ભાઈઓ આ ઉપરનું ભજન હાલનું કરેનું નથી આ ભજન વેહેલાનું કરેલું છે, ને સંવત ૩૯૬૫-સને ૧૯૦૯ માં વચન વલ્લભ નામના પુસ્તકમાં છપાઈ ગયેલું છે. અને છપાયાથી ૬૫ વર્ષ પહેલાનું રચેલું છે. ને કળીયુગનાં કર્મ કહી બતાવેલાં છે. તે પ્રમાણે હાલ થોડાં એટલે પાંચ સાત વર્ષથી વરણાશ્રમ તોડવાની ચળવળ ચાલી છે. અહો સરવેશ્વર તમોએ મને જે પ્રેરણા કરીને માહારાં વચનો કહાવેલાં તે જ સત્ય થવા બેઠું છે, પણ હે કૃપાનિધી મને આ કળીયુગના સંસારથી ઉઠાવી દ્યો. અથવા તો આ ધર્મ-બ્રહ્મની ચળવળ ખંધ કરાવો.

અરે ધર્મબંધુઓ અત્યારે તો તમને સાડ લાગે છે. પણ પાઞ્ઞથી બહુજ પરતાવો થશે. કળયુગ તો પોતે બ્રહ્મ છે, એવું તમો સર્વ જાણો છો. માટે સમજો, જુઓ આપણા વડીલોનું કેહેવત છે, કે આભડ્યો અભડાવે ને વટલ્યો વટલાવે. એ કેહેવત ધણા કાળથી કળયુગ ઉપર દ્રષ્ટી રાખીને વડીલોએ કહેલું છે. માટે હે ધર્મબંધુઓ હાલ કળયુગના કીંકરો એમ કહેતા હશે કે અભડાયું એટલે શું ? વટલાવું એટલે શું ? એમ આભડછેટને અને વટાણને અજ્ઞાની કળયુગ સમજતો નથી કારણ કે મેલી વસ્તુ મેલને સમજતી નથી. તેમ અધર્મરૂપ કળયુગ અધર્મને સમજતો નથી. વળી જેમ ધુઆડ ફીવસને જાણતો નથી તેમ કળયુગ ધર્મને જાણતો નથી. તેમ જે ધર્મને જાણતા નથી, તે તો અધર્મરૂપેજ થઈ ગયેલા ધર્મને સમજતા નથી. તેમ પોતાના વડીલોના રીતિનિતીને ભુલી ગયા છે. જેમ દારૂ, ભાગ, માંજો વીગેરે નિશાદાર વસ્તુ કોઈના શરીરમાં પડે છે એટલે તે પોતાનું સુખ જ્ઞાન ભાન ભુલી જઈને જેમ નીશા (દારૂ) જેવું બોલાવે બકાવે તેમ બોલે છે ને બકે છે. એ રીતે જેના શરીરમાં કળીયુગ પડ્યો છે તે બ્રહ્મતાના શબ્દો બોલે છે ને બકે છે. તેના અસર ધર્મના અળણ જીવોને થાય છે અને તેણે અસર થવાથી પોતે બ્રહ્મ થઈ બીજાઓને બ્રહ્મ થવાની ઉશ્કેરણી કરે છે. માટે હે ધર્મબંધુઓ જેટલી રીતભાત આપણા વડીલોથી ઉલટી

હોય તે રીતભાત ધર્મથી ઉલટી સમજવી. જે વડીલોથી ઉલટી રીત અંગીકાર કરશે તે વિપ્રીત નીપજશે, માટે યોડામાં સમજી જાને કે વિનાશકાળે વિપ્રીત ખુદી.

સંવત ૧૯૭૭ ના ફાગણ સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૩૬ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ કહ્યું છે. કે વિનાશકાળે વિપ્રીત ખુદી, જ્યારે વિનાશ થવાનો હોય ત્યારે વિપ્રીત ખુદી થાય. પ્રિત ખુદી, કેને કેહેવાય ને વિપ્રીત ખુદી કેને કેહેવાય. પ્રીત ખુદી તે પોત પોતાના જાતી ધર્મ ઉપર પ્રીતી રાખવી. તેનું નામ પ્રીત ખુદી છે. ને પ્રીત ખુદીથી વિનાશખુ ખુદી થવી તેનું નામ વિપ્રીત ખુદી છે. માટે કોઈ વિપ્રીત ખુદી કરશે નહીં તેમ જેનામાં વિપ્રીત ખુદીને પ્રવેશ થયો હોય તેના સંગ કરશે નહીં તેમ તેનું કહ્યું ધ્યાનમાં લેશે નહીં. કેમકે કળીયુગ કુખ્યુદીનો ભરેલો છે. તેથી તે કુસંગી છે. તેથી કુસંગાસંગ દોશે નામ દાષ્ટ ધટાને વિટમણા એવું આપણા વડીલોનું કેહેવત છે. માટે કુસંગી થવું નહીં.

વળી કળયુગે કોઈ મુનશને કપ્પજે કરીને તેને અસ્પર્શી સાથે રાખ્યો હોય અને અસ્પર્શીનું કામ કરાવ્યું હોય, તેથી તે અસ્પર્શી થઈ ગયેલો ઉત્તમ વરણમાં પેશી શકે નહીં તેણે ઉત્તમ વરણ તેને પોતાની વરણમાં પેસવા દે નહીં. તેમ પોતાની સાથે બેસવા દે નહીં. તેથી તેને કળયુગના દીકર થઇને જ જગતમાં વિચરવું પડે. તે માહા મોહોદું દુઃખ ઉત્પન્ન થાય. તેથી તે કળીયુગના દીકર એકલો ને અતડો ફરે તે તેને ગમે નહીં માટે બીજા ભોળા લોકોને ભોળવીને અને કેટલાક નીરધનેને ધનના લાભથી લલચાવીને પોતાના જેવા બ્રહ્મ કરે તેમાં નવાઇ જેવું નથી. કેમકે અભણે અભણે ને વટલે વટલાવે બે વડીલોનું કેહેવત છે તે ખરૂં પડે છે. માટે હે ધર્મ બંધુઓ ચેતતા રહો ને ભરમાવવાથી ભરમાશો નહીં ને બ્રહ્મતાને પામશો નહીં. તેમ અંતજ જાતી ધર્મ બંધુઓ આને આ જાને ઉચ્ચા થવાને સાડ કોઇને જાતી બ્રહ્મ કરશે નહીં. જુઓ ભાઇ કળીયુગ કોઇને તરવા દે નહીં, કેમકે એના રાજમાં એની રૈયતને તરી જવા દે. એટલે કોઇને સત્કર્મ કરીને સ્વર્ગની પ્રાપ્તિ થવા દે. અથવા સદ્ગતી કરીને ધર્મચક્રોની પ્રાપ્તિ થવા દે. અથવા સત્સંગે કરીને મોક્ષની પ્રાપ્તિ થવા દે તો કળયુગની રધયત ઝાઝી થઇ જાય. માટે કોઇ જીવને સદ્ધુદિ આવવા દેજ નહીં. અને કુખ્યુદી આપે તો તે જીવ કુખ્યુદીને લીધે કુર્મ કરે એટલે તે તરે જ નહીં, ને આ લોકમાં ને આ લોકમાંજ લક્ષ્યોરાશી દેહો ધારણ કરે. એટલે એની રહીઅતનો વધારો ગણાય તેથી તે કુખ્યુદિ આપે છે. ને કુખ્યુદિવાળા કરવા સાડ વિપ્રીત બોધ દે છે. તે કુબોધથી કુખ્યુદી આવે છે. ને કુખ્યુદી આવવવાથી કુમારજે ચાલે છે. ને કુમારજે ચાલવાથી ધર્મહીન બની અધર્મરૂપ બ્રહ્મા બ્રહ્મ અને ન કરવાનાં કર્મ આપણુ મુળ રીવાજથી ઉલટા રીવાજે ઉભા કરે છે. તેવા નવા રીવાજે ઉભા કરીને જીવ માત્રની અધોગતી કરાવે છે. જે દેવકીજીનો એક મર્બ હણવાનો કંસાસુરે નિશ્ચે કર્યો હતો છતાં કંસાસુરનું ઝટપટ જીવું કરાવવા નારદજીએ આવી કંસાસુરને એમ સમજાવ્યો કે દેવકીજીનો આડમો ગર્ભ તાહારો નાશ કરશે. એવી આકાશ વાણી થઇ છે એ વાત ખરી છે. પણ તું કાયા ગર્ભને આડમો ગણીશ. જે આઠ ઠાંકરા મુકીને અને તું આડમો ઠાંકરકો મણી

દેખાડ. એવાં નારદજીનાં વચન સાંભળી કંસાસુરે આઠ કાંકરા ગોળાકારે કુંડાળુ કરીને સુકયા પછી નારદજીએ કહ્યું હવે મને આઠમો કાંકરો ગણી બતાવ-એટલે કંસાસુરે ન્યાંથી ગણીને આઠમો કાંકરો બતાવ્યો એટલે પછી નારદજીએ કહ્યું હવે આ કાંકરાથી ગણી બતાવ. એમ કહી બીજા કાંકરાથી ગણ્યાબ્યાં એટલે ગણતરીમાં આઠમો કાંકરો બીજો થયો. એટલે નારદે કહ્યું ભાષા ન્યાંથી ગણીએ ત્યાંથી બધાએ કાંકરા આઠમા આવે, માટે સમજવું હોય તો સમજી જા. એમ કહી નારદજી જતા રહ્યા એટલે કંસાસુરે વિચાર કર્યો કે નારદજીનું કહેવું ખરું છે ને માહારા લાભવું છે. એમ સમજી કંસાસુરે દેવકીજીના દરેક ગર્ભને મારી નાંખવા માંડ્યા. તેને લીધે એને વિશેષ પાપની પ્રાપ્તિ થઈ ને વિશેષ પાપની પ્રાપ્તિ થવાથી શ્રીકૃષ્ણ પ્રભુએ વહેલો જન્મ ધારણ કરી કંસાસુરને વેહેલો ક્ષય કર્યો. એટલે કંસાસુરનું વેહેલું ભુંડું કર્યું. એમ તમારું ભુંડું કરાવવા તમારી પાસે બ્રહ્મા બ્રહ્મ કરાવી તમને પાપમાં નાંખવા ને લક્ષ્મ્યોરાશીમાં વારમવાર જન્મે લેવરાવવા અને પોતાની રહીઅત ધણી કેહેવરાવવા આ કળીના કીંકરની યુક્તિ છે.

માટે હે અંતજ જાતીના ધર્મબંધુઓ, જોને તમે છેતરાઈ જતા. આતો તમને માન આપીને તથા લક્ષ્મીના લાભ બતાવીને અને તમને ઉંચ જાતી બનાવી દષ્ટએ છીએ એમ સમજાવીને પાપના ભંડારમાં નાંખે છે.

જુઓ ધર્મબંધુઓ અસ્પર્શની વરણમાં કેટલી જાતી છે. જુઓ અસ્પર્શની વરણમાં કેટલીક જાતીના સ્પર્શ તમેજ કરતા નથી તેમ કેટલાકની સાથે તમે ખાતા નથી. તેવાની સાથે સ્પર્શનો વ્યવહાર કેમ રાખતા નથી તેમ તેની સાથે ખાવાપીવાનો સંબંધ કેમ-ખાંધતા નથી અને એવો સંબંધ ખાંધવાની વાત હોય તો એમ કહો છો કે તમે નીચા ને અમે ઉંચા. એ રીતે તમે ઉંચાનીચાનો વિવેક રાખો છો તે તમોને ધન્ય છે. અને ત્રીવરણીમાંના કેટલાક જુદીના સુખ થઈ ગએલા તે પોતે ઉંચનીચનો વિવેક સમજતા નથી. તમે અંતજ બોલો સમજો છો, ને હાલના કળયુગના કીંકરો ત્રીવર્ણના અજ્ઞાનીયો કળયુગથી અંજાએલા તમને ખુરોડેલા અને પોતે ખુડવાની ત્યારીયો કરી રહ્યા છે. જેમ એક ભાઈ સરોવરમાં ખુડતો હોય તેને કાઢવા બીજને કોઈ માણસ ઉશ્કેરે ને એમ કહે કે અત્યા તારો ભાઈ ખુડે છે ને તું શું જોઈ રહ્યો છે. તું સરોવરમાં પડી તાહારા ભાઈને પકડીને બહાર કાઢાડી લાવ એવાં ઉશ્કેરણીનાં વચન સાંભળી ખુડેલાનો બીજે ભાઈ બની ખુડેલાને કહાડવા સરોવરમાં પડ્યો ને પેલા ખુડતાને જાણ્યો એટલે ખુડતાએ પેલા કાઢવા આવેલાને જાણી લીધો. એટલે બેઉની અરસપરસ બાહાજ બાહાજ થવાથી બેઉ ખુડી મરે છે. તેમ એક બીજને બાહાજવાથી બેઉ ખુડી મરવાના છે. માટે હે બંધુઓ એકને કાઢતાં બેઉ ડુબશો. તેથી હાલ ધધર ધમ્મા પ્રમાણે જેમ ચાલે છે તેમ ચાલવા દો ને આ વરણાશ્રમના જે જે ધર્મો છે તે ધર્મોના બંધ કરવાથી ખોટું પરિણામ આવશે.

સંવત ૧૯૭૭ ના ચૈત્ર સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૩૭ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ કહ્યું છે કે વરણાશ્રમના ધર્મ બોળવાથી ખોટું પરિણામ આવશે. તે વારે એમ કયુલ કરશો કે વ્યાસજીએ આગળ કહ્યું હતું તે ખરું હતું, માટે કહીએ છીએ કે અભડાવનારને અને આભડનારને બેઉને પસ્તાવો

થશે. હાલના કળીયુગના પ્રવેશના એમ કહે છે કે અભડાય છે તે શું ? અરે મનુષ ભાઈઓ આભડશો, અભડશો, અભડાવશો, અભડાયા, આભડછેટ. જે અસલથી અભડાતું કે અભડાવાતું ન હોત તો આ આભડછેટનો શબ્દ ઉભો થયો ક્યાથી અને આ આભડછેટનો શબ્દ આજકાલનો નથી. સત્યયુગ, ત્રેતા ને દ્વાપરથી ચાલ્યો આવે છે. છતાં કોઇ એમ કહેતા હોય કે આ આભડછેટનો શબ્દ હાલ થોડા દીવસથી ઉભો થયો છે.

તો પુછીએ છીએ કે આ વાતની આપની પુરણ માહિતી છે ? કદી કહેશો કે હા.

તો પુછીએ છીએ કે તમને પુરણ માહિતી છે તો કેમ સાલથી, હીયા માસમાં, કેઇ તીથીએ આભડછેટનો શબ્દ ઉભો થયો ને ને કાણે ઉભો કર્યો. કદી કહેશો કે ત્રીવરણે ઉભો કર્યો છે.

તો પુછીએ છીએ કે ત્રીવરણે ક્રીઆ સ્થળે ક્રીયા ગામની નજીક ભેગા થઇને આ શબ્દ ઉભો કર્યો. અને તે વખત તમો સાથે હતા કે નહીં ? જે તમો ત્યાં સહુની સાથે હતા તો તમોએ આભડછેટ શબ્દ ઉડાવવાની ના કેમ ન કહી. જે તમે ના કહી હોય તો તે વખતના સાક્ષી તમારી પાંચ છે ? જે તે વખતના સાક્ષી હોય તો તેઓનાં નામ આપશો ? કદી કહેશો કે ના ના એવું તો અમારા બધામા નથી. અરે મનુષ ભાઈઓ કાંઈ તો વિચાર કરો, આપણે આભડછેટનો શબ્દ વેહેર બાવે ઉભો કર્યો નથી. એટો ઘણા કાળનો છે. આપણે ને અત્યવજરણને કાંઈ વેહેર નાહોતું, કે આપણુ અધા એકત્ર થઇને તેમને માટે આભડછેટનો શબ્દ ઉપસ્થિત કરીએ.

કદી કહેશો કે સરવે પ્રાણી ધ્રુવરનાં અનાવેલ છે. તે વાત તદત ખોટી છે, સહુ સહુને કરમે ખતેલા છે. છતાં એમ બાણીને કે ધ્રુવરે અનાવેલ છે તો પણ વિવેક વડે અનાવેલાં છે. જુઓ કે મોઢાને અનાવ્યું છે, તેવીજ ગુદા અનાવેલી છે. પણ તેમાંએ વિવેક સુક્યો છે. ગુદાનુ કાચ ગુદા કરે ને મોઢાનુ કાચ મોઢુ કરે. એકજ શરીરમા વિવેક કાચ કર્યો છે. તેમ જ જુદા જુદા પ્રાણી અનાવ્યા છે, તે ને પ્રાણીઓમા પણ વિવેક સુક્યો છે.

જુઓ પણ શબ્દ એક છે. પણ તેમાં જુદા જુદા પ્રકારના પશુઓ કરેલા છે. તેમા તેમની આકૃતિ તથા ગુણ લક્ષણ જુદાં જુદાંજ સુક્યા છે. એ રીતે મનુષ શબ્દ એક છે પણ તે તેમાંએ જુદા જુદા ગુણ લક્ષણ રૂપ રંગ જુદા જુદા સુકેલા છે. તેથી સરવે પ્રાણીએ પોતપોતાની જાતીનો વિવેક રાખવો એજ ધ્રુવરની આગતા છે. જે જુદા જુદા વિવેક ન હોય તો પશુ નજ કરે છે ને આપણે કેમ કરતા નથી. પશુમા મા ખેહેને ને નારીનો વિવેક નથી, પણ આપણામાં વિવેક કેમ સુક્યો છે. માટે ધ્રુવરે પ્રથમથીજ જે જે વિવેક ને જે જે રીતે સુક્યા છે, તે પ્રમાણે વરતવું તેમ સમજુ મનુષ્યોનું કર્તવ્ય છે. છતાં જેમ કોઇ પ્રકારના ધર્મ માટે વટાળ નથી, તેવી રીતે આપણુ પાણીનું તો આપણે પણ પશુજ છીએ. માટે હે મનુષ્ય ભાઈઓ જેમ આપણા વડીલો જે જે રીતે ચાલતા આવ્યા છે તે તે રીતે આપણે ચાલવું તેજ આપણો ધર્મ છે. માટે આભડછેટને વટાળ તેને યરોબર પાળશો તોજ તમો મનુષ છો.

આજ કાલ કળીયુગના પ્રવાહે જગતની કુચુદ્ધીને થઇ છે. તેમ કુતર્કો ઉભા થાય છે. તેવા કુતર્કોથી શાન્ત રહેા. અને આપણા વડીલો જેવે પ્રકારે ચાલતા હતા તેવે પ્રકારે ચાલો. અને પોતાના આત્માનું કાંઈ બલુ છુટ્ટો. અને તેવું બલું છુટ્ટવાથી સદા દુઃખની નીચતિ

અને અખંડ સુખની પ્રાપ્તિ થશે. નહીં તો મનુષ્ય દેહ ગયા પછી પશુ પક્ષીના દેહો ધારણ કરવા પડશે તે સમે ધણા દુઃખી થશે.

આપણુ મનુશનું કૃતવ્ય શું છે તે વિચારો, હાલ જે કૃતવ્ય ઉપર રચ્યા મર્યા રચ્યા છે તે મનુષ્ય દેહનું કૃતવ્ય નથી. છતાં તે કૃતવ્યને વળગી પડ્યા છે.

અરે મનુષ્ય ભાઇઓ અત્રેના કામ કર્મને વળગ્યા છે તે કામ કર્મ તમારાં નથી.

તમેએ જ્યાં સુધી મનુષ્યા દેહનું કામ કર્મ શોધી કાઢ્યું નથી. ત્યાંસુધી મનુષ્ય અવતાર ભલે માની લ્યો પણ તે મનુષ્ય નથી. જેમ ગાંડા માણસ એમ માની લે છે કે હુંજ આ જગતનો રાજા છું, તેમ તમે માની લ્યો પણ તે જીવું છે.

આજકાલ કળયુગના પ્રવાહે કરીને દુનીઆની બુદ્ધિ અવળી થઇ છે. જે કામ અવળાં છે તે સવળાં લાગે છે ને સવળાં છે તે અવળાં લાગે છે. જે કરવાનું તે નથી કરતા ને ન કરવાનું તે કરે છે. આ કળીયુગના પ્રવાહે ધર્મ, કર્મ ને ભગ્તી તે પણ અવળીજ કરે છે. તેવું અવળું કરવાથીજ આ જગતનું અવળુ થવા લાગ્યું છે. જીવો વરસાદ પાણી થોડાં ને તરેહ તરેહના રોજો તેમ ઘેરે ઘેર ક્લેશો ને એક બીજની ખોદણી તથા એક બીજ ઉપર ઝેર વેહેર ઉપસ્થિત થયાં છે. તેનું મુખ્ય કારણ અવળાં ધર્મ કર્મ ને અવળી ભગ્તી છે. માટે હે મનુષ્ય ભાઇઓ અવળાં ધર્મ કર્મને અવળી ભગ્તી મુકી દો. અને સવળાં ધર્મ કર્મને સવળી ભગ્તી કરો. કદી કહેશો કે અવળુ શું શું કરીએ છીએ, અને સવળુ શું શું કરીએ તે અમને અવળુ તથા સવળુ ન્યાય, નિતી, વિવેક ને વ્યવહારમાં શોભતું સંભવતું અમને કોણ બતાવે ? ઉત્તર બતાવનાર તો ધણા છે પણ અવળા સવળાનું સાધન કરનારા થોડા છે. કારણ કે હાલમાં જગતને માયામાં મોહ લાગી રહ્યો છે. અને તે મોહ કરીને ધર્મ કર્મ સંબંધી સાધન છેજ નહીં, તેથી સવળુ ધર્મ કર્મ થતુંજ નથી. કોઇ સંત પુરુષ માહાત્માનો સત્સંગ કરે તો ધર્મ કર્મ સવળાં સુજી આવે. હાલ તો ધર્મ કર્મનો કોઇ ઉપદેશ કરે તો તે ઉપદેશકને એમ જાણે કે આતો પોતાના પેટ માટે ઉપદેશ કરે છે. અથવા તો પોતાની મહતા વધારવા ઉપદેશ કરે છે. એવુંજ કળયુગના પ્રવાહે કરીને સમજવામાં આવે છે. એજ કળયુગનાં પ્રવેશનાં લક્ષણ છે. એ જીવ પોતે એમ નથી જાણતો કે આતો આપણા અવળા વિચાર અને કૃતક છે. પોતે સમજ્યા તે સાચુ ને બીજ સમજાવે છે તે ખોટુંજ છે. એમ સમજી સમજીને સદાકાળ અવળેને અવળે મારજે ચાલ્યા જાય છે.

પોત પોતાની જીકડાઇ નહીં મુકતા મુમતમાં ને મુમતમા અધોગતી પામે છે અને એવા નિરભાગી જીવો પોતાના જીવનું જગાડીને લક્ષ્યોરાશી ચોનિયો ભોગવે છે.

માટે હે મનુષ્ય ભાઇઓ કોઇ સંતપુરુષનો સત્સંગ કરીને સવળે મારજે ચઢો.

સંવત ૧૯૭૭ ના વૈશાખ મુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૩૮ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ કહ્યું છે કે આ કળીયુગના પ્રવાહે કરીને જગતના જીવો અવળા કર્મ અવળા ધર્મ ને અવળી ભક્તિ કરવા લાગ્યા છે.

આ ઠેકાણે એવો પ્રશ્ન ઉઠે કે કર્મ, ધર્મ ને ભક્તિ શું કરવાથી સવળાં થાય તેનો ઉત્તર—

સત્ય, ત્રેતા ને દ્વાપરના મનુષ્યો સવળે માર્ગે ચાલતા હતા ને સધળાં કર્મ, ધર્મ ને ભક્તિ કરતા હતા તે કળીયુગના જીવો કળીયુગના પ્રવેશથી ભુલી જઈને અવળાં કર્મ કરવા લાગ્યા છે.

જેમ ડાહ્યો માણસ દારૂ પીને ગાંડુ ગાંડુ બોલે ને ગાંડાં ગાંડાં કામ કરે તે કામ પોતે કરતો નથી. પણ પેલો પીધેલો દારૂ ગાંડુ ગાંડુ બોલાવે છે ને ગાંડુ ગાંડુ કામ કરાવે છે. તેમ આ કળીયુગ સરવે જીવોમાં પ્રવેશીને ગાંડુ ગાંડુ બોલાવે છે ને ગાંડુ ગાંડુ કામ કરાવે છે.

એટલે ધાર્મિક કર્મો, ધર્મો ને ભક્તિમાં અવળે અવળું કરાવે છે. તેને કળીયુગના પ્રવેશોલા સવળું માને છે ને સવળું સમજે છે. પણ તે અવળું છે, જે તે મહાત્મા પુરૂષનો સત્સંગ કરીને ન્યાય, નીતિ, વિવેક ને વ્યવહારને સમજતો થયો હોય તોજ તે સમજી શકે કે આ તો આપણું અવળુંજ કરીએ છીએ.

પણ જેને સવળા જ્ઞાનવાનનો સત્સંગ નથી ને સવળા જ્ઞાનવાનનો શ્રોતા થયો નથી ત્યાં સુધી તેને અવળા સવળાની ગમ પડતી નથી.

તેમ સવળા મારજે ચઢવા સારૂ સવળી સમજણવાળા મહાત્માનો સંગ તેણે કર્યો નથી ને કરી જાણતો નથી.

કળીયુગના પ્રવાહે કળીયુગના પ્રવેશોલા પ્રાણી કાષ્ઠ મહાત્મા પાસે સત્સંગ કરવાનું નામ દેખને સત્સંગ કરવા જાય છે, તે એવા અભિમાનથી જાય છે કે હું ધણો જાણુ પુરૂષ છું તેથી આવેલા મહાત્માની સાથે ધર્મ ચર્ચા ચલાવીને તેને જીતી આવું. એવા વિચારથી સત્સંગ કરવા જાય છે. અને ત્યાં જઈને અભિમાનથી બેસે છે ને પોતાની મોહોટાઈનો ભાસ પાડીને મહાત્માની સામે પ્રશ્ન કરીને પોતે બોલ બોલ કરવા માંડે છે ને બીજા અજ્ઞાનીઓને એમ ખતાવે છે કે હું કેટલું બધું બોલ્યો પણ જીએ મહાત્માથી કાષ્ઠ પણ બોલાયું નહિ. એવી પોતાની સરસાઈ બીજાઓને ખતાવે છે એટલે બીજા અજ્ઞાનીઓ કહે છે કે ખરી વાત છે.

જે મહાત્માને બોલવા દીધા હોત અને પોતે શાન્તિથી મહાત્માનું બોલ્યું સાંભળ્યું હોત ને બીજાને સાંભળવા દીધું હોત તો સમજણ પડત. પણ આજકાલ કળીયુગના પ્રવેશોલા ધર્મમાં સમજતા નથી ને ઈક્ત બોલબોલ કર્યામાં સમજે છે. તેથી તેવાઓને અને તેના સત્સંગીઓને સવળું જ્ઞાન પ્રાપ્ત થતું નથી.

સત્સંગ કેવી રીતે કરવો જોઈએ તે વિષે ગીતાજીમાં શ્રી કૃષ્ણ પ્રભુએ અરજીનું જીતી પ્રત્યે કહ્યું છે કે શાન્ત વૃત્તિથી, શાન્ત સ્વભાવે, સત્વગુણે નમ્રતાથી અલૌકિક પ્રજ્ઞા પુજવાને તે પ્રજ્ઞાનો ઉત્તર થાય તે પુરણ સાંભળવો પછી તે ઉત્તરમાં શંકા રહે તો ધીરે ધીરે પૂછવી. એ રીતે સંગ કરવો જોઈએ. અને એ રીતે સત્સંગ કરવાથી જ્ઞાનની પ્રાપ્તિ થાય છે. એને એ રીતે સત્સંગ કરનારની સાથે જ્ઞાનવાન મહાત્માઓ સત્સંગની વાતચિત ને ચર્ચા ચલાવે છે.

અને હૃદયગપણથી ને જીતવાના હેતુથી ને હું જીત્યો એવું કેહેવરાવવાના હેતુથી જે સત્સંગ કરવા આવે છે તેની સાથે જ્ઞાનવાન મહાત્માઓ લાંબી વાત કરતા નથી. ને તેવા હઠીયા, મતીયા ને જહાયાની હાએ હા કહી તેવાને વિદાય કરે છે.

કેમકે કેટલાક જીત્યા એવું કેહેવરાવવાના હેતુથી ને કેટલાક જ્ઞાન માર્ગની વાતો

સાંભળીને જ્ઞાનવાન થઇને રળી ખાવાના હેતુથી સત્સંગ કરવા આવે છે. પણ પોતાના આત્માના કલ્યાણના હેતુથી આવતા નથી તેવાનાથી અવળા કર્મ, અવળા ધર્મ ને અવળી ભક્તિઓ થાય છે, અને અવળા કર્મ, ધર્મ ને ભક્તિઓ થવાથી આ જગતનું અવળું થાય છે, ને તેનું તો અવળું થાય તેમાં કાંઇજ નવાઇ નથી.

કેટલાક તો રળીને માયા મોહોટાઇ ને મહત્તા મેળવવાના હેતુથી મહાત્મા પુરુષોત્તી સેવા કરીને તથા સત્સંગ કરીને માયાના આવરણે ગુરૂદ્રોહી થઇ ગુરૂના સામા થાય છે, ને પોતાનો સંપ્રદાય જુદો પાડે છે, અને માયા મેળવે છે.

માયા પોતાની આશા તૃષ્ણા રાખ્યા વિના આવી મળે તો તેને બાધ નથી. પણ પોતે આશા તૃષ્ણા રાખીને માયા મેળવવાનો હેતુ રાખે તે કેવળ નર્કના અધિકારી થાય છે.

દયારામભાઈએ કહ્યું છે કે, માયા મોટી મોહનીરે, એથી બીજું હેઠ, પોહોંચેલાને નાખે પલકમાં, છેલ્લે સીડીથી ઠેઠ. ઓ મનવા શ્રી હરીશ્વરણે રહેજે.

અર્થ:—માયા એવી છે કે કોઇ જીવ માળ ઉપર જવા સીડીએ ચઢીને છેલ્લે પગથીએ ગયેલો હોય, તેવાને પણ માયા મોહપાસથી ઠેઠ નીચે નાંખે છે. માયા છે તે એવી બળવાન છે. પણ જે જીવ માયાને વશ થતો નથી ને માયાનું ચૈત્વન કરતો નથી. તેને માયા કંઇજ કરી શકતી નથી. પણ જેને માયા માયા ને માયાની જાંબના લાગી રહી છે, તેને આગળ ઉપરનો કાંઇજ વિચાર સુઝતો નથી. જેના મનમાં અરેકાર છે, તેવા જીવો અલૌકિકનું ચૈત્વન કરે છે, અને માયાનું ચૈત્વન મુશ્કેલી દે છે.

સંવત ૧૯૭૭ ના જોડ સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૩૯ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલા ભાગમાં માયા માહા બળવાન છે. તે માયા કોને કેહેવી ? માયા પંચમહાભુતનું નામ માયા છે. તેમ કોષ્ટની સાથે પ્રીતી જોડવી તેનું નામ પણ માયા છે. પીંવાની બાંગનું નામ પણ માયા છે. તેમ દ્રવ્યનું નામ પણ માયા છે. તે માયા જીવ માત્રને માર ખવરાવનારી છે તેમ દુઃખની દેવાવાળી છે.

તે માયાને ઉઠા વિચારે વિચારે તો તેના અનુભવ થાય. જુઓ કે જે દ્રવ્યાદીક માયાને સાચવવાનો અને તેમાં વૃદ્ધી કરવાનો એટલે છે તેનાથી વધારવાનું ચૈત્વન રાત દીવસ ચાલતું રહે છે તેમ બાંગ જે માયા કેહેવાય છે તે પીંધી હોય તો ખાધા પીંધાનું ને વજર ઉપયોગનું મીથ્યા ચૈત્વન ચાલે છે. તેમ ગમે તેની સાથે રનેદ બંધાયો હોય તેનું પણ ચૈત્વન ચાલવાનું તેમ પંચમાભુતનું જે શરીર તેમાં શક્તી અશક્તીને રોગદોગ વ્યાધી અને ક્ષુધા પીપાસાનું ચૈત્વન ચાલવાનું એવી માયા માહા બળવાન છે.

તે માયાથી જીવ માત્ર દુઃખમાં દટાઇ ગયેલો હોવાને લીધે પોતાના કલ્યાણને ધ્યાન નથી. અને એમ જાણે છે કે આગળ જેમ થવાનું હશે તેમ થશે એમ ધારી ફક્ત માયાનું જ ધ્યાન કરે છે. કદી કોઇ જીવને મહાત્મા પુરુષોત્તી સત્સંગ થવાથી કલ્યાણની ધૃષ્ટા ઉત્પન્ન થઇ હોય તો પણ તેને માયા ભ્રામી નાંખે છે. એટલે તે જીવ તરીકે તેડે એટલે છીનારે આવ્યો હોય તથાપી તેને છીનારામાં ભરાડી દે છે. એવી માયા માહા બળવાન છે. તેની ઓળખાણ અને તેના અનુભવ જ્ઞાનવાન પુરુષોત્તી કે જ્ઞાનીના સત્સંગ વાળાનેજ છે.

માટે સરવે જીવો ચેતતા રહેા નહીં તો દુઃખીજ થશેા. કેમકે માયા ને માયાની કાયા તેમ કાયાના જ્યા તેમાંનું કાષ્ઠ પણ સાથે આવતું નથી. તે બધું હાંધતું હાંધ પાડતું રહે છે. છતાં માયાની માયા રાખે છે. તેના જેવો લક્ષ્યોરાશીનો ભોગતા કોણ ? કોઈ કેહેશે કે કેમ જાણ્યું કે લક્ષ્યોરાશીમા જવું પડે છે. ઉત્તર જે લક્ષ્યોરાશી ન હોય ને એકજ વખત દેહ ધરાતી હોય તો પશુઓએ પ્રથમ ઇશ્વરનું શું બગાડેલું કે તેને પશુના દેહ આપ્યા. અને મનુશે શુ ઇશ્વરની પ્રથમ થતા પહેલેા પ્રાર્થના કરેલી કે તેને મનુષ્યના દેહ આપ્યા. એટલેા ન્યાયથી તોલ કરતો નથી ને મત હાકે છે. જુઓ ભાઈ જીવ માત્રને ખેતાની કરભી પ્રમાણે દેહો પ્રાપ્ત થાય છે. અને તે દેહોમા સુખ દુઃખ ભોગવે છે, માટે લક્ષ્યોરાશીની સીક્ષાનો ભય રાખશેા તોજ ભાન આવશે. અને ભાન આવશે તોજ જ્ઞાન લેવાની ચાક્ષના કરશે. અને પ્રાપ્ત કરશે તોજ જોપદની પ્રાપ્તી થશે. ને જોપદની પ્રાપ્તી થયા વિના લક્ષ્યોરાશીની ઉપાધી કોઈ કાળે મટવાની નથી. અને તે ઉપાધી મટયા વિના સદા દુઃખની નિવરતીને અખંડ સુખની પ્રાપ્તી થવાની નથી.

ગામ વડોલીના કુંભારી સુધાર કીકાલાઈનું ૧ પ્રશ્ન.

હે માહારાજ મનસા વાચાને કર્મણા એટલે મનવડે પાપબુદ્ધી કરી હોય, અથવા વાચાવડે એટલે મોઢેથી બોલીને પાપબુદ્ધી કરી હોય. અથવા કાયાવડે પાપબુદ્ધી કરી હોય તે ત્રણે પાપનો દોશ સરખો હશે કે ગુન્યાધીક હશે ?

ઉત્તર—જુઓ ભાઈ મનવડે ને વાચા વડે અને કરમ વડે જે જે પાપો થયા હોય છે. તેનું પાપ જુદુ જુદુ હોય છે. મનનું પાપ મનથી પશ્ચાત્તાપ કરે છુટી જાય છે. ને વાચાનું પાપ વાચા વડે માફી માગીયે તો તે પાપ વાચા વડે છુટી જાય છે. મનના પાપ કરતા વાચાનું પાપ સોળ ઘણુ હોય છે. ને વાચાના પાપ કરતા કરમણાનું પાપ મોળ ઘણું હોય છે.

પ્રશ્ન—તમેાએ ત્રણ પ્રકારના પાપને ગુન્યાધીક કહ્યા તે પાપો શું શુ કરવાથી છુટે છે ?

ઉત્તર—મનનું પાપ મનવડે પશ્ચાત્તાપ કરી ઇશ્વરસ્તુતી કરી ઇશ્વર પાસે મારી માગવાથી મનવડે કરેલુ પાપ છુટી જાય છે. અને વાચાવડે કરેલું પાપ વાચાથી છુટે છે. જેમકે કોઈ પુરૂષે કોઈ બાઈ માણસને પાપવચન કહ્યું હોય તો તેના તે પુરૂષ તે બાઈને જઈ એમ કહે કે અરે બેન મેં તને પાપવચન કહ્યું તે માહારી ભુલ થઈ છે. મેં જખમારી મેં વિષ્ટા બાધી તું મહાર બોલ્યુ માફ કરજે તુંતો માહારી બેન છે. એવી વાચાવડે માફી માગે તો તે બાઈના ક્રોધ શાન્ત પડે ને તેના અપરાધ માફ થાય એટલે તે વાચાનું પાપ છુટે છે. ને કાયાવડે કરેલુ પાપ કાયાએ ભોગવે તોજ તે પાપથી છુટાય છે, તે વિના છુટાતું નથી, કેમકે કાયાએ કરેલુ પાપ ભોગવે ને વાચાથી કરેલુ પાપ વાચા ભોગવે. તેમ મનથી કરેલું પાપ મન ભોગવે. એ રીતે ત્રણ પ્રકારના પાપ ત્રણ પ્રકારે છુટે છે.

સાધુ નથુરામ તુળશીદાસનો પ્રશ્ન.

હે શ્રી મહારાજ જગતના લોકો તથા સંત સાધુઓ અને વિદ્વાન આચાર્યો એમ કહે છે કે પરમેશ્વર છે તે કોટાણુકોટી સૂર્યના કરતા તેજસ્વી છે તેથી એવી શંકા થાય છે કે તારા ચંદ્ર અને સૂર્ય પરમેશ્વર કરતા ઘણાજ ઓછા તેજસ્વી છે, તે આપા જગતના જીવામા આવે છે ને સૂર્ય ચંદ્ર કરતાં કોટાણુકોટી તેજસ્વી પરમેશ્વર છે તો તે પરમેશ્વર દેખાવમા કેમ આવતા નથી તેમ તેમનું તેજ પણ કેમ દેખાવમાં આવતું નથી.

ઉત્તર—જુઓ બાહ્ય પરમેશ્વર છે તે માહા તેજસ્વી છે ને તેમનું તેજ કોટાણકોટી સુર્યના કરતાં વિશેષ છે એ વાત ખોટી નથી. પણ તે તેજસ્વી વસ્તુ અથવા વસ્તુનું તેજ નજરે જોવામાં નથી આવતું તેનું કારણ એ છે કે આપણુ સર્વે મહદાકાશની મહી છીએ. એટલે આપણા ઉપર મહદાકાશનું આછવાદન થએલું છે અને મહદાકાશની પાર પરમ વસ્તુ છે તેથી તે આપણા જોવામાં આવતી નથી. જેમ આપણીને સુર્યની વચમાં વાદળ આવે છે તો તે સુર્યનારાયણ દેખવામાં આવતા નથી. પણ સુર્યનારાયણ માહા તેજસ્વી છે એમ જાણીએ છીએ તેમ મહદાકાશના આછવાદનથી માહા તેજસ્વી પરમેશ્વર દેખાતા નથી પણ માહા તેજસ્વી વસ્તુ પરમેશ્વર છે એમ જાણીએ છીએ. એ રીતે પરમેશ્વર છે. વળી જેમ કોઈ ડેરા તંબુમા આપણુ હોઈએ ને તેની બાહ્ય સુર્યનો પ્રકાશ હોય છે પણ તે પ્રકાશને આપણુ દેખતા નથી પણ તે ડેરાતંબુમાં એક જગોએ બાકાઈ હોય તે બાકારામાંથી જોઈએ તો જરૂરથી સુર્ય દેખાય છે. તેમ પરમેશ્વરને જોવાનું મહદાકાશમાં એક બાકાઈ છે તે બાકાઈ તત્ત્વગુણી માયાનું છે. તેથી તેમાંથી સુરતા માટે તો તે પરમેશ્વર તેજસ્વી વસ્તુ જરૂર જોવામાં આવે. એટલે માયા વર્ણાદિ બ્રહ્મમાં લક્ષણ પોરવીને નજર માટે તો તે જોવામાં આવે. જેમ કોઈ ઝાડની નીચે બેઠા હોઈએ એટલે ઝાડની છાયાને લીધે જેમ સુર્ય દેખાતો નથી તેમ તે દેખાતા નથી. પણ પવન લાગવાથી ઝાડના ડાળાં પાખડાં ને પાદડાં હાલીને આધાં પાછાં થાય છે તે વખત બાકારા પરવાથી સુર્યનાં દર્શન થાય છે. તેમ પરમેશ્વરના દર્શન થઈ શકે છે. પણ તેવું ધ્યાન દેનારનેજ તે દર્શન થાય છે. સંવત ૧૯૭૭ ના અશાઢ સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૪૦ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં માયા માહા બળવાન છે. અને તેજસ્વી પરમેશ્વર કેમ દરસાતા નથી તે વિષય હતો. હવે એવી બાબતોનું જણાવણું હોય તેમાં કલ્યાણ છે નહિ. હવે તો ટુંકામા ટુંકો કલ્યાણનો માર્ગ જણાવો જોઈએ. તે કલ્યાણકારક તો આત્મજ્ઞાન અને પરમાત્મજ્ઞાન હોવું જોઈએ ને તે જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરીને તેનું ધ્યાન પ્રેમપુર્વક પુણું લક્ષણ સદાકાળ હૃદયમાં રહેવી જોઈએ.

જગતના જીવોને ઘણા કાળનું ધ્યાન ખાવા પીવા પહેરવા ઓઢવામાં ને ધંધાધારીમાં રહે છે; તેથી ધ્યાન કરતા તેની તરફ જતું રહે છે એ મનનું ચળીતપણું છે. કેમકે મન માયાનું સંબંધી છે. ને આત્મા પરમાત્માનો સંબંધી છે, પણ તે આત્મા મનને વશ થઈ રહેલો છે ને મન માયાને વશ થઈ રહેલું છે. તેથી મનને માયા ખેંચે છે. ને આત્માને મન ખેંચે છે. જેમ ઘોડા ઉપર કોઈ પ્રાણીએ સ્વારી કરી હોય પછી તે ઘોડાની લગામ પોતાના હાથમાં રાખવાની સત્તા ન હોય તો ઘોડો તે સ્વારને કાઢે ત્યાં લઈ જાય છે. તેમ મનરૂપી ઘોડો છે અને તે ઘોડા ઉપર જીવની સ્વારી છે. તે જીવ સત્તા વીનાનો થઈ રહેવાથી ઘોડાને વશમાં રાખી શકતો નથી. પણ જો જીવે કોઈ જ્ઞાનવાન મહાત્માનો સત્સંગ કરીને મનરૂપી ઘોડાની લગામ પોતાના વશમાં રાખતા શીખ્યો હોય તો તેનો મનરૂપી ઘોડો તેના વશમાં રહી શકે છે. એટલે ધ્યાને ધ્યાની જીવે કેવું કરવું જોઈએ કે ધ્યાન કરતાં કરતાં મનરૂપી ઘોડો બીજે રસ્તે લઈ જવા લાગે એટલે ત્યાંથી પોતે અટકી જઈ ઘોડાને અટકાવીને એટલે ઉભો રાખીને પાછો જો રસ્તે જતો હોય તેજ રસ્તે ચઢાવી દેવો. ને જો જો

જગાએથી ઘોડો ફટાય તે તે જગાએ ખમચાઈને પાછા જે રસ્તે જવું હોય તે રસ્તે ચાલવા દેવો. પણ જ્યાંથી ફટાય ત્યાંથી એને અટકાવી રાખવો, તેમ ધ્યાન કરતાં બીજા વિચાર ઉપર મન જવાની તૈયારી કરે ત્યાંથી ધ્યાન કરતાં અટકી જવું ને પછી પાછું જે ધ્યાનને માર્ગે જતા હોય એ તેને તે માર્ગે જવું. પણ જ્યાં જ્યાં જેટલી વખત ફટાય ત્યાં ત્યાં તેટલી વખત અટકી જઈને પાછા સીધે માર્ગે ચાલવા માંડવું.

આ તો મન રૂપી ઘોડે બેઠેલા અગ્નિ જીવો ઘોડાને અટકાવતા નથી. ને જેમ ઘોડો ખેંચે તેમ ખેંચાયા જાય છે. ને પછી એમ કહે છે કે ધ્યાન કરતા કરતાં બીજા વિચારો પર જીવની લક્ષણા જતી રહે છે. એ વાત ખરી છે. પણ લક્ષણા બદલાઈ કે તરત સ્થંભી જવું ને એમ વિચારવું કે આ તો હું જ'ટાયો. એમ સમજીને પાછા જે ધ્યાનને રસ્તે ચઢ્યા હતા તેને તે રસ્તે ચઢી જવું; એટલે દીવસે દીવસે એમ કરતા કરતાં તે ટેવ લુલાશે, જેમ આપણે કોઈ ગામ જતાં રસ્તો ભુલી બીજે રસ્તે ચઢી જઈએ છીએ તો આપણનેજ એમ ભાસ પડે છે કે કંઈક રસ્તો ભુલ્યા છીએ એવું ભાસે તે ઠેકાણે અટકી રહી વિચાર કરવા લાગીએ છીએ કે આ રસ્તો બીજો આવ્યો. એમ સમજી તે બીજા માર્ગેથી પાછા વળી હતા તે રસ્તા પર આવીએ છીએ. એમ જ્યાં મન બીજા વિચારે ચઢે ત્યાં એકદમ અટકી જવું ને જે માર્ગે ચાલવા માંડ્યું હતું તેજ માર્ગે ચાલવા માંડવું. એ રીતે બે વાર પાંચ વાર દસ વાર પાછા વળ્યા એટલે તે ટેવ ભુલી જવાશે. પણ જેને માયાનું ધણું ચેતન અને ધણી લક્ષણા હશે તેનો ઘોડો ધણી ચાલુકો ખાશે ત્યારે તે ઘોડો સીધો ચાલશે માટે માની પુરૂષોએ મનરૂપી ઘોડાની લગામ બરાબર પોતાના હાથમા રાખવી જોઈએ.

આમ કરતાં બીજા વિચારે ચઢી જવાય છે તે શું તેને ભાન નથી. ભાનવગરનો પણ તે અભાન થઈ તેને તે રસીક વિચારે ચઢેલા પોતે પાછો વળતો નથી.

જેમ નીંદ્રામા રસીક સ્વપ્ન આવેલું હોય તે સમે કોઈ બોલાવે ને જાગત કરે તો તે આપણને શત્રુ સમાન્ય લાગે છે. ને બરાબર જગ્યા પછી સ્વપ્નને મીઠ્યા સમજી જગાડનારના ઉપરથી શત્રુ ભાવ ઉઠી જાય છે. તેમ ધ્યાનમાં રસીક વિચાર ઉત્પન્ન થએલો હોય તો તે સમે ગુરૂનું વચન કે આપણા જીવનો નીચે આપણને અટકાવે છે તે વેળા ખોટું તો લાગે છે; પણ જરા વારમાં તે વિચાર શત્રુ સમાન્ય લાગીને પાછો જે મારગ જાણ્યો હતો તે મારગે ચાલવાની ઉલટ આવે છે.

તેમ ધ્યાની પુરૂષો રસીક વિચારથી અટકે તે અટકતાં તો ઠીક લાગે નહીં, પણ અટકીને ધ્યાન મારગ સાચું જીએ તો પેલો રસીક વિચાર ખોટો ભાસે માટે ધ્યાન કરતાં બીજા વિચારે જીવ ચઢે કે તરત ત્યાં અટકી જઈ વિષળ વાર થઈ જવું ને માણને પણ ચંભાવી રાખવી એજ ધ્યાની પુરૂષોનું લક્ષણ છે.

સ્થંભીને અરેકાર કરી પાછા ધ્યાન મારગે ચઢી જવું. એ રીતે ધ્યાન કરવું. તેમાં એટલું યાદ રાખવા અસુક વસ્તુ સુકતા જવું એટલે આજ ધ્યાનમાંથી કેટલી વખત જીવ ફટાઈને બીજા વિચાર પર ગયો. તેની ગણતરી રાખવા કાંકરી અગર ચોખાના દાણા સુકવા. પછી કાલ કેટલી વખત જીવ જ'ટાયો, ને પરમ દીવસે કેટલી વખત જ'ટાયો એમ એની ગણતરી કરી રાખવી. તેમાં આટલી કાંકરી કે આટલા ચોખાના દાણા થયા કે આટલી વખત જીવ જ'ટાયો ને પણ ધ્યાનને સમે ધ્યાનમાં લેવું નહીં.

જે વખત જે કામ થયું તે વખતની વાત તે વખત રાખવી. પણ ધ્યાનમાં તે વાત બેવી નહી. એવા સખત વિચારથી ધ્યાન કરવું. કોઇ બોલતું હોય, કોઇ આવતું જવું હોય, કોઇ કાંઈ ખખડાવતું હોય કે મક્ષીકા વિતાડતી હોય પણ તેના ઉપર ફટાઈ જવું નહી. તેનો એક સામાન્ય ઉપાય છે.

ધ્યાન કરવા બેસવું તે સમે સ્વચ્છ વસ્ત્ર મોઢે માથે હોઢી લેવું ને કાનમાં ફનાં પુંમડાના દાટા દેવા ને વસ્ત્ર હોઢયું હોય તો પણ નેત્રો મીચી રાખવાં ને સીદાસને બેસવું. ને ઘણે ભાગે અલક જગોમાં બેસવું. એ રીતે ધ્યાનાસન કરવું.

તેમાં એવી સ્થીર વ્રત્તી કરવી કે કોઇ વાહાલામાં વાહાલુ માણસ પરદેશ ગયેલું ઘણે દીવસે આવે ને તેને આપણાં ધરનાં બોલાવે. તેનો વખતે આપણને આમાશ પડે પણ તેમાં લક્ષ આપવો નહી, નહી ને નહી. એવું દંઢ ધ્યાન થવું જોઈએ.

એવું દંઢ ધ્યાન કરવામાં ઘણી અડચણો આવતી હોય તો એક કલાક ધ્યાન કરતા હોઈએ તો અડધા કલાક કરવું. અડધા કલાકમાં પણ અડચણો આવતી હોય તો પા કલાક કરવું. પછી એમ કરતાં કરતાં પછી વિશેષ વખત ચઢતા જવું, પણ સાફ મનથી ચોખી રીતે ચોખુ કામ કરવું. એવું કરવાથી જે ફળ પ્રાપ્ત થાય છે તે ફળ મેલી રીતે વધારે વખત કરવાથી મળતું નથી. માટે થોડો વખત ધ્યાન કરવું પણ સુધ્ય લક્ષણાની સ્થીરતાથી કરવું. પણ લપલપાટ કરીને વધારે મંત્રમાળા કરવી તે ઠીક નથી જેવું કામ શાન્તીથી થાય છે તેવું કામ ઉતાવળથી થતું નથી. ને જે કામ શાન્તીથી થાય તે ચોક્કસ થાય છે. ને ઉતાવળથી થએલું મેંલું થાય છે. માટે ધ્યાની જીવેએ શાન્તીથી ધ્યાન કરવું. દીવસે શાન્તી રહે તેમ ન હોય તો રાત્રીએ હાથ પગ ઘોઈ માથે જળનો છાંટો નાખીને ધ્યાનમાં બેસવું પણ ચોખી રીતે દંઢ વ્રત્તીએ કરવું. સંવત ૧૯૭૭ ના આવણ સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૪૧ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં ધ્યાન કેવી રીતે કરવું તેમાં મનને ઠીએ પ્રકારે સ્થીર સર્વથી યુક્તી ખતાવી છે છતા મન સ્થીર ન રહે તો એમ જાણવું કે તે જીવને માયાના આપણું ચૈત્વન ધણુંજ છે. તેવા માધક ચૈત્વનવાળાને માધક ચૈત્વન જોણુ ક્યાં વિના એક માધક ચૈત્વનનો અભાવ થયા વિના અને આ એક જન્મમા સદા દુખની નિવર્તિ અને અખંડ સુખની પ્રાપ્તિ મેળવી શકાતી નથી. કેમકે સોમણુ અનાજમાં પાશૈર કાંકરા હોય તે શા લેખામાં વળી ખારા પાણીના સમુદ્ર બર્યો હોય તેમાં એક ઘડો બરીને મીઠું પાણી રેડીએ તો તેથી સમુદ્રનું ખાર પાણી કોઈ કાળે મીઠું થાય નહી. તેમ તે પાણીમાં મીઠાશ રહે નહી એ રીતે જે જીવને માયાતુ ચૈત્વન અને માયાની તૃષ્ણા તેમ માયાની શોસના રાત દીવસ લાણુ રહી છે તેને સત્ય વસ્તુ કોઈ કાળે પ્રાપ્ત થતી નથી. કદી સત્ય વસ્તુ પ્રાપ્ત કરવાનું સાધન હાથ આવ્યું હોય પણ તેને સત્ય વસ્તુ સાધ્ય કરવાની દુરસદ મળતી નથી. જેમ વિંછુનો કે સર્પનો મંત્ર હાથ આવ્યો હોય પણ મંત્રને સાધ્યા વિના વિંછું કે સર્પ ઉતારી શકાતો નથી. તેમ સત્ય નિત્ય વસ્તુ જે અખંડને અવિચળ અવિનાશી એવા જે પરમાત્મા તેમના પદની પ્રાપ્તિ કોઈ કાળે થતી નથી. તેથી તેવા જીવે લક્ષ જોરાશીને ભોગવ્યા કરે છે. ને દરેક જન્મે દુખના ભોગતા થાય છે.

આ વાત લક્ષ ચોરાશીના બોક્તા થવાના હોય છે, તેને સાચી હાગતી નથી ને ધ્યાનમાં બેસતી નથી. જેમ આપણુ નાહાના બાળકોને કહીએ છીએ કે અલ્યા તમે બહોત નહીંતો મોહોટા થએ પસ્તાશો.. તે વાત તે સમે તે બાળકોના મનમાં ઉતરતી નથી. તે પછી તે બાળક ઉમ્મર લાયક થાય છે તેવારે તે ઘણો પસ્તાય છે. તેમ માયાના લક્ષાર્થે જીવો હાલ થન થન થઇ રહેલા છે. પણ તે પાછળથી દુખી થઇ થઇને પસ્તાવાના છે.

માયાના લક્ષાર્થે પોતાની નજરે લક્ષ ચોરાશીના જીવોને આ જગતમાં દુખી થતા જુએ છે પણ તેના દુખનો વિચાર તેને આવના નથી. જુઓ કે કુતરા, બીલાડા, ગધેડાં વિગેરે જીવો કેટલું કષ્ટ ભોગવે છે. બે તેનો વિચાર કરીએ તો તે દુખ સમજવામાં આવે. જુઓ કે કુતરાને જગતનું એક જુદું કોહોયું દટાયુ ને ગધાતુ બે કોષ ખાવા નાખે તોજ તે ખાવા પામે. નહીંતો ઈન્ટ સુનશાંતિની વિષ્ટા ખાવી પડે છે. વળી, બોવપર ગોખરી મંદી જગોમાં સુઈ રેલુ પડે છે. ટાઢ તાપ ને વરસાદની ઝડપો વેહવી પડે છે.

વળી રસ્તે જતા આવતા બેકરા લાટડી, મારી કે છટ્ટ કરા મારતા જાય છે તે સરવેના માગ પર્માં રહેવો પડે છે. તેમ જ ને તે ટાડ ટાડ કરને જપાયા ન્યાથી દાહી મકે છે. બે તેના શરીરે કોહોવાટ થયો હોય છે તો તેની કાઈ દવા કરે નહીં ને તે કોહોવાટમાં જીવડા પડે છે તેથી તે અત્યંત દુખી થાય છે ને તેવા કોહોવા ને જંને ને મારી કાઢે છે. કદી તે મરવા પડે તો તે વખત તેની કાઈ સાગવાર કરતુ નથી મરતી વખત પાણી પણ કાઈ પાતું નથી ને બીચારું બોવપર ટાટીયા દસી પસીને અને રાહો પાડી પાડીને મરી જાય છે તોપણ કોષ તેના સાસું જેતુ નથી એવા દુખી દેહોને મનુશ માત્ર જુએ છે. છતા તેને એમ બાન આવતુ નથી કે અરેરે આપણ આ અવતારને પ્રાપ્ત થઈશું તો આપણી પણ આ દશા આવશે.

એ રીતે મનુષ્યો વિચારતા નથી. તેમ તેવો વિચાર તેને આવતો પણ નથી. તેવા જીવો લક્ષ ચોરાશીમાં જાય છે અને દુખી થાય છે.

અરે મનુશભાઈઓ પોતે પોતાનુ તો બલુ ઇચ્છે નહન કાયામાં, માયામાં ને જાયામાં શું લગ્ધ થઇ રહ્યા છો. અરેરે તમને આગળની ચિન્તા કેમ થતી નથી.

આપણે કાણુ છીએ, ક્યાથી આવ્યા છીએ, આપણું મુળ વતન ક્યા છે. તેમ આપણો મુળ દેશ ક્યા છે. તે બધુ બાન ભુલી જઈને માયાઈની ભાગતી નીશામાં ગાડા બની ગયા છો પોતાનો મુળ દેશ ક્યા? તેનું પણ જાણતા નથી. જુઓ પોતાનો દેશ ક્યા, પ્રદેશ ક્યા, વિદેશ ક્યા ને ઉપદેશ ક્યા? તેતો હજી સુધી સમજ્યાજ નથી. છતા કોઈ માહાત્મા કે ધરમાયાર્થેનું ગુરુ કરવા જાઓ છો ત્યાં એમ કહો છો કે ગુરુ મહારાજ અમને ઉપદેશ આપો. એ રીતે માગો છો ઉપદેશ, તો ઉપદેશ માગી લઈને ઉપદેશ જવાની ઇચ્છા રાખતા નથી. ને ત્યાં જવાની કેહેડ બાધતા નથી. ફક્ત મોઢા ઉપરથી ઉપદેશ માગે છે. ઉપદેશ એટલે શું? અને તે ક્યા દેશ-તેવું પોતે જાણતો નથી ફક્ત મોઢે ઉપદેશ એટલું બોલતા આવડયુ છે. તેમ ગુરુ માહારાજને પણ ઉપદેશ શબ્દ કેહેતા આવડે છે તે પણ ઉપદેશને જાણખતા નથી. એ રીતે આજકાલ કળીયુગના પ્રવાહે ધર્મ સંબંધી ધખડકા વળી ગયો છે, વળી ગુરુ પાસેથી મંત્ર લે છે. તે મંત્રનો અર્થ શું છે તે પણ ગુરુને પૂછતા નથી. મંત્રોમાં ઇશ્વરનું શરણુ માગેલુ હોય છે, કોઈમાં ફક્ત નમન કરેલુંજ હોય છે, પણ

આવાગમન ટળી અખંડ પદની પ્રાપ્તિનું આગણું હોતું નથી, એટલે મોક્ષની પ્રાપ્તિ થતી નથી, માટે હે મનુશભાષિઓ, કાંઈ ઉંડા ઉતરી જ્ઞાન મારગે ચઢો તોજ તમારૂં આવાગમન મટી અખંડાનંદના પ્રાપ્તિ થાય.

અરે ધર્માસ્તીક બંધુઓ ગદ્ય ચેતવણીમાં ધ્યાન કરતાં મન માયામાં જતુ ન રહે તેની વૃક્તિ બતાવી છે, છતાં માયા માહા પ્રબળ કરતી હોય તો ગુરુમુખથી માયાની સ્તુતીનો મંત્ર લેઈ ધ્યાન કરતાં પેહેલાં તે સ્તુતી કરીને ધ્યાનમાં બેસવું એટલે માહામાયાની કૃપા રહેશે ને ધ્યાન થશે. તેમાં માહામાયાની રહેમીયત અને આપણુ પરીજન અને ત્રીન્નુ આશ્ચીન એ રીતે ત્રીપુટીથી ધ્યાન કરવું, એમ કરતાં કરતાં મન વિરામ પામશે, અને સંતોષ અને શાન્તીની પ્રાપ્તિ થશે.

એકવાર પુરણ શ્રદ્ધાથી સ્વાદ સાચા મનથી ને સાચા પ્રેમથી ચાખી જોશો એટલે અમારે તમને કેહેવું પડશેજ નહીં, તમે તપાસી આપોઆપ તે મારગે ચઢી જશો પણ જ્યાં સુધી ખનઃ આંકુર્ણથી કામ કરીને સ્વાદ ચાખ્યો નથી ત્યાં સુધી માયા બળ કરશે ને કળીયુગ કુમતી આપીને બ્રહ્મ કરશે. ને એકવાર બ્રહ્મ થયા એટલે તો બ્રહ્મતાનો વધારો દીવસ દીવસ વધતોજ જશે, પછી તમારો પતો લાગવાનો નથી. માટે પેહેલેથી ચતુર જીવો ચેતો ચેતો ને ચેતો.

મનુશને માયાનો સ્તેષ ઉતરી ગયા વિના વૈરાગ્યની પ્રાપ્તિ થતી નથી ને વૈરાગ્ય વિના સવળી બતી સુજતી નથી, ને જ્યાં સુધી સવળી બતી થતી નથી ત્યાં સુધી સવળુ થતું નથી.

સંવત ૧૯૭૭ ના ભાદરવા સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૪૨ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે મનુશને માયાનો સ્તેષ ઉતર્યા વિના વૈરાગ્યની પ્રાપ્તિ થતી નથી ને વૈરાગ્યની પ્રાપ્તિ થયા વિના સવળી બક્તિ સુજતી નથી. કેમકે જવું છે પુર્વમાં ને જોતા રહેવું છે પશ્ચિમમાં એટલે આખો રાખવી છે પશ્ચિમમાં. તેવા ચાલનારાને સીધો ને સરળ રસ્તો હોયજ ક્યાંથી. એવા આહુ જોઈને ચાલનારને રસ્તામાં ઠેસા વાગે ખાદા ખમોચીયામાં તે પડી જાય ને દુખી થાય એ રીતે હાલ કળીયુગના અજ્ઞાની જીવો માયાને વશ થએલા ધર્મના ધર્તગિમાં પડી અવળી બક્તિઓ કરી અધર્મના ખાડમાં પડે છે.

હાલના પશુ જેવા જીવો, માયાથી જવાએલાને મનુશ દેહના ધર્મમાં શું છે તેની જરાએ ગમ નથી.

દક્ષ લોક વ્યવહારે ગમે તે ધર્મમાં જઈ ગુરુ કરે છે. ને તે ગુરુને જઈ એમ કહે છે કે ગુરુ મહારાજ અને ઉપદેશ આપો. પછી ગુરુ મહારાજ મંત્ર આપી બળામાં ગાળીયું બાંધી ભેટ લઈ કહાડી મુકે છે.

હવે મંત્ર લેનારો ને મંત્ર આપનારો ઉપદેશ શબ્દનેજ સમજ્યો નથી. કે દેશ તે શું પ્રદેશ તે શું, વિદેશ તે શું ને ઉપદેશ તે શું એટલે હાલની સ્થિતિમાં દેશ તે કાંયો ને પ્રદેશ તે કાંયો, તેમ વિદેશ તે કાંયો, ને આખો તે ઉપદેશ કાંયો, તેમ હાલ સ્થિતિનો દેશ

માં છે. પ્રદેશ માં છે વિદેશ માં છે. એ દેશો કેવડા છે, કેવા છે અને તે આસપાસ છે કે નીચા ઉંચી છે. તે ઉપદેશ લેનારને ઉપદેશ આપનારો સમજ્યા નથી. ને એક ઉપદેશ એવો શબ્દ શકત બોલતાં આવડ્યો છે.

ઉપદેશનો મંત્ર લેનારને તો કાષ્ઠપણુ દેશની ગમ નથી એટલે કાને સાંભળેલો ઉપદેશ શબ્દ બોલીને ઉપદેશ માગે છે. તેમ ઉપદેશ આપનારને ગમ નથી કે જે આ મંત્ર હું આપું છું તે મંત્ર દેશનો છે કે પ્રદેશનો છે કે વિદેશનો છે કે ઉપદેશનો છે. આટલી તો ગતાગમ છે નહીં. છતાં ઉપદેશ આપવા બેસે છે.

એ રીતે ઉપદેશ આપનાર ને ઉપદેશ લેનાર બેઉ અવળી ભક્તિએ ચડ્યા છે. એટલે ભક્તિ કરતાં શું શું બોલીએ છીએ કે શું શું ઇશ્વરને કહીએ છીએ તેનું તેને બાન નથી. ને અડધ મગ મઠ વિગેરે ભેગુ ભરડે જાય છે.

તેમાં એટલે સુધી બુદ્ધિ બળી ગઇ છે કે, આ તે ઇશ્વરના સારી કીરતી કરીએ છીએ કે અપકીરતી કરીએ છીએ. આપણા શબ્દો ઇશ્વરને રીઝવવાના છે કે ખીજવવાના છે. વળી આ શબ્દોથી ઇશ્વરનાં હોદ્દા ઠાંકીએ છીએ. આને ઇશ્વરને સારી સારી ઉપમા આપીએ છીએ કે ખોટાં ખોટાં મેહેણાં મારીએ છીએ.

એ રીતે પોતાના શબ્દોનું ને બોલ્યાનું બાન છે નહિ ને ઇશ્વરની નામીનક ભક્તિ ભેદ બેઠા છે. એ તે ઇશ્વરની ભક્તિ કહેવાય કે, ઇશ્વરની મહત્તાની ભાગી કરી કહેવાય.

જરા વિચાર કરો, જે કોઇ જ્ઞાનવાન મહાત્માનો સત્સંગ કરીને સવળું સમજશે તોજ તમારાથી સવળી ભક્તી થશે અને સવળી ભક્તી કરશે તોજ સવળા રૂળ મળશે. ને અવળી ભક્તિ કરવાથી અવળાં રૂળ મળશે અને જ્ઞાનવાન અતુભવી જ્ઞાનવાનનો સત્સંગ કરવાથી સવળી ને અવળી ભક્તી સમજાય, અને તેથી સવળી ભક્તિ થાય. તેમ દેશ પ્રદેશ વિદેશ અને ઉપદેશનું જ્ઞાન થાય.

જુઓ આ સ્વર્ગ મૃત્યુને પાતાળ એ ત્રિલોકી જગત છે. તેમાં હાલ આપણે છીએ. તેથી હાલ આપણો આ દેશ કહેવાય છે. તે સ્વર્ગ મૃત્યુને પાતાળ ઝંકારના ઉકાર ને મકાર સુધી છે. તે હાલ આપણો દેશ કહેવાય છે. અને તેને હાલ આપણો દેશ અજ્ઞાનતાથી માનીએ છીએ. ઝંકારનાં અકારમા શક્તિ, વિષ્ણુ શીવ ને શક્તિ છે તે પ્રદેશ છે. અને ઝંકારના ઉપર અર્ધ માત્રા છે તેનું નામ વિદેશ કહેવાય છે. અને ઝંકારના ઉપર માત્રા છે તે માત્રાના ઉપર જે બીન્દુ છે તે ઉપદેશ છે. એ રીતે દેશ પ્રદેશ વિદેશને ઉપદેશ છે તે એક બીજાથી ઉંચે નીચે છે. એ રીતે ચાર દેશોનો દેખાવ ઝંકારમાંજ છે.

હવે એ ચાર દેશમાથી કયા દેશમાં જવાની જીવને ઇચ્છા છે તે જીવોએ પોતાની આપે પોતાને વિચારવાનું છે.

જેને આ ભુલોકમાં રહેવાની ઇચ્છા હોય તેનું ધ્યાન અને તેની ક્રીયા જુદી છે. અને તે ક્રીયા કરવાથી આ લોકમાં વારમવાર જન્મો ધારણ કર્યાંજ કરે. અને આ દેશમાં ને આ દેશમાં પણ સ્વર્ગમાં જવાની ઇચ્છા હોય તેને યજ્ઞ યાગાદીક ક્રિયા અને ધ્યાન કરવાની છે. પણ તેની રીત જુદી છે.

જેને પ્રદેશમાં જવાની ઇચ્છા હોય તેની ક્રીયાને તેનું ધ્યાન કરવાની રીત જુદી છે.

જેને વિદેશમાં જવાની ઇચ્છા હોય તેની ક્રીયા ને તેનું ધ્યાન તે પણ જુદું છે. તેમ

જેને ઉપદેશ એટલે ભોક્ષમાં જવાની ઇચ્છા હોય તેની ક્રીયાને તેનું ધ્યાન તે પણ જુદું છે તેમ દરેકના મંત્રો પણ જુદા જુદા છે. જુઓ કે વિંછીને મંત્ર સર્પ ઉતરે નહીં ને સર્પને મંત્ર વિંછી ઉતરે નહીં. તેમ કૈલાશના મંત્ર વૈકુન્ઠ મળે નહીં ને વૈકુન્ઠના મંત્ર કૈલાશ મળે નહીં.

માટે જે જે જીવને જે જે સ્થળે જવાની ઇચ્છા હોય તે તે જીવ તેની લક્ષણો રાખે છે, અને તેનાજ મંત્રને જાપે છે.

મરણેયામ તિસાગતી.

એટલે જેની જ્યાં મતી ત્યાં તેની ગતી. એવું વેદે શ્રુતિ વાચ્યથી કહ્યું છે. માટે જે જે જીવને જ્યાં જ્યાં જવાની ઇચ્છા હોય તે તે જીવે તેનું ધ્યાન કરવું. એટલે મંત્ર વિના મળે તેટલું નામનું ધ્યાન કરે તેથી કાર્ય કાર્ય કાઈ કાળે સિદ્ધ થતું નથી. કેમકે મંત્ર વિના સર્પ વિંછી જેવા ઉતરતા નથી તો મંત્ર વિના નામ સ્મરણ કરીએ તો તે કેમ કરી પ્રાપ્ત થાય.

જુઓ કે ઉતર વિંછી ઉતર વિંછી એમ નામ સ્મરણથી વિંછી ઉતરતો નથી તેમ મંત્ર વિના સર્પ પણ ઉતરતો નથી. તો જે મહાન પુરુષો અને તેમનાં સ્થળ મંત્ર વિના એકલાં નામથી પ્રાપ્ત થતાં નથી.

માટે મંત્રો વડે ધ્યાન કરવાથીજ મનવાન્છીત ક્ષણની પ્રાપ્તિ થાય છે. તે વિના એકલા નામ સ્મરણથી કોઈ કાળે તે વસ્તુની પ્રાપ્તિ થતી નથી નથી ને નથી.

તપ્તી હાલ કળીયુગના કોંઈક મહાત્માઓ થઈ પડેલા ખોટા ખોટા મંત્રો બનાવી ભોળા ભગ્તોને ભોંયગમા ઘાલે છે. માટે મંત્રનો અર્થ શું છે તે પણ મંત્રો લેનારે જાણવું જોઈએ અને તે મંત્રમાં માગણું શું છે તે પણ જાણવું જોઈએ.

સંવત ૧૯૧૭ ના આસો સુદી પુર્ણિમા

ચેતવણી ૪૩ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે જે દેવ ઉપર આપણી પ્રીતી હોય ને જે દેવને સ્થળે જવાની ઇચ્છા હોય તેણે તે દેવના મંત્ર લઈ તે મંત્રનું વિધિ-પુર્વક સાધન કરવું. તેમ કાર્યો વિના કોઈ કાળે કોઈ પણ દેવ અથવા કોઈ પણ ઇશ્વરની પ્રાપ્તિ થતી નથી. માટે ધર્માસ્તીકો અથવા એ જે દેવની કે જે દેવના સ્થળની ક્રીયા કામને સાફ; અમુક દેવને આરાધવો છે. ને તે કેવી રીતે ને કેવે પ્રકારે આરાધીશું તો તે દેવ અથવા ઇશ્વર કેવી ક્રીયાથી આરાધીશું તો તે કાર્ય કાર્ય પ્રમાણે સીદ્ધ થશે. એ તો પહેલુંજ સમજવાની જરૂર છે હોને છે.

સર્વથી શ્રેષ્ઠ એવું જે કાર્ય સીદ્ધ કરવા ઇચ્છા રાખે છે તેવા મનુશને ધન્યવાદ આપવો જોઈએ છીએ. જે કાર્ય થોડે યા ઘણે દીવસે મીઠ્યા થઈ જાય એવા કાર્યની ઇચ્છા રાખનારને ધોક્કાર આપવો જોઈએ છીએ.

સદા દુખની નીવરતી ને અખંડ સુખની પ્રાપ્તિ તેવું જે કાર્ય તે સર્વથી શ્રેષ્ઠ છે. અને તેવું કાર્ય હજારમાં દશ કરનાર છે. ને મીઠ્યા થઈ જાય એટલે નાશ થઈ જાય એવું કાર્ય હજારમાં નવસેને તેવું મનુશ કરનાર છે. તે નવસેને તેવું મનુશ પેલા દશને વખોડે છે ને તેની નિંદા કરે છે. કેમકે તેવા નવસેને તેવું જાણ્યું અવળે મારગે ને અવળી ભળીએ

ચહેલા છે. તે કેવી અવળી ભજી કરે છે કે જેથી બહા, વિષ્ણુ, શીવ ને શક્તી કંટાળી અયાં છે. તે વિશે સમજવું હોય તો વજ્રમવિદ્યા નામનું પુસ્તક વાંચો. એટલે પરીપુર્ણ સમજશે.

જે ભજીથી પ્રભુ કંટાળે તેવી ભજી આ કળયુગમાં ચાલે છે. તેમ હાલના પામડી ક્ષત્રિયો પ્રભુને ખોટી ખોટી ઉપમાયો આપીને આખ્યાનો પોતાના મનસ્વી ઉભાં કરે છે. તે આખ્યાનોથી ઇશ્વર ખીજે છે ને માયાભોભી જીવો રીજે છે. એવાં આખ્યાન ઉપસ્થિત કરનાર અને તે આખ્યાનો સાંભળનાર તેમ સંભળાવનાર કેવળ નર્કના અધીકારી થાય છે.

જે આખ્યાનો હાલમાં હરદાશી કથાના કરનાર આ જગતમાં પ્રવર્તાવી રહ્યા છે.

જે કામ નીચ લોકો કરતાં કંટાળે છે તેવાં કામો પ્રભુએ કર્યા તેવાં તેવાં જુદાં ગપ્પાં મોઢવી લોકોને રીઝાવે છે. ને પ્રભુને ખીજાવે છે. તેવાં આખ્યાનો સત્યુગ, ત્રેતા કે દ્વાપરમાં નહોતા. તેમ તે આખ્યાનોમાંનું એક પણ આખ્યાન કોઈ પુરાણમાં કે ભારથ રામાયણાદીક છત્રીહાસોમાં પણ નથી. તેવા તેવાં ગાલ ગપોડાને દંત કથાથી મનસ્વી ઉપસ્થિત કરી બધરાં બાળક ને બાલકાઓને રીઝાવે છે.

તે આખ્યાનો કહી બતાવતાં અમને તો કંટાળો આવે છે ને કાયામાં કંપારી જુટે છે. તેવા તેવાં આખ્યાનો ઉભાં કરી અજ્ઞાની લોકોને સંભળાવે છે. તેથી અજ્ઞાનીઓ સાંભળીને જુદી થાય છે.

પ્રભુએ આગળ ધણા ધણા ભગ્નોનાં કામ કરેલાં છે. જેવાં કે પ્રજ્ઞાજ્ઞાનાસ્તંભમાંથી પ્રગટ થઈને ભજતને ઉગાર્યો છે.

વળી સુધનવાની કહા શીતળ કરીને સુધનવાને ઉગાર્યો છે. એવાં એવાં તો કામ પ્રભુએ ધણાભગ્નોનાં કર્યાં છે. પણ કોઈના કાયાં ચામડાં ઘોવાં હોય તેમ સેના ભગત બનીને. એટલે ધાંચળ બનીને હનુમતો કરી હોય તેમ ગોરા કુંભારનાં મધેડાં ચાયાં હોય ને પાળ્યાં હોય એવાં કામ કરેલાં કોઈ પુરાણમાં કે કોઈ છત્રીહાસમાં લખાયાં નથી. તેમ બધ માણસની સુઆવરણ કરી. તેમ દામા ભગતની વિષ્ણુ ખોહોળી તેવું સત્યયુગના, ત્રેતાયુગના કે દ્વાપરયુગના કોઈ ભગ્નોનાં એવું નીચુ કામ કર્યું હોય એવું કોઈ અંધમા લખાણુ નથી. છતાં આ કળીયુગમાં આગળના યુગો કરતાં એવા કેવા ભગ્નો નીવડ્યા કે જેની વિષ્ણુ ભક્તવાને વાળી. હા હા હા આ તે કેવી અસંભવિત વાત છે કે ભગવાનની પાસે ભગ્નીનું કામ કરાવ્યું. તે આપો આપ ભગવાને પોતેજ જઈને કર્યું.

નરસી મેહેતા જેવા મહાન ભગત. તુળસીદાસ જેવા મહાન ભગત, સુરદાસ જેવા મહાન ભગત તે ભગ્નોનાં પણ એવાં કામ પ્રભુએ પોતાને આપે જઈ કર્યાં નથી. ને કર્યાં છે તો હંચ કામ કર્યો છે. ને તેવાં હંચ કામ ખીજાઓને પ્રેરણા કરી ખીજા પાસે કરાવ્યાં છે.

અરે બુદ્ધીના બુઢા, ભગત જુઢા જરા તો વિચાર કરો કે ભગવાન એવાં નીચાં કામ પોતેજ પન્ડો પન્ડ કરે ?

શું પ્રભુના હાથમા જગતની દોરી નોહોતી કે શું જીવોની બુદ્ધી ફેરવવાની શક્તી નોહોતી. તે રાજ્ય સેના ભગત ઉપર કોષે બસથો તો તેને શાન્ત પાડવાની શક્તી શું નોહોતી ?

હતી. કેમકે ભગવાન છે તે સર્વ શક્તિવાન છે. ને આખા જગતના જીવોની દોરી તેનાજ હાથમા છે. છતાં પ્રભુને માથે નીચાં નીચાં કામના લાચન સુદીને સુર્ય લોકોને રીજવી નાખ્યા એ તે શું ન્યાય નિતી ને વિવેક છે ? ના ના એ તો વિવેક નથી, નથી ને

નથી. એવા ગાલ ગધેડાંના કવિઓનાં જુઠાં જુઠાં આખ્યાનો બનાવેલાં, તે સાંભળવા ધણુ મુરખો પ્રેમ રાખે છે. તે મુરખ તો શું પણ મુરખના સરદાર છે. અને તેવા મુરખો કેવળ નર્કના અધીકારી થાય છે. તેમ તેવાં આખ્યાનોનું કથન કરનારા પણ નર્ક નિવાશી થાય છે.

તેમાં એવાં નીચાં આખ્યાનોના કરનારા કવિયો તે અધાર નર્કના અધીકારી થાય છે. તેથી તો કોઈ જ્ઞાનવાન કવિ એમ કહી ગયા છે કે:-

દોહરો.

કવિ ચિતારે પારધી, વળી વિશેકે ભાટ;

એટલા નર્ક સીધારીયા, યમ દેખાડે વાટ.

માટે હે મુર્ખ કવિયો પ્રભુને એવી નીચી ઉપમાઓ આપવાની બંધ કરો. તેમ તેવાં આખ્યાનોની કથની કરનારા કથની કરવાની બંધ કરો. તેમ સાંભળનારા લોકો જો પરમેશ્વરના પ્રેમી ભગત હો તો પ્રભુની નીચી ઉપમાયો સાંભળવાની બંધ કરો.

અરેરે તમને પ્રભુની નીચી ઉપમાયો સાંભળવાની કેમ ઇચ્છા થાય છે. ને તમને કેમ ત્રાસ પડતો નથી. ને કેમ ક્રોધ ચડતો નથી. એવું સાંભળનારા હાથે કરીને પ્રભુની નીચી નીચી ઉપમાને ટેકો આપો છો. તે ભગત જનનાં લક્ષણ નથી. માટે હવેથી જ્ઞાન્ત પડો. શાન્તીઃ શાન્તીઃ સંવત ૧૯૭૮ ના કારતક સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૪૪ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે ઇશ્વરને ખોટી ઉપમા આપવી કે કહેવી કે સાંભળવી તે મહા પાપ છે. જુઓ કે આપણા બાપને કોઈ એવી નીચ ઉપમા આપે તો આપણે તેનાં બાપને સાચાં મહેલુાં દબાઈ છીએ, શાથી કે આપણને એમ લાગે છે કે શું મહારા બાપ એવાં નીચાં કામના કરનારા હતા. એ રીતે આ દેહના બાપને માટે ખોટું લાગે છે. તો સાક્ષાત્ ઇશ્વર આપણા આત્માનો માબાપ છે. તેને નીચાં કામની ઉપમાઓ આપે છે તે સાંભળવાને ખુશી થઈએ છીએ ને ખુશીથી એ બાપની અપકીરતી કરાવીએ છીએ. એ તે આપણું અજ્ઞાન કે જ્ઞાન.

જુઓ, દુવજ, પ્રલ્હાદજી, ચંદ્રહાસ, હરિશ્ચંદ્ર, પાંડવ, નરસી મહંતા, મીરાંબાઈ, વિગેરેનાં પ્રભુએ ધણાં કામો કયો છે; પણ એવા કોઈ ભક્તાનું નીચું કામ પ્રભુએ કર્યું નથી. તેમ કોઈ ભક્તે પ્રભુ પાસે કરાવ્યું પણ નથી. વળી આશ્ચર્ય જેવી એક વાત એવી જાણવામાં આવી છે કે કસાઈને ત્યાં માસનું તોલ કરાવવા પ્રભુ કાટલું થઈ રહ્યા હતા. અરેરે પ્રભુને એવી એવી ને નીચી નીચી ઉપમાઓ ન આપો ને ખોટો ખોટી કોઈને ના સંભળાવો તેમ સાંભળનારા ન સાંભળો. એવું નેવું સાંભળવામાં સમજો છો ધરમ પણ બાધો છો કરમ.

અરે મનુષ બાઈઓ, ઇશ્વરને અમે તો અમારા માતા પિતા માનીએ છીએ તેથી તે અમારા માતા પિતાની અપકીરતી અમારાથી સાંભળી શકાતી નથી. માટે આ જગતમાં તે વિષે પોકાર કરીએ છીએ.

આજ કાલ કળીયુગના પ્રવાહે દરેકને કેટલાએક નિરભાગીઓને ધર્મને નામે દ્રવ્યની માગણીઓ કરવાની આજ્ઞા છે. તે કેવળ નર્કના અધીકારી થાય છે. કેટલાક અતુલવી

પુરોનાં જ્ઞાનમય પુસ્તકો લઈ તેમાંનું જ્ઞાન મેળવી પુસ્તકો ગુપ્ત રાખી મુકે છે ને તે પુસ્તકો-
માંથી જ્ઞાન કથન કરે છે ને એમ કહે છે કે આ જ્ઞાન અમેને ઉત્પન્ન થયું છે-ને આ જ્ઞાન
અમારું જ છે; એમ કહી પોતાની મહત્તા પોતેજ વધારી ભોળા ભાવિક લોકોની પાસેથી
દ્રવ્ય હરણ કરે છે. તેમાં વળી કેટલાક તો જ્ઞાનમય પુસ્તકોથી જે સત્ય મારગ ચાલતો હોય
તેનાથી જુદો મારગ ચલાવવા અને જુદી દુકાન માંડવા સીધી લીટીના ભક્તોને અવળે
માર્ગેજ ચલાવે છે ને એમ કહે છે કે “માળા તો મનહી ભલી, એર કાષ્ઠકા ભારા; જ્ઞાની
જનકી દો ઘડી, મુરખકા જનમારા.” એવું કહીને માળા ફેરવવાની મુકાવી દે છે.

વાત ખરી છે. માળા મનની હોવી જોઈએ. મન વિનાની માળા છે તે કાષ્ઠના ભારા
જેવી છે. પણ માળા કરતાં કરતાં આત્મ બળ ઉત્પન્ન થાય ત્યારેજ મનની માળા થાય
છે. તે વિના કોઈ કાળે એમને એમ મનની માળા થઈ શકતી નથી. મન તો માયાનીજ
માળા કરે છે કેમકે મન, બુદ્ધિ, ચિત્ત ને અહંકાર એ ચારે અંતઃકરણ માયાના જ છે.
તે મનમાં આત્મ બળ પ્રગટે એટલે ઉત્પન્ન થયા વિના અમાયિક કાર્યમાં પરોવાતું નથી.
જેમ બરોબર સારા અક્ષર લખતા આવડયા વિના અક્ષર ઘુંટવાનો ખરડો મુકી દે તેના
અક્ષર કોઈ કાળે સારા મરોડવાળા આવી શકતા નથી, તેમ માળા છે. તે અક્ષર ઘુંટવાના
ખરડા રૂપ છે. તે માળા કરવાની મુકી દેનાર અને મુકાવી દેનાર બેઉ મુખ્ય અને અધમ છે.

વળી જ્ઞાની જનની દો ઘડી એટલે બે ઘડી કહી છે. ને મુરખનો જનમારો કહ્યો છે,
તે પણ ખરું છે, કેમકે અનુભવ સીધીવાળા જ્ઞાની છે તેને હર ગડી માળા ફેરવવાની જરૂર નથી.
તેનું તો મનજ માળા ક્યાં કરે છે. એટલે તેને તો મણકાવાળી માળા તે કાષ્ઠનો ભારો
છે. અને અજ્ઞાની તે મુખ્ય ગણાય છે. તેને જનમારો માળા કરવી જોઈએજ.

હવે અજ્ઞાની કેદેશે અમે જ્ઞાની થએલા છીએ. તેથી અમારે માળાની જરૂર નથી,
ને અમારું મનજ માળા કરે છે. તો આ ઠેકાણે જ્ઞાનીનાં દસ લક્ષણ શાસ્ત્રે કહ્યા છે તે દસ
લક્ષણ તેનામાં હોવાં જોઈએ, કીયાં કે, શ્લોક ગુજરાતીમાં લખ્યો છે.

અક્રોધ વૈરાગ્ય જીતેન્દ્રીએત્વં, ક્ષમા દયા સર્વ જન પ્રીયત્વં;
નીરક્ષોભ દાતા ભય શોક હરતા, જ્ઞાનસ્ય ચિન્ત દસ લક્ષણાતી.

આ ઉપરના દસ લક્ષણો હોવા જોઈએ, કદી ઉપરથી તો તે દસ લક્ષણો દેખાય પણ
તેનો અનુભવ કરી જોવો જોઈએ. તેમ જ્ઞાનવાન છે તો તેની સાથે પ્રશ્નો કરી તેનું જ્ઞાન
નીરક્ષય, નીરબાધ, નીરલેપ ને નીરંજન હોવું જોઈએ; એવો તપાસ કરીને પછી તેની
માળા મુક્તનો સંશય ધરવો નહીં. પણ મોઢેથી બે તેથી તેને જ્ઞાની જાણવો નહીં. પુરણ
જ્ઞાનવાન અને જ્ઞાનવાનના પુરણ લક્ષણો અલોપીક વારતામાં હોવાં જોઈએ. તે વિના વાચીને
અથવા કોઈનું સાંભળીને કથની કરતો હોય તેવા ધર્મ નામે ધન ધુતનારનું કહ્યું કોઈ કાળે
માનવું નહિ. શુદ્ધ ધર્મ મારગમાંથી ફાટા ફાટી ભરમાંવે તેથી ભરમાઈ જતું નહીં, તે લક્ષણ
શુદ્ધ મારગીનું છે, વળી મનુષ્ય દેહ ધારણ કરીને સત્સંગ ચઢીને જેનું મન ભમી જાય છે,
તે જીવ લક્ષ ચોરાશીનો જ ભોક્તા થાય છે. કેમકે જેવી મતી તેવી ગતી, માટે જેવી મતી
થવાની તેવીજ ગતી થવાની. ભલે કોઈ વાર બીજાઓના દેખાદેખા સત્સંગમાં બળે. પણ
લક્ષચોરાશીના ભોક્તા થવાના હોય તેના સત્સંગ દુટ્ટી જાય, અને અસત્સંગીનો મેળાપ
થાય. તે ઉપરથી સમજવું કે, લશ્કરકા બેદ પાયા; કે આશુસે ગદ્દા આયા. એટલે કુસ-

મીનો સંગ થયો એટલે કુમારજે જવાનો ને કુમારજે જવાથી કુમુદી થવાની ને કુમુદી થવાથી કુકર્મમાં જોડાવાનો ને કુકર્મમાં જોડાવાથી કુપદનીજ ખાસી થવાની.

આ ઉપરથી સત્સંગી જીવેને કહેવાનું કે કોમળે કુસંગ કરવા નહી, તેમ કુસંગીથી વાતચિત સાંભળવી નહિ. તે વિષે કવિ દલપતરામ કહી ગયા છે કે જેને જેવો સંગ રંગ, તેવો ત્યાં બેસે; માટે કુસંગથી દૂર રહેજો. શાન્તિ શાન્તિ શાન્તિ. સંવત ૨૯૭૮ ના માગશર સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૪૫ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એમ લખ્યું છે કે સંગનો રંગ લાગ્યા વિના રહેતો નથી. જેમકે સરદરતુમાં સરદી લાગ્યા વિના રહેતી નથી તેમ સંગનો રંગ લાગ્યા વિના રહેતો નથી. માટે કુસંગ કરવો નહિ કુસંગીની સાથે બેસવું નહી તેમ કુસંગી સાથે વાતચિત કરવી નહિ. કદી કહેશે કે કુસંગી સાથે બેસીએ અને વાતચિત કરીએ પણ આપણું મન સાધ્ય હોય તો સંગનો રંગ કેમ લાગે? જવાબ ગંગ કવિએ કહ્યું છે તે કવિતાનું એક ચરણ સાંભળો. કાન્નલકી કોટડીમેં ચાતુર પેસે તો હું, એક આદરેખતો લાગે હી લાગે. અર્થ કાન્નળની કોટડીમાં કોમળ ચતુર પુરૂષ સાચવીને એટલે જાળવીને પેસે તો પણ થોડો ઘણોએ ડાઘ લાગે લાગે ને લાગે. માટે ધર્માસ્તિક બંધુએ કોમળ કાળે કુસંગ કરવો નહિ નહિ ને નહિ. કુસંગથી કોમળે લોકીકનો કે અલોકીકનો પ્રાયદો થયો હોય તો બતાવો. ના ના નથી થયો.

કદી કોમળે પ્રાયદો થયો તો તે પોતે ભોગવવા રહ્યો નહી હોય કદી પોતે રહ્યો હશે તો તેનો પરિવાર રહ્યો નહી હોય.

કદી પરિવાર રહ્યો હશે તો તે પરિવારે સુખે ભોગવ્યું નહી હોય કદી તેમ ભોગવવામાં આવ્યું હશે પણ પોતે પોતાની સાથે શું લેઈ ગયો હશે? કુન્ન અધર્મ પોતાની સાથે લેઈ ગયો હશે. તે અધર્મના કળ તેને કેવા મળ્યાં હશે. એટલું વિચારો.

હાલ અમારાજ માયા લાંબી શીષ્યો બ્રાહ્મણ વરણના તથા સાધુઓ તથા જોસાઇ વિગેરે અમારી પાસે રહી. બીજાઓને બોધ આપી શકે એવા બનીને દ્રવ્યને સાર તરેહ તરેહના વેશો ધારણ કરી બોધ કરવા નીકળે છે. તેમાં જુદો ધર્મ ચલાવવા સાર શીખેલા બોધમાં જુદીજુદી યુક્તિઓ ગોઠવી બીચારા ભોળાંના ભક્તોને ભરમાવે છે, ને એમ કહે છે કે માળા ફેરવે શું થાય; તીલક કરે શું થાય; એમ કહી ઘણા જીવેને ધર્મ કર્મથી બ્રહ્મ કરે છે, તેમ કળીકાળના પ્રવાહે હાલના અજ્ઞાનીઓને તે વાત રચતી આવે છે. કેમકે માળા ફેરવવામાં ખોટી થવું પડે છે તેમ કપાળમાં તીલક કરવાથી લોકો ભગત ભગત કહી મસ્કરીઓ કરે. એમ સમજીને તથા તીલક કરતાં સુધી ખોટી થવું પડે એમ સમજીને તે નજ કરવું તે ઘણી સારી વાત છે. ધર્મના આગસુ અને અજ્ઞાનીઓને જોઈતું તું ને વેદે કહ્યું. એમ સમજી તે વાત માન્ય કરે છે. તે કેવળ પશુ સમા વ છે. કેમ કે પશુ તીલક કરતાં નથી તેમ નાહાતાં ધોતાં નથી. તેમ આભડછટ ગણતા નથી તેમ વટાળીને માનતા નથી તેમ ધર્મ નામને સમજતાં નથી તેમ માળા પૂગ કે ઇશ્વર સ્મરણ કરતાં નથી. તેજ રીતી પ્રમાણે ગુણ્ય વરતે તો પછી તેનામાં ને પશુમાં શું ફેર રહ્યો. એટલેજ તોલ કરો.

કપાળમાં તીલક કાઢી કરતા નથી. કે જેને માથે ઇશ્વર ધણી નથી ને નધણીયા છે. તેજ ધણીનો શણગાર ગમે નહી. જેમકે કાઠ રાંડીરાંડ સ્ત્રી હોય એટલે ધણી વિનાની હોય તેજ શણગાર રાખે નહી, ધણીવાળી સવાસણ હોય ને તો ધણી છે એવી નીશાની બતાવવા ચાલેલો, ચુડો ને એટલો હોય જ. પણ નેધણીયાં એટલે ધણી વીનાની રાંડીરાંડના કપાળમાં ચાલેલો હોય નહી તેમ જ મનુશને માથે ઇશ્વર ધણી નથી તેજ કપાળે ચાંદા રાખતા નથી. તેમ તેવા નેધણીયા ચાંદા કરવાની ના કહે છે, કેમકે પોતે નેધણીયા રાંડીરાંડ છે એટલે બાબતે એમ કહે છે જેમ સવાસણી રાંડેલી વૃદ્ધને પગે લાગવા બળ્ય છે. ત્યારે રાંડેલી આશીરવાદ દે છે કે મારા જેવી થજે. એમ સામાનું ભુંડ વાગે છે; ને પોતાના જેવા કરવા કહે છે.

જુઓ કાઠ રાજનો સીપાઇ હોય છે તે પણ પટો રાખે છે કેમકે તે બતાવે છે કે માહારે માથે રાજ ધણી છે. હું રાજનો તાબેદાર દાસ છું; એમ દરસાવે છે તેથી એનો હુકમ સરવે માને છે અને તેની સામાને સેં પડે છે, એજ પટાની મજા છે. માટે ઇશ્વરનો પટો તે તીલક છે. વળી તીલક માળાથી રાજદરબારમાં જશે તો અમલદારો પણ તેવાને ભગત જન બાણી તેની વાણીપર કાઠક વિશ્વાસ રાખે છે. માટે ઇશ્વરનો પટો છે તે મહા સમર્થ છે. છતાં અગ્નિથી છવાઇ ગએલા ને રોક્ષમાં મનાગ તેવા જે જીવો વાશ ચોરા-શીના ભોક્તા છે. તેજ તીલકનું ને માળાનું ઉપાપન કરે છે.

ચાખખા.

જેને નથી કરવી માળા, તેને બોલ્યાના છે ચાખા;
જેને નથી કરવું દીલુ, તે જન બોલે દીલુ દીલુ.
જેણે નથી બાણ્યો ધર્મ, તે તો કરે કુડા કર્મ;
જેને નથી થયો સત્સંગ, તેને બોલ્યાના બહુ અંગ.
જેને નથી રામ બાણ વાગ્યાં, તે ચેષ્ટાળી કરવા લાગ્યા.
જેને નથી ધરમની ગમ, તે માને છે બમે બમ.
જેનો દન થવાનો હરત, તે રહે માયામાં મસ્ત;
જેનું નહીં માયામાં ચિત, એજ મનુશની બાણી રીત

અરે મનુશબાણ્યો મનુશ દેહ ધર્યો છે તો મનુશ દેહનો ધર્મ પાળો ને મનુશ દેહનાં કર્મ કરો. આ અવસર ફરીફરીને મળવાનો નથી નથી ને નથી.

મનુશ દેહનાં જે કર્મ અને ધર્મ છે તેનું જે ખડન કરે છે તે કેવળ આસુરી જીવ છે; તેવા આસુરી જીવનું કહ્યું સાંભળવું તે કેવળ અધોગતીને આપવાવાળું છે. માટે અધોગતીના અધીકારી ન થશો.

આ સંસારમાં દેહના સુખસાદ થોડા વર્ષને માટે કેવાકેવા વેશ દ્રેશ બદલો છો. અને અખન્ડ સુખને માટે અસલનો વેશ દ્રેશ હોય છે તે કાઠી નાંખો છો. અશલ વેશ દ્રેશ ને તીલક ને માળા કંઠી છે. તેને દુર કરવા બેઠા છો એજ કળીયુગનો પ્રવેશ સમજવો, અને એ જે અસલનો વેશ દ્રેશ ફેરવી નાંખવાને, ઉપદેશ કરે છે તે ઉપદેશકને સાક્ષાત કળીયુગ સમજવો.

આજકાલ કળીયુગના પ્રવાહે જગતના જીવો કુતર્કિ કુસંગી કુમાર્ગિ ને કુયુદ્ધિના થવા લાગ્યાં છે થયા છે થાય છે ને થશે.

એવા થવાથી જીવોને કેષ પ્રકારનો લાભ થવાનો નથી. વળી આજકાલ ધર્મવેશ ધારણ કરી લોકો ધુતી ખાય છે. ન જગત ઢોગથી જ ધુતાય છે. પછીથી ખબર પડે છે એટલે એમ કહે છે કે ધર્મનો એક ઢોગ છે એવા પહેલા વખાણ કરીને પાછળથી વખોડે છે પણ પ્રથમથી પરીક્ષા કરી શકતા નથી એટલી બુદ્ધિમા ખામી છે, તે ખામી ઇશ્વર મટાડે ત્યારે.

આ ઉપરથી સરવે ધર્માસ્તીકોને ચેતવણી આપીએ છીએ કે પ્રથમ પરીક્ષા કરો. એવા સો બસો ઢોગીયોને લીધે ખરા ધર્માસ્તીકો પણ જુઠામા ખપે છે. તેથી જગતના જીવો ધર્મ રહીત થાય છે. શાન્તી શાન્તી શાન્તી.

સંવત ૧૯૭૮ ના પોસ મુદી પુર્ણિ.

ચેતવણી ૧૬ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમા એમ લખ્યું છે કે જગતના જીવો ઢોગથી ધુતાય છે. તે ધુતાગનું સુખ્ય કારણ અજ્ઞાન છે. એટલે જ્ઞાન વિનાના ધુતાય છે.

જ્ઞાનુ-કેહ છે જ્ઞાન એટલે શું ? અને અજ્ઞાન એટલે શું ?

બા. જ-જ્ઞાન એટલે આત્મા અને પરમાત્માને યથાર્થ જાણવા, અને અજ્ઞાન એટલે પીન્ડ બ્રહ્માન્ડાદીક જાણવા.

જ્ઞાનુ-આત્મા પરમાત્માને જાણવાથી શું ફાયદો ?

જ-આત્માને અને પરમાત્માને જાણવાથી-પરમાત્મા-ઉપર પ્રેમ ભાવ થાય છે; અને પ્રેમ ભાવ થવાથી તેમાજ જીવોનો લક્ષ રહે છે. અને તે લક્ષ રહેવાથી તે પદની પ્રાપ્તિ થાય છે. એટલે આવાગમન ટળીને મોક્ષની પ્રાપ્તિ થાય છે. અને તે પ્રાપ્ત થવાથી તે જીવનું જન્મ ને મરણ ફીટી જાય છે.

જ્ઞાનુ-આપે એમ કહ્યું કે અજ્ઞાન એટલે પીન્ડ બ્રહ્માન્ડાદીક જાણવા તેથી પુછું છું કે પીન્ડ બ્રહ્માન્ડાદીક જાણવાથી શું ફાયદો છે ?

જ-પીન્ડ બ્રહ્માન્ડાદીક જાણવાથી એટલે અનુભવવાથી તેનો અભાવ થાય છે, ને તેનો અભાવ થવાથી તેમાથી લક્ષ ખસી જ્ઞાન રૂપ આત્મા અને પરમાત્માનું ભાન થાય છે. માટે પીન્ડ બ્રહ્માન્ડાદીક પણ જાણવાં જોવું છે. એટલે અનુભવવા જોવું છે. માટે જ્ઞાન ને અજ્ઞાન તે બેજ જાણવા જોવા છે. છતાં અજ્ઞાનથી છવાઇ ગયેલા અજ્ઞાનમાં જ આયુષ્ય પુરો કરે છે. જેમ કુતરા, બીલાડા, ગધેડાં ફક્ત અંગ જ્ઞાનથી આયુષ્ય પુરો કરે છે. તેમ અજ્ઞાની મનુષ્યો પણ અંગ જ્ઞાનથી આયુષ્ય પુરો કરે છે. એવા અજ્ઞાની જીવો જેમ ગધેડા ગધેડાના મનથી મસ્તાન થઇને ફરે છે તેમ તે પણ ફરે છે.

જેમ સ્વાન ખાય છે, પીએ છે, દસ્ત, લઘુશંકા કરે છે, તેમ નિંદ્રા આળસ, ભય, મૈથુન વિગેરે વિષયો ભોગવે છે. ને પોતાના બચ્ચાને જાળવે છે તેમ પોતાની હથ તથા પોતાનો મોહોલ્લો સેરી કે ફળીયું જાળવે છે. તેવું ને તેટલું કામ કરીને જે મનુષ્ય પોતાનો આયુષ્ય પુરો કરે છે તે સ્વાન સમાન્ય છે. કેમકે મનુષ્ય દેહનો ધર્મ શું છે તે પોતે જાણતો નથી તે સ્વાન સમાન્ય જ છે.

વળી કેટલાક તો એવા અજ્ઞાની હોય છે કે ધર્મ શબ્દ તે જાણતા નથી અને હું

ધર્મસ્તીક હું. હું ધર્મને જાણુ છું એમ મનમાં શંકા રાખીને કરે છે. તથાપી ધર્મ સંબંધી કાંઈ પુછીએ તો, ગળીયા બળદની પેઠે બેસી જાય છે ને એમ કહે છે કે અમે તો બીજુ ત્રીજુ કાંઈ સમજતા નથી ને અમારે સમજવાની જરૂર પણ નથી, અમે તો અમારુ જ કરીએ છીએ તેજ ખરૂં છે. એમ પોતે પોતાની મોહોટાઈ દરસાવે છે. ને બીજા લોકોની આગળ પોતાનો ઉંચો હાથ રાખવા એમ કહે છે કે આપણે એવાં માથા ક્યાં ઝીકીએ. તે કેવું પાખંડ છે. જુઓ પોતાના ધંધાધારીમાં આખો દીવસને રાત માથા ઝીકે છે. તે વખત માથુ ઝીકુ છુ એમ કહેતો નથી તેમ તેવું માનતો નથી. એવા ભગ્નોનું નામ સલીલ ભગ્ત છે. તેવા સલીલ ભગ્તનું કોઈ કાળે કલ્યાણ થતું નથી વળી તેવા સલીલ ભગ્તો ભગવાનની ભવ્તી તો કરતા નથી પણ ભગવાનની ઇર્ષ્ય ત્યાગ ને કીર્તીની ભાગ્તી કરે છે. કેમકે પોતે ભગ્તી અને ભાગ્તી એ બે શબ્દના સમજતો નથી. તેમ ધર્મના ન્યાય શુ, નિતી શું, વિવેક શું ને મરીયાદ શુ તે વિચારતો નથી, છતાં ધર્મને કાંકો રાખે છે તે કેવળ અજ્ઞાની સલીલ ને પડીયા ચટ્ટા ભગ્ત છે.

એવા સલીલ ભગ્તો ભગવાનની ભુંડી કીર્તીના કીર્તનો ગાય છે તેમ ભુંડી કીર્તી કરે છે.

તેજ રીતે જે જગત જનુની જગદંબા આખા જગતની માતા તેની પણ અપકીર્તી કરાવે છે ને કરે છે. તેવી જ રીતે શીવ ભગ્ત પણ પોતાની માતા પીતા જે કષ્ટલાશ વાશી માહાદેવ તેની પણ અપકીર્તી કરાવે છે ને કરે છે. તેને પ્રથમ કોટાના શત્રુ જાણવા. જે સમજીને ભગ્તી કરતા હોય તો કોઈ કાળે શીવ શક્તી ને વિષ્ણુનું ખોટું વગોણું કરે નહી તેમ બીજાને કરવા દે નહી. તેમ કાને સાંભળે પણ નહી. છતાં પોતે વગોણું કરે છે કરાવે છે ને કરવા દે છે. તેમ પોતે વગોણું સાળાની ખુશી ખુશી થાય છે. તેમ ભગવાનનો ભગ્ત કહેવાય કેમ ?

ભલે અજ્ઞાની જીવે તેને ભગ્ત કહેતા હોય તથા માનતા હોય તો કોઈ ના નથી કહેતું.

અરે જાણુ ભગ્ત, અમે તો અમારા માતા પીતા સમાન્ય શ્રીકૃષ્ણને તથા રામ-ચંદ્રને તથા જગત માતાને તથા મહાદેવને માનીએ છીએ તેથી તેમની અપકીર્તી ને મરીયાદ રહીત વાતો અમારાથી સાંભળી જતી નથી. તેથી. વારમવાર આ પોકાર કરીએ છીએ. જરા વિચારો વિચારો ન તોલ કરો. અમે જે જગતના જીવોને ચેતાવીએ છીએ તેથી ઘણાક સાધુ સંત માહાત્મ પુંજરીયો અને ધર્મને નામે ધંધો કરનારાઓને માહા માહું લાગશે પણ અમે તેમના પેટ ઉપર પગ મુકતા નથી. છતાં તે અવળું સમજે તો તેમનું નશીય શકત જગતને સવળી ભક્તી ઉપર ચઢાવવાનો અમારો યત્ન છે. છતાં અવળી યુદ્ધિવાળા અવળું સમજીને શે, કલેશ કરશે તેના તે અપરાધી યશે.

સંવત ૧૯૭૮ ના માહા સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૪૭ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં એકે કહ્યું છે કે જગતમાં શીવ શક્તી ને વિષ્ણુ તેમને ખોટા ખોટા આરોપ મુકે છે ને ભગ્તી કરીએ છીએ એવું અજ્ઞાની જીવોને દેખાડો છે. તેવા પાપી પેટનાં પાખંડ મુકી દો. ને સવળી ભગ્તી કરો. શું કરવા પોતાના જીવનું ને બીજા જીવોનું બગાડો છે.

અરે મનુષ્ય ભ્રમ્યો તમને જે જે વિદ્વાનો તથા સંત મહાનતો બોધ આપે છે. તે એવો કે જેમાં નિતી રહેલી છે. તે ધણી ઉત્તમ છે. પણ તે કોઈ જીવ પાળી શકતા નથી. તેનું કારણ એ છે કે પેહેલી સત્ય વસ્તુનું જ્ઞાન આપતા નથી એટલે સત્ય વસ્તુ જે પરમેશ્વર તેને ઓળખાવતા નથી. કે દર્શમાન કરાવતા નથી તેથી તે જીવોને પરમેશ્વરનો ભય લાગતો નથી તે ભય લાગ્યા વિના અનીતી કોઈ છોડતા નથી. કેમકે હાક દેખાડ્યા વિના અજ્ઞાનરૂપી બાળકો ખીલે નથી. જેમ રાજાને જોયા વિના ને જાણ્યા વિના રહીઅત ભય પામતી નથી ને ભય પામ્યા વિના તરફર ચોરી મુકતા નથી તેમજ પરમેશ્વરને જાણ્યા વિના ને જોયા વિના જીવો અનિતી કરતાં ડરતા નથી. તેમ પ્રથમ જગતના નીચતા એટલે માલીકને જાણ્યા વિના ને જોયા વિના કોઈ કાળે કોઈ જીવ ડરે નહીં ને અનિતી અસત્ય અધર્મ અન્યાયને અવિવેક મુકે નહીં. માટે ઉપદેશ કે બોધ કરનારાએ જીવ માત્રને પરમેશ્વર જાણાવ્યા વિના અનિતી વિગેરે મુકતા નથી. તેથી તેને પરમેશ્વર છે. તે આ સ્થળે છે આવા છે એવું જાણાવ્યા વિના ને જાણવા વિના કોઈ જીવદશાના જીવો ધર્મોસ્તીક થતા નથી. છતાં હાત્રના બોધકો ને ઉપદેશકો પ્રથમ તત્ત્વ વસ્તુ બતાવતા નથી. ત્યાં સુધી કોઈ જીવ ધર્મશરને ભય રાખીને આ જગતમાં વિચારતા નથી.

એ કસુર જીવાની નથી. તે કસુર બોધકોની ને ઉપદેશકોની છે. જે જાણી બીજાને સત્યવસ્તુ જાણાવતા કે જાણવાતા ન હોય તો તેણે જાણી નથી તેમ જોઈ પણ નથી એમ નક્કી જાણવું. કેમકે તેણે અનુભવ્યું હોય તો છુપાવી રાખવાનું કાંઈજ કારણ નથી. કદી કેહેશે કે અધીકારી વિના કેમ જાણાવીએ ને કેમ દેખાડીએ.

એવું બોલવું તે પ્રપંચનું છે. કેમકે પોતે જાણ્યું નથી તેમ પોતે જોયું નથી. ફક્ત કોઈનું કહેલું સાંભળેલું અથવા પુસ્તકમાં લખેલું વાંચેલું તે ઉપરથી વાતો જાણનારા જાણવા.

અધીકારી હો કે અધીકારી ન હો પણ બોધકે કે ઉપદેશકે તો સર્વ જીવોને જાણાવવું. પછી જે જીવ જેવી મહેનત કરશે તેનું તેટલા વખતમાં જોશે, કેમકે તુળસીદાસે કહ્યું છે કે:—

દાહરે.

રામ જરૂમે બેઠકે, સળકા મજરા લેત;

જૈસી જનકી ચાકરી, તીનકું તૈસા દેત.

એટલે જે જેવી મહેનત કરશે તેટલા વખતમાં તેને દરસણ થશે. પણ બોધકે કે ઉપદેશકે તો પ્રપંચ રહીત સત્ય વસ્તુનું જ્ઞાન અને સત્ય વસ્તુનાં દસરણ થાય તેવી યુક્તિને તેવી કીયા બતાવવી જોઈએ.

પછી તે જીવ તેવી મહેનત નહીં કરે તો તેને તે સત્ય વસ્તુનાં દર્શણ નહીં થાય.

હજાર જીવોમાંથી વધારે નહીં તો પચાસ જીવોને તો ચમત્કાર થવો જોઈએ અને ચમત્કાર ન થાય તો જાણવું કે બોધીક કે ઉપદેશક પાસે અનુભવ સીદ્ધ સાચી વસ્તુ નથી નથી ને નથી.

આજ કાલ કળીયુગના પ્રવાહે પેટના પ્રપંચ સાઝ સાંભળેલી ને વાંચેલી વાતો કરી જાણનારા બોધીક અને ઉપદેશકો વેશધારી ખોટા ડોળી થઈ પડેલા છે.

વળી જન્મ મરણથી ને લક્ષ્યોચારાથી બચીને સદા દુઃખની નીવરતી અને અખંડ સુખની પ્રાપ્તિ એવી મુળ વસ્તુ અનુભવવી જોઈએ.

જે મીઠ્યા ધર્માસ્તીકપણુ કેહેવરાવવાની ઇચ્છાવાળા જીવો હોય તે તો અનુભવવાની કુરસદ લે નહીં ને હું શલાળુા ધર્મનો ધર્માસ્તીક છું એવો ઉપરનો ડોળ અતાવતા હોય તે તો અનુભવવાની મેહેનત કરે નહીં. પણ જેને અનુભવ કરવાની ઇચ્છા હોય તેને અનુભવ કેમ થાય નહીં. અનુભવ કરવાની ઇચ્છાવાળા ધણુા જીવો છે; તેને કાંઈ સત્ય વસ્તુનું જ્ઞાન અને સત્ય વસ્તુની સાધના અતાવનાર જડતા નથી ને સત્ય વસ્તુ જ્ઞાન અને સત્ય વસ્તુની સાધના અતાવનાર ઉદારતા વાળા છે. તેને સત્ય વસ્તુનો અનુભવ કરનાર જડતા નથી એમ આ જગતના જીવો ભરમ જળમાં ધુંચાઈ પડેલા છે. તેને લીધે આ જગત અધમ સ્થિતિ ઉપર આવતું જાય છે. અને અધમ સ્થિતિ ઉપર આવવાથી તે જીવો અનંત પ્રકારના દુઃખી થાય છે અને અનંત પ્રકારનાં પાપો બાંધે છે, અને અનંત પ્રકારનાં પાપો બાંધવાથી તે જીવો અધોગતીને પામે છે, માટે મોઘકોએ અને ઉપદેશકોએ સાવધ રહેવું જોઈએ જોઈએ. અપુર્ણ.

સંવત ૧૯૭૮ ના ફાગણ સુદી પુર્ણિમા.

ચેતવણી ૪૮ મી.

હાલના માયા કાયા ને જ્યામાં લખ્ય થઈ ગયેલા જીવો મનુષ્ય દેહના ધર્મ શું છે તેમાં જરાએ લક્ષ દેતા નથી તેમ જગતના નીચતા જાણુ છે ક્યાં છે ને કેવા છે. તેમ તેની જગત લીલા શું શું છે તે જોતા નથી, વિચારતા નથી.

૨૬૦ માણક લક્ષણમાં લીન થઈ ગયેલા છે, તેવા જીવો લક્ષ ચોરાશીના ભોક્તા થાય છે. પરમેશ્વરની ખુબી જોવા માટે ને વિચારવા માટે તો આ માયા કાયા ને જ્યામાંથી લક્ષ ઉઠી જાય ને વૈરાગ્ય પુરણુ પ્રાપ્ત થાય. ને વૈરાગ્ય પુર્ણુ પ્રાપ્ત થાય તો જ સત્ય વસ્તુમાં જીવ જોડાય, ને સત્ય વસ્તુમાં જીવ જોડાયાથી સત્ય વસ્તુની પ્રાપ્તિ થાય. પણ પરમેશ્વરથી રચાએલી રચના એટલે પરમેશ્વરથી અનેલી રચનાને તીરભાગી જીવો જોવા ઇચ્છતા નથી. તેથી પરમેશ્વરનું જાણુપણુ તે જીવોને થતુ નથી ને તેવું જાણુપણુ થયા વના તે જીવો સાયુજ્ય મુક્તિને એટલે મોક્ષને પામતા નથી. તેથી કરીને લક્ષ ચોરાશીમાં ફરે છે, ને અત્યંત દુઃખ ભોગવે છે.

કોઈ કેહેશે પરમેશ્વરથી રચાએલી રચના એટલે ખુબી શું જોવાની છે.

ઉત્તર પરમેશ્વરની પ્રથમનો મોહોટી ખુબી એજ જોવાની છે કે સૂર્ય, ચંદ્ર, તારા. વાયુ, વાદળાં, વિજળી તથા મસ પંચરંગી ને સમરંગી વીગેરે વિગેરે ખુબી જોવાની છે.

જીવો કે પૂર્વ દીશાએ સૂર્ય ઉદય થાય છે. ને તે પશ્ચીમ દીશાએ અદર્શ થાય છે. અને તે પાછા બીજે દીવશે પૂર્વ દીશામાં ઉદય થાય છે. એવી બાંધણી બાંધનાર પરમેશ્વર વિના કાણુ છે. ચંદ્ર તારા વિગેરે પણ તેમજ નીચમ પ્રમાણુ ચળ વિચળ થાય છે. એ રીતે નીચમમાં જોતા વડે ચાલે છે તેવો જે નિયતા જેને અમે પરમેશ્વર કે પરમાત્મા કહીએ છીએ તે સત્ય વસ્તુ જાણુવા યોગ્ય ને અનુભવવા યોગ્ય છે. છતાં અભાગી જીવો એવી વિશ્વેશ્વર કૃતિને જોતા નથી કે વિચારતા નથી. અહો વિશ્વેશ્વર કૃતિ જો જોઈએ ને વિચારીએ તો માંડા ને ષેલા થઈ જવાય છે.

જીવો કે જીવો જીવો પકારના પશુ પક્ષી કૃત પતંગ જળચર પનચર અનચર ને

ચરાચર જીવોનેના રૂપ રંગ અંગ બાંધ અને હાંડ બુદ્ધે બુદ્ધ પ્રકારના બનેલા છે. એવી તરેહ તરેહની 'પ્રાણી' બનેલી તેના કોઇ પણ નીચતા હોવા જોઇએ અને તે નિચતા અતી પ્રાણી ભરેલા જાણવા લાયક ને જોના લાયક તેમ અનુભવવા લાયક છે. પણ તેની પ્રાણીનું ચેતન કદી પ્રાણીનોજ અનુભવ કરતા નથી તે નિચતાનો અનુભવ શું કરે.

ફક્ત હાલના કળીયુગની જવાએના જીવો પોતાની કાયાનો માયાનો ને બધાનો અહંધા અનુભવ કરે છે. તે પણ પુરો કરતા નથી એટલે એ નો આ સંસારના વ્યવહારનીજ પ્રાણીમાં હજી ઉતરી તેનેજ અનુભવ દે. કેવી રીતે કે જે જે વખત દુઃસદ મળે તે તે વખત એવી વાત કરે કે મેં ફલાણા વહેપાર કર્યો તેમાં આ રીતે યુક્તી કરી. વળી મેં ફલાણી નહોતારી કરી તેમાં આ રીતે યુક્તી કરીને બે પદસા રેખાવ્યા. વળી મનુરૂઆત કેહશે કે પ્રલાપુની મનુરૂ કરતા હતા તેમા આ રીતે યુક્તી કરતા હતા; એટલે આ આનાની મનુરૂ કરતા ને સામા માણસને એક રૂપીયાની મનુરૂ કરી એવો ભાશ પાડતા હતા ને બે રૂપીયા લેતા હતા. વળી વહેપારમા નમણ દેખાડીને એણે તોળતો હતા માવ સારો બતાવીને ભગવાણે રાક્ષી માલ આપતો હતો. વળી કદમ કેહશે કે હું આ રીતે ચોરી ચા પ્રયત્ન ચા હમાઇ કરતા હતા ત્યારે બે પદસાની પ્રાપ્તી થઇ છે. એમ ગત દીવસ સંસારની બાવતારી વાતોમા વત પારવા તલીન રહે છે તે તે જીવો લક્ષ ચોરાશીના બોક્ષા થાય છે.

અત્રાની જીવેને જન્મ ને મરણની નુ નુ પીડા પડે છે તે વીચાર આવતો નથી. કોઇ દેાર કે મનુશ મરણ હોય છે તે વેળા તેની દુષ દશા બુદ્ધ છે ને અરેરે અરેરે કરે છે પણ પોતે એમ વિચારતો નથી કે અરેરે છેવટ આપણી પણ એજ દશા આવશે ને વળી આવા અવતારો પણ આવશે. માટે હું સદા હુખની નીચતી અને અખન્ડ સુખની પ્રાપ્તી મેળવું એવું જરાએ મનમા થતું નથી. કેમકે પ્રથમની ને પાછળની સ્થિતી બુદ્ધ છે તેજ સ્થિતી આપણી હતી ને તેવી સ્થિતી થશે એવો વિચાર અભાગી જીવ લેતો નથી. તેથી તે અભાગી જીવ લક્ષ ચોરાશીને બોળવે છે ને મહા મહા દુઃખી થાય છે માટે સદા દુઃખની નીવરતી ને અખન્ડ સુખની પ્રાપ્તી એવી વસ્તુની ત્રાણ કરતા હોય તો તે જીવે પોતાનું જીવ્ય રાક્ષણ થવું એમ સમજવું મનુશ દેવ મળ્યા છતા પણ પદી વત પોતાનો આયુશ પુરો કરે છે.

માટે સંસારના વ્યવહારનું ચૈતન ઘટાડો ને અવાકીદનું ચૈતન કરો.

આજ કાલના બનાવટી ભગ્નો જગતના નાશવા દીના ટપકાં કરીને ગતે માળાએ કંઠમા ધાલી ને હાથમા જાલી કરે છે પણ ન ને જ્ઞાન તો હોતજ નથી જ જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવાની વાત કરો તો એમ જાણે છે કે શુ ને તાય જે ને કંઈ ને તદાર મેલી દેવું પડે ને જ્ઞાનમારગે ચઢું તો જગત કેહશે કે કમ બાધ તમે બાત આવ્યું કે ? એમ કહી લોકો મહારી મશ્કરીઓ કરે એમ સમજને પોતાના મોટાછતી મમા સાર એમ કહે છે કે અમારે જ્ઞાને મદવાના કાંઈ જરૂર નથી. અમે તો જે કરતા આપ્યા કદી ને તેજ કરીશુ. એમ કહી સુખતે મોખના થઈ રહે છે.

અને પોતાનો અમુલ્ય મનુશ દેહ બ્યર્થ માટે છે. એના જે દરીયા જહોવા ને મુમતી થઈ પોતાનું જીવન શુભાતી નાખે છે. તેના જેવા કોઈ પણ મજાની ને ?

સંવત ૧૯૪૮ ના ચૈત્ર પૂર્ણિમા.

ચેતવણી ૪૯ મી.

મનુષ્યેહ મળવા અતી દુર્લભ છે. મનુષ્યેહતુ કર્તવ્ય શું છે ? જે મનુષ્ય જાણતો નથી તે કેવળ પશુ છે. જેવો મદારીનો માંકડો હોય છે તેવો તે છે. જુઓ કે મદારી માંકડોને લુગડાં પેહેરાવે છે માથે પાધરી બંધાવે છે હાથમાં લાકડી ઝલાવે છે ને બે પગે મનુષ્યની પેઠે ચલાવે છે.

તેમજ મનુષ્ય કર્તવ્ય જે જાણતો નથી તે માંકડાની પેઠે લુગડાં પેહેરીને બે પગે ઉભો ચાલે છે.

એવા જે મનુષ્ય તેનો મનુષ્યતા દેહ વ્યર્થ છે. ભલે પછી તે તેના મનથી મનુષ્યેહ માનતો હોય, પણ જ્ઞાનવાન અને મનુષ્યના કર્તવ્યને જે સમજે છે તેનો તેને કેવળ પશુ તુલ્ય માંકડો જેવો જ માને છે.

માટે મનુષ્યે મનુષ્ય દેહતુ શું કર્તવ્ય છે તે સારી રીતે સમજવું જોઈએ.

પ્રજ્ઞુ, મનુષ્ય દેહતુ કર્તવ્ય શું છે ?

ઉત્તર. મનુષ્ય દેહતુ કર્તવ્ય ગરીરના નીવાલ જેટલો ઉદ્યોગ સતોશ શાન્તી રાખીને કરવો તે પછી વિશ્વનો ને વિશ્વંબરનો અને વિશ્વાતીતનો તેમ પોતે કોણ છું ક્યા છું કેવો છું ને કેવડો છું નાશી છું વિનાશી છું કે અવિનાશી છું એજ વિચાર હરનિશ ચાલવો જોઈએ.

એવા વિચાર વિના જે મનુષ્ય કાયા માયા ને જ્ઞાનું ચૈત્વન કરે છે તે કેવળ પશુ છે. જોકે પોતાનું કરેલું ચૈત્વન કોઈ કાળે સફળ થતું નથી, બે સફળ થતું હોય તો સરવે મનુષ્યને અતી ધ્રુવસ્થ થવાની ને અતી સુખીયા થવાની ઇચ્છાથી રાતદીવસ ધ્રુવનું ચૈત્વન કર્યા કરે છે. તથાપિ તે ચૈત્વન પાર પડતું નથી. ને ચૈત્વન કરેલું મીથ્યા જાય છે. જેટલું માધક સુખનું ચૈત્વન કરે છે એટલું માયાતીતનું ચૈત્વન કરે તો તે ચૈત્વન પાર પડે છે. કેમકે માયાતીત જે પરમાત્મા તે ચૈત્વન્ય છે તેથી તે આપણા ચૈત્વનને જાણે છે ને તેથી તે દયા કરે છે-ને દયા કરે છે તેથીજ તે દયાળુ કેહેવાય છે. અને માયા છે તેતો જડ છે એટલે તે આપણા ચૈત્વનને જાણતી નથી ને તે ચૈત્વન્ય નથી તેથી તેને દયા ઉત્પન્ન થતી નથી. કેમકે માયા છે તે જડ વસ્તુ છે અને જડ હોય તે અજ્ઞાન હોય તેથી તેને દયા સંભવેજ નહીં. ને તેની દયા મેળવવાનું ચૈત્વન કરીએ તે નિષ્ફળ જાય છે. માટે જે મનુષ્ય માયાનું ચૈત્વન કરે છે તે મનુષ્ય કેવળ પશુ છે. એટલે તે માંકડો તુલ્યજ છે. માધક ચૈત્વનના કરનારા માયા માયા કરતા કરતા મરી જાય છે ને તેનો લક્ષ માયામાં રહેવાથી તે માધક દેહો ધારણ કરે છે. ને વારંવાર દુખી થાય છે. કેમકે મનુષ્યેહ વારંવાર પ્રાપ્ત થતો નથી તેથી બીજા દેહોમાં દેહ ધારણ કરીને માહા દુઃખને પ્રાપ્ત થાય છે.

કદી કોઈ એમ કેહેશે કે કેમ જ્ઞાનું કે બીજા દેહો થાયછેજ. ઉત્તર જે બીજા દેહો થતા ન હોય તો તે જીવાત્મા કઈ જગોપર રહેતો હશે ? કેમકે જીવાત્મા મરતો નથી તેમ નીરાધાર રહી શકતો નથી માટે તેનો રહેવાનો આધારતો જોઈએજ. એટલો વિચાર કરશો તો તરત સમજાશે. અને એમ સીક થશે કે જીવાત્મા બીજા દેહોમાં જાય છે છતાં જેને સુખત કરવો હોય તે ભલે કરે.

સુખત કોણ કરે કે જે જીવને દયા નથી તેજ સુખત કરી મોનાનો મત સુકે નહીં અને જે જીવમાં દયાનો ભાસ નથી. તેવા જીવો લક્ષ ચોરાસીના ભોક્તા થાય છે. ને મહા દુઃખને પામે છે. મુલસીદાસ મહાત્માએ કહ્યું છે કે—

દયા ધરમકો મુળ છે, પાપ મુળ અભીમાન;

તુલસી દયા ન છોડીયે, જળલગ ધટમે-પ્રાણ.

જનાર્થ દયા છે તેજ ધર્મતું મુળ છે. દયાવાળા જીવો પશુપક્ષીની સ્થિતી જુઓ છે, ને તેના દુઃખનો વિચાર કરે છે તો તેને દયાનો આવેશ આવે છે. પણ જે મનુષ્ય પશુ પક્ષીની સ્થિતિને જોતા નથી તેનેજ દયાનો પ્રવેશ થતો નથી. જુઓ કેટલાક પક્ષીઓ નીરાધારી છે ને કેટલાકને ખીબ પક્ષીઓના ત્રાસ છે તે દુખ કાંઈ થોડું નથી. કદી કોઈ પોપટ જેવા ને પાળક ધણીનો આધાર હોય પણ તે પાંજરામાને પાંજરામાં પુરાઈ રહેવું પડે છે. તેનાથી હરવા શરવા કે પોતાનાં સગાંસહોદર કે સ્નેહીને મળવા જવાતું નથી. તે જનમ કેદ ભોગવે છે. તેમજ કેટલાંક પશુઓ પરસ્વાધીન પડે છે તે બંધાએલા રહે છે ને જેને ત્યાં બંધાએલા રહે છે તેની મેહેનત મજુરી કરવી પડે છે. તેમ તેનો માર ખાવો પડે છે. ને તેનાથી પોતાની મરજી મુજબ કોઈ કંઈએ અવાતું જવાતું નથી. એવું અપરમ દુખ ભોગવે છે.

તેવું જે જીવ જોતો નથી તેમ વિચારતો નથી. તેજ નીર્દય રહે છે. ને નીર્દય રહેવાથી ખીબ અવતારમાં તેની તેજ દશા આવે છે. એવા જે નીર્દય જીવો મનુષ્ય દેહ ધારણ કરીને ફરે છે. પણ તેની આગળ ઉપર અધમ સ્થિતી આવે છે. તે જીવીને પોતાના જીવાત્માને ખીબ જનમે દુખમાં ડુબાવે છે. તેનુંજ નામ આત્મહત્યારો છે;

એવા જે આત્મ હત્યારા નીર્દય હોય છે. તેવા નીર્દય પ્રાણીને કોઈ જીવની દયા હોય નહીં. અને તેવા ધણાક ભાગે નીર્દય જીવો રાજ કરતા કે અમલ કરતા થાય છે.

કોઈજ રાજકરતા કે અમલ કરતા દયાળુ ને ન્યાય હોય છે. કેમકે નીર્દય જીવો, રૂસ્વતો ખાવા ધણા જીવોને દુભે છે ને ધણાં પ્રકારનાં દુઃખ દે છે. તેવાની દુરદશા આગળ ઉપર આવે છે તે આગળ વરણવીયું:

સંવત ૧૯૭૭ ના વૈશાખ સુદી પુણિમા.

ચેતવણી ૫૦ મી.

ગયા માસની ચેતવણીના છેલ્લા ભાગમાં નીર્દય જીવો વિશે લખ્યું હતું તે નીર્દય જીવો આ જગતના રંકે જીવોને તનથી મનથી ને ધનથી દુઃખ દેખ દુભે છે. એવી રીતે કે કેટલાક કેટલાકને તન વડે સામાના તન પર તાંડન કરે છે; તે કેવી રીતે કે કસાઇ એક ધાથી એકદમ જીવ કાઢી નાંખે છે તેમ શરીર દેનાર પણ ફાંસા ધાલીને એકદમ જીવ કાઢી નાંખે છે. પણ જે અતી નીરદય છે તે તો જીવના તરસ્યા નહી પણ લોહીના તરસ્યા બજાવવા. જીવનો તરસ્યો સારો કે તે એકદમ જીવ લે પણ રીખાવી રીખાવીને મારે તે લોહીનો તરસ્યો ભુટો. એવા હાલ કળયુગના માયા લોભી અધર્મી જીવો લોહીના તરસ્યા ધણાજ ઉત્પન્ન થએલા છે. ધણાક જીવોનું ભુંડું ઇચ્છીને પોતાનું બહુ ઇચ્છે છે તેનું કોઈ કાળે ભલું થતું નથી ને બહુ થએલું દેખાય તો તે ચાર દીવસની ચાંદની દેખાય પણ અંતે તો ધરમો જય ને પાપો ક્ષય. તે વીશે

દ્રધાન્ત.

એકવાર નારદ અને ભગવાન બેઠા આસિચ્છનો વેશ ધારણ કરીને જગત ચરમા જેવા એક નગ્રમાં પેઠા તેવામાં નારદજીને ક્ષુધા એટલે ભૂખ લાગી તેથી નારદજીએ ભગ.

વાનને કહ્યું 'અરે માહારાજ મને તો ક્ષુધા લાગી એવાં નારદજીનાં વચન સાંભળી વાને કહ્યું ચાલો કોઈ સદચરિત્રને ચાચના કરીએ એટલે તે આપણુ બેઠને કાંઈ અપાવશે. એમ કહી બેઠુ જાણ એક સદચરિત્રના મોઢાંટી હવેલી બેઠુ બેઠુ. હવેલી પાસે ગયા, તે હવેલીને એટલે જમ બેઠેલા એટલે પરાદાર સીપાઈએ બેઠેલા અને હવેલીના છગ્ગમાં શેઠ પોતે બેઠેલા. તેમના હાથમાં સોનાની ગેડીયો ધાલેલી સોનાની ગેડીયો એટલે સોનાની કલ્લીયો પહેરેલી ૧૮૧૧ તેનો શેઠનો ઠાઠ માઠ બેઠુ ભગવાને કહ્યું 'અરે શેઠજી આ અમે બે બ્રાહ્મણુ બુદ્ધિયા થયા છીએ. માટે અમે બેઠુ ત્રપ્ત થઈએ તેટલું દ્રાણ અપાવો. શેઠ બોલ્યા હાજરો તમારે માટેજ રળીએ છઈએ. અત્યંતુ' માગી ખાવું છે ને મરત થઈ ધરવું છે. બેઠેનત મળુરી કરતાં તો જોર આવે છે. છટ છટ હરામખોરો હાંધથી ચાલ્યા જાઓ, નહીં તો ધપ્પા પડશે. એવા શેઠના વચન સાંભળી નારદજીએ ભગવાનને કહ્યું 'ચાલો પ્રભુ આવા દુષ્ટનું કાંઈજ ખાવું જોઈએ નહીં ત્યારે શ્રી ભગવાને કહ્યું. જુઓ તો ખરા આ અજાની શેઠને ધન મદ ચઢેલો છે તે આપણે પરીપુર્ણ જુઓ. પછી જઈએ છીએ એમ નારદજીને શાન્ત પાડી ભગવાને પેલા શેઠને કહ્યું 'અરે શેઠ સાહેબ તમને પ્રભુએ આપ્યું છે તો તમને જાચીએ છીએ.

જુઓ કે જે આંખાને ફેરી આવી હશે તેને સરવે ફેરીતી આશાએ દટ નાખશે તેમ સમજીને અમે બેઠુ બ્રાહ્મણુ તમને સ્વાન નાંખીએ છીએ. માટે અમે તેમ કરો પણ તમારી પાસેથી દ્રાણ લેઈને જઈશું. આજતો ગાળ દો ગાવતો મારો પણ દ્રાણતો લેઈશુંજ. ત્યારે શેઠ પોતાના એટલા હપ્ત પોતાના સીપાઈ બેઠેલા તેને દુકમ કર્યો કે અરે સીપાઈ એ બ્રાહ્મણુને ધપા મારકે નીકલો. શેઠના એવા દુકમ સાંભળીને સીપાઈએ ઉઠી ભગવાનને એક ધપ્યા તે ધપ્યા મારી આવા કાલ્યા; એટલે ભગવાને કહ્યું 'અરે શેઠ સાહેબ તમારી બગળી દોડત થઈને. એટલે શેઠ બોલ્યા બા બા હરામખોર જા. અરે સીપાઈ દુસરા ધપ્યા લગાઓ. એટલે સીપાઈએ બીજી વાર ધપ્યા માર્યો એટલે પ્રભુએ કહ્યું 'શેઠ તારી ચાર ધળી દોડત થઈને. એમ કહી નારદને ભગવાન બેઠુ જાણ ચાલ્યા; એટલે નારદજીએ ભગવાનને કહ્યું 'અરે માહારાજ બેજો ધપ્યા માર્યા તેને ચાર ધળી દોડત આપી તે કાંઈ વ્યાજબી કયું નહીં. અને તમે બોલ્યા તે તમારે વચન કોઈ કાળે મીથ્યા જવાતું નહીં. કેમકે.

ચંદ્ર ચંદ્રે રવિ પાશ્ર્વમ પગટે, જોગી રસાતાળ ગાય.

સામુદ્ર કટી મરીયાદ લોપે પપ્પ, સત્ય વચન કેમ જાય.

હે પ્રભુ આપતું વચન મીથ્યા નહીં જાય, અને દુષ્ટને ચાર ધળી દોડત થવાની; તે કાંઈ ઠીક કયું નહીં. એવા નારદજીનાં વચન સાંભળી પ્રભુ બોલ્યા. હે નારદજી એજ માહારી ખુબી જાણતી છે. જુઓ તો ખરા હવે એનું શું થાય છે ને શું થશે તે માહારી ખુબી જાણે. એવાં પ્રભુના વચન સાંભળી નારદજીએ તે વાત સૂઝી દીધી ને કહ્યું 'કે માહારાજ મને ક્ષુધા લાગી છે તેનું કેમ કરવું. એટલે ભગવાન કહે આવો કહીને તેજ ગામની ભાગોળે એજ ગામને છેડે એક બ્રાહ્મણુને બ્રાહ્મણી બે સ્ત્રી પુરુષ રહેતાંહતાં ત્યાં ભગવાન નારદને તેડી ગયા, ત્યાં જઈ ભગવાને પેલા બ્રાહ્મણુને કહ્યું 'અરે માહારાજ અમે બે પરોશી બ્રાહ્મણુ છીએ. અમને ખાવાની જુમ લાગી છે; જો આપની શ્રદ્ધા હોય તો જે હોય તે ખાવાતું અમને આપો એવાં પ્રભુનાં વચન સાંભળી તે બ્રાહ્મણુ કહ્યું ભલે

જા જ્યો આ અમોઢીયાં પહેરે ને જમવા બેસી જાઓ અત્રે રસોઈ તૈયાર થઈ છે. એટલે નારદે ને ભગવાને અમોઢીયાં પહેર્યાં ને ઘરની અંદર જઈ જમવા બેઠા. ત્યાં ની સ્ત્રીએ રસોઈમાં નિત્યના રીવાજ પ્રમાણે કંઈ ત્રણ રોટલા કરેલા. કેમકે એ ના એવો નિયમ હતો કે ગામમાં માગવા જવું તેમાંથી નિત્યાન ત્રણ રોટલા જેટલો એટલે લોટ થાય કે તરત પોતાને ઘેર જવું પછી તેની આહાણી તે લોટના ત્રણ રોટલા કરે તે ત્રણ રોટલામાંથી એક રોટલો આહાણુ ખાય અને એક રોટલો આહાણી ખાય અને એક રોટલો પોતે ગાય પાળેલી તેને ખવરાવે એ રીતે તેને ઘેર રીવાજ હતો તે આહાણુને ઘેર નારદ અને ભગવાન જમવા બેઠા એટલે આહાણુની સ્ત્રીએ ખુશીની સાથે બેઠને એક એક રોટલો મુક્યો તે એક એક રોટલો નારદ ને ભગવાન ખાઈ ગયા પછી ભગવાને કહ્યું 'અરે ખાઈ પેલો એક રોટલો છે તે અમને અડધો અડધો મુકી દો હજી અમે લુખ્યા છીએ. એવાં પ્રભુનાં વચન સાંભળી આહાણીએ અડધો અડધો રોટલો મુકી દીધો, તે નારદ ને ભગવાન ખાઈ ગયા. પછી ભગવાને કહ્યું 'અરે ખાઈ હવે કાંઈ ખાવાનું છે. ત્યારે ખાઈએ ના કહ્યું એટલે નારદને ભગવાન હાથ ધોઈ ઉભા થયા ને લુગડાં બદલીને જ્યાં ઘર ધણી આહાણુ બેઠો છે તેની પાસે જઈ વાતો કરવા બેઠા.

સંવત ૧૯૭૮ ના જેષ્ઠ સુદી પુર્ણિમા.

આરોગો અક્ષરધામી એ રાગ.

પ્રભુ પ્રેમનો પરસાદ લેજોરે, લાવના છો લુખ્યા;	
હાસોને હરસણુ દેજોરે.	લાવના૦ ટેક.
પ્રભુ વિદુર ભગતની લાવે જમ્યા ભાણ,	
કેળાંના છાતરે રાણરે.	લાવના૦ ૧
પ્રભુ કરમાબાઈનો ખીચડો તો ખાધો,	
શેવકનો સમો સાધોરે.	લાવના૦ ૨
પ્રભુ શવરીબાઈનાં બોર તમે આરોગ્યાં,	
બ્રહ્મનાં ચીભડાં લોગ્યાંરે.	લાવના૦ ૩
પ્રભુ પાન્ડવોનું એકતારે દુઃખ સોપ્યું,	
આરોગી જગતને પોપ્યુંરે.	લાવના૦ ૪
તૃપ્તાનંદી તમને શું તૃપ્ત કરીએ,	
વદલલ વાણી ઓચરીએરે.	લાવના૦ ૫

	૧૨	૩૩	૦-૧-૬
			૦-૧-૬
	૦-૧૩-૦		૦-૧-૬
પદ્મમ વિભી.	૦-૭-૮		૦-૧-૦
શંકા સમાધાન.	૦-૫-૧		૦-૧-૦
સ્વામ વક્ત્રમ.	૦-૫-૦		૦-૧-૦
આદિબુ શુદ્ધનો મંત્ર.	૦-૦-૦		૦-૦-૦
આદિવાદ મંત્ર.	૦-૧-૦		૦-૦-૦
સ્વામ તારણ	૦-૨-૦		૦-૦-૦
વચ વીચા-	૦-૧-૦		૦-૦-૦
ધર્મ ચાનક	૦-૧-૦		૦-૦-૦
શાન-ગાથી	૦-૦-૦		૦-૦-૦
શીવલીંગ મંત્ર.	૦-૧-૦		૦-૦-૦
શીવલીંગ શંકા સમાધાન.	૦-૫-૦		૦-૦-૦
પ્રભુવપત શેવાનાં	૦-૧-૦		૦-૦-૦
પ્રભુવપત મંત્ર.	૦-૧-૦		૦-૦-૦
પ્રભુવપત મોહોદક	૦-૨-૦		૦-૦-૦
સ્વામીના પત્રો	૦-૦-૦		૦-૦-૦
મહારાજની બધી	૦-૦-૦		૦-૦-૦
ચેતનજીની ચોપડા.	૦-૦-૦		૦-૦-૦
વાણી વક્ત્રમ.	૦-૦-૦		૦-૦-૦

તેના ધાય છે

જો તેટલાં પુસ્તકોની એક વી. પી. હોય તેના પાંચ ખર્ચ ઉપર એ આના રજીસ્ટરના મોકલવા અને તે પુસ્તકની કિંમત એક આને અગર એ આના સુધીની હોય તેની કિંમતના તથા પોસ્ટના સાક પોસ્ટની ગિઝટો અગાઉથી બીડવી. તે સીવાય મોકલવામા આવશે નહિ.

ડી. રમણલાલ વલ્લભરામ.

